

ΑΠΑΤΡΙΣ

«Αγαπάω τους ανθρώπους
και όχι τις αρχές.
Μα πότε αγαπάω τους ανθρώπους
χωρίς αρχές.»
Oscar Wilde

εφημερίδα δρόμου

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 22 • ΙΟΥΝΗΣ 2013 • ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ

το λυπημένο σύννεφο που γέρνει
μέσ' στη θολή ατμόσφαιρα:
κρύβει σημάδια κακοκαιρίας,
ανάριες φωνές συναγεραμού
στο απομεινόμενο του Ιουλίου.

Οι λέξεις και το νόημά τους στη δυστοπική κοινωνία

Το πρώτο πράγμα που κάνει μια ολοκληρωτική κυβέρνηση, ένα φασιστικό καθεστώς προκειμένου να χειραγωγεί τους υπηκόους του είναι να διαστρεβλώνει το νόημα των λέξεων

σελ. 14

Το πράσινο προσωπείο του φασισμού

Η διατήρηση της καθαρότητας της φυλής, αλλά και η προστασία της από τα «ελαττωματικά γονίδια» που βλέπουν οι ναζί στις άλλες φυλές, χρησιμοποιείται ως δικαιολογία στην πιο αντιφατική «εφαρμογή φυσικών νόμων» που υπήρξε ποτέ.

σελ. 16

Ελληνικό ποδόσφαιρο και πολιτική

Οι συνταγματάρχες γνώριζαν ότι ο χώρος του αθλητισμού και ιδιαίτερα του ποδοσφαίρου ήταν ένα πεδίο που μπορούσαν να εκμεταλλευτούν, έτσι ώστε να τους προσφέρει την ανοχή του λαού απέναντι στο μισητό καθεστώς τους.

σελ. 22

«Όσοι το χάλκεον χέρι βαρύ του φόβου αισθάνονται, ζυγόν δουλείας ας έχωσιν»

Γέντεμ ντας ζάινε...

Στον απελπισμένο μια θηλειά ή μια σφαίρα, στον πεινασμένο ένα κάδο ή ένα πιάτο φακές στο συσσίτιο, στον απεργό μια επίταξη κι ένα φύλλο πορείας, στο μετανάστη σκάγια και μαχαίριες, στον πρεζάκια ένα σάντουιτς κι ένα

ρόφημα σε κάποιο στρατόπεδο συγκέντρωσης, στον οργισμένο νεολαίο γκλομπ και δακρυγόνα, στους αντάρτες πόλεων 300 χρόνια φυλακή και μια νυχτερινή επίσκεψη των ΕΚΑΜ, στους προλετάριους 490ε μισθό. Στις τράπεζες όμως, μερικά δις ανακεφαλαιοποίηση, στο χρυσαυγήτη μια άδεια οπλοφορίας, στους επενδυτές ένα κόκκινο χαλί, στους αποχαυνωμένους

Champions League, μεγάλα γυαλιά ηλίου ή τούρκικα σίριαλ. Ο καπιταλισμός έχει για όλους.

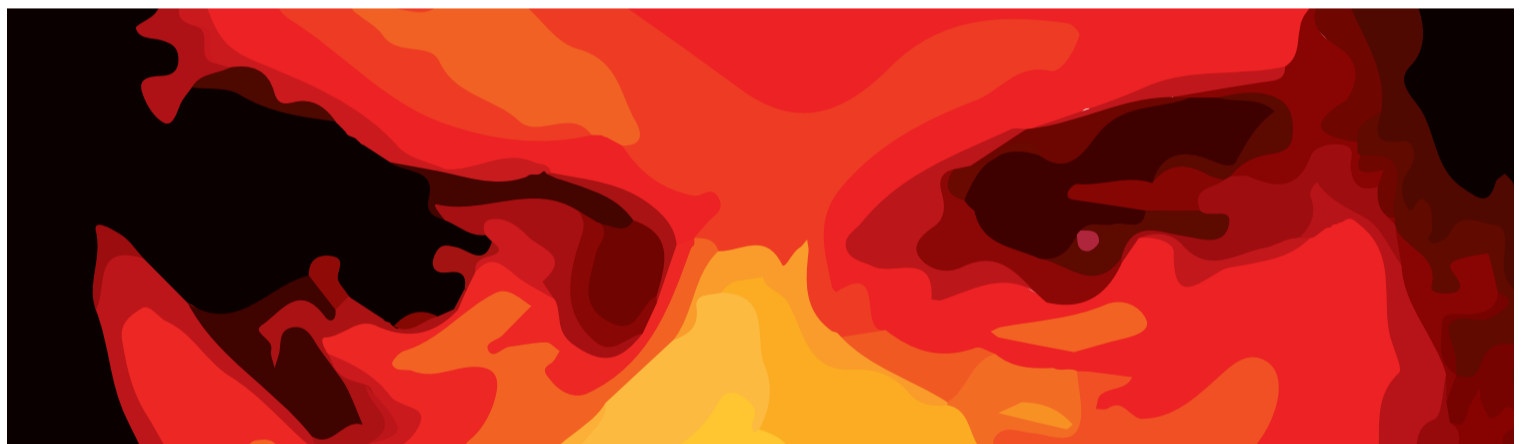
Η φράση «γέντεμ ντας ζάινε» ήταν γραμμένη στις πύλες γερμανικών στρατοπέδων συγκέντρωσης και μεταφράζεται περίπου ως εξής: «στον καθένα ό,τι του αναλογεί-αξίζει». Οι εποχές μπορεί να 'χουν αλλάξει, ο κυνισμός όμως της

εξουσίας παραμένει το ίδιο ξεδιάντροπος. Ακολουθήστε μας στη σκιαγράφιση της «νέας μας εποχής». που μοιάζει όλο και περισσότερο μ' αυτό που προέβλεψαν οι προφήτες-συγγραφείς των (όχι και τόσο τελικά) μυθιστορημάτων επιστημονικής φαντασίας. Η δυστοπία είναι εδώ, το μέλλον είναι παρόν.

> Συνέχεια στην σελ.12

διαβάστε

- Όταν ο αργός θάνατος της Κρήτης βαφτίζεται ανάπτυξη σελ.3
- Το χρόνιο σκηνικό τρόμου και εκμετάλλευσης στη Μανωλάδα σελ.5
- Ο γαλατάς ήρθε στο γαλατικό χωριό σελ.6
- Βασανιστήρια κρατουμένων από τα ΕΚΑΜ στις ελληνικές φυλακές σελ.11
- Οι σκοτεινοί ιππότες του βαθύς κράτους σελ.13
- Η αντίσταση μέσω της κοινωνίας του θεάματος σελ.15
- Boston's Brainwash σελ.20

Το κράτος δεν είναι τίποτε, ας γίνουμε τα πάντα

Ο καταναλωτισμός έχει εκλαϊκεύσει και εξαπλώσει παντού τη δημοκρατία του σουπερμάρκετ, όπου ο πολίτης διαθέτει τη μεγαλύτερη ελευθερία επιλογής υπό τον όρο να καταβάλλει το αντίτιμο κατά την έξοδο από το κατάστημα. Οι παλιές ιδεολογίες έχουν χάσει το ουσιαστικό τους περιεχόμενο κι έχουν καταλήξει διαφημιστικά χαρτοφυλάκια που εξυπηρετούν τους εκλεγμένους πολιτικούς να πολλαπλασιάσουν την πελατεία και την εξουσία τους. Η πολιτική, είτε αριστερή θέλει να λέγεται είτε δεξιά, δεν είναι παρά ένα σύστημα πελατειακό, όπου

οι εκλεγμένοι προάγουν τα προσωπικά τους συμφέροντα κι όχι αυτά των πολιτών που υποτίθεται πως εκπροσωπούν. τα κράτη έχουν απολέσει το προνόμιο, που περηφανεύονταν ότι κατέχουν, να διαχειρίζονται τα δημόσια αγαθά. Το παραδοσιακό κράτος πάντοτε βέβαια ξάφριζε τους πολίτες για να γεμίσει το παγκάρι του επιβάλλοντας φόρους και δασμούς, από την άλλη όμως, διασφάλιζε και τη λειτουργία των δημοσίων υπηρεσιών, όπως η παιδεία, η υγεία, τα ταχυδρομεία, οι συγκοινωνίες, τα επιδόματα ανεργίας, οι συντάξεις...Τα κράτη σήμερα είναι πλέον σκέτοι υπηρέτες των τραπεζών και των πολυεθνικών. Είμαστε έρμαια των

διαχειριστών της χρεωκοπίας, που βιάζονται να στραγγίξουν και την τελευταία σταγόνα γρήγορου κέρδους με την υπερεκμετάλλευση των πολιτών, των πολιτών που καλούνται να γεμίσουν, με αντάλλαγμα μια ζωή ολόενα και πιο επισφαλής, τον απύθμενο λάκκο του ελλείμματος που έσκαψαν οι τραπεζικές αγυρτείες.

Το κράτος όχι μόνο δεν είναι πια σε θέση να ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις του, αυτές που προκύπτουν από τους όρους του κοινωνικού συμβολαίου, αλλά επιπλέον κάνει κομμάτια ό,τι μπορούσε να εγγυάται τουλάχιστον την επιβίωση. Κι όλ' αυτά στο όνομα μιας τεράστιας απάτης που λέγεται δημόσιο χρέος.

Η μοναδική αρμοδιότητα που έχει απομείνει στο κράτος είναι η αστυνομική καταστολή. Η μοναδική δικλείδα ασφαλείας του κράτους είναι να σπέρνει το φόβο και την απελπισία. Τα χειρίζεται πολύ αποτελεσματικά, επενδύοντας τα μ' ένα είδος αποκαλυπτικής αχλής. Σκορπά τη φήμη ότι το αύριο θα είναι χειρότερο από το σήμερα.

Δεν διεκδικώ το αδύνατο. Δεν απαιτώ τίποτα. Δεν με απασχολεί η ελπίδα ή η απελπισία. Θέλω μόνο να δω χειροπιαστή, στα χέρια τα δικά μας και στα χέρια ολόκληρου του κόσμου, μια Διεθνή του ανθρώπινου είδους, που θα θάψει στο παρελθόν τον ετοιμοθάνατο πολιτισμό του εμπορεύματος και το κόμμα του θανάτου που συσπάται και σικρτά λίγο πριν ξεψυχήσει.

Raoul Vaneigem - 17 Ιουλίου 2010

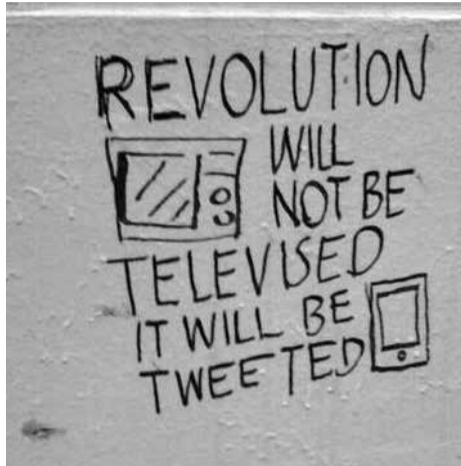
Πανελλαδική
συνάντηση
αντιφασιστικών
ομάδων

Πέμπτη 27 Ιουνίου
Κατάληψη Ευαγγελισμού
Ηράκλειο Κρήτης

editorial

«As kaó, as gínw stáxth
san ton Kerém»

από τοίχο στην Κωνσταντινούπολη

Ο καπιταλισμός διασπά, εκμεταλλεύεται, ισοπεδώνει και εξοντώνει τα πάντα. Ένα καλό παράδειγμα είναι η Τουρκία, όπου ο άγριος καπιταλισμός έχει δημιουργήσει υδροκέφαλες μεγαλουπόλεις για να συσσωρευτούν οι εξαθλιωμένοι της υπαίθρου, μεγάλα τζάκια για να ελέγχουν την οικονομία, πολιτικούς για να υπηρετούν πιστά τα τζάκια. Έχει δημιουργήσει ουρανοξύστες για να στεγάσει

τις επιχειρήσεις και παραγκουπόλεις για τους εργάτες.

Κοντά στην πλατεία Ταξίμ, στο συμβολικό κέντρο της Πόλης, υπάρχει το πάρκο Γκεζί, που η τουρκική κυβέρνηση θέλει να γίνει ένα ακόμη εμπορικό κέντρο για το shopping therapy των ευνοημένων του συστήματος, αφού οι άνθρωποι του μόχθου παλεύουν για την καθημερινή τους επιβίωση.

Μερικοί άνθρωποι κατασκηνώνουν στο πάρκο για να αποτρέψουν το κόψιμο των δέντρων. Η καταστολή είναι ωμή και γίνεται η σταγόνα που ξεχειλίζει το ποτήρι. Πρωτοφανείς ποσότητες χημικών σκοτώνουν έναν νέο άνθρωπο, τον Κερέμ, ασφαλώς βάζουν φωτιά στις σκηνές που έμεναν οι διαδηλωτές στο πάρκο, μηχανοκίνητα κατεβαίνουν στους δρόμους.

Η οργή του κόσμου μετατρέπεται σε δράση, συσπείρωση, οργάνωση, αντίσταση, αφύπνιση. Σκηνές εξέγερσης, γνώριμες σε μας εδώ, μόνο που εκεί υπάρχουν νεκροί από τους μπάτσους-δούλους ενός σάπιου συστήματος που καίει το τελευταίο του χαρτί, δολοφονώντας απροκάλυπτα πλέον τον λαό που το συντηρεί.

Τα καθεστωτικά ΜΜΕ εξακολουθούν να μεταδίδουν το πρόγραμμά τους, επιβεβαιώνοντας άλλη μια φορά ποιος είναι ο ρόλος τους και ποια τα αφεντικά τους. Καμία αλλαγή προγράμματος, καμία ενημέρωση,

πλήρης αποσιώπηση. Ο λαός, αηδιάζοντας μαζί τους, αντιδρά άμεσα και αναλαμβάνει μόνος του την αντιπληροφόρηση, όπως μπορεί, κολλώντας χαρτιά με πληροφορίες σε κτήρια, γράφοντας συνθήματα σε τοίχους, ηλεκτρονικούς και μη. Κάμερες καταγράφουν τη βία, την καταστολή και τη μεταδίδουν σε πραγματικό χρόνο. Η ενημέρωση έχει περάσει πλέον σε σίγουρα χέρια.

Αν υποχρέωση των καθεστωτικών ΜΜΕ είναι να εκτελούν τις εντολές των αφεντικών τους, χρέος δικό μας είναι να κατα-

στρέψουμε μια για πάντα και τα αφεντικά και τις σχέσεις εξουσίας που τα δημιουργούν και τα συντηρούν. Αδέρφια μας είναι όσοι αντιστέκονται, όπου κι αν βρίσκονται! Όπως λέει και ο τούρκος ποιητής, ο Ναζίμ Χικμέτ στο ποίημά του "Όπως ο Κερέμ":

Αν δεν καώ εγώ

Αν δεν καείς εσύ

Αν δεν καούμε εμείς

Πώς θα γενούν τα σκοτάδια λάμψη;

■ Σ.Ο. Απατρης Ηρακλείου

Επί του πιεστηρίου

Ανέκαθεν οι ηγεμόνες, για να στραγγαλίσουν την ελευθερία περίμεναν τη στιγμή της εκδήλωσης μιας μεγάλης κρίσης, που οι ίδιοι προετοίμαζαν με σχολαστικότητα. Τότε, με το πρόσχημα της φροντίδας για τη «σωτηρία της πατρίδας» προτείνουν καταστροφικά μέτρα, που τα καλύπτουν με το πέπλο του «μονόδρομου», της αναγκαιότητας, του κατελείγοντος, των περιστάσεων, της κακοδαιμονίας των καιρών...

Εγκωμιάζοντας την αγνότητα των προθέσεών τους, εκφωνούν μεγάλα λόγια για την αγάπη τους προς το «δημόσιο» συμφέρον, με όρους πατρικής στοργής. Όταν βλέπουν ότι υπάρχει δισταγμός ή άρνηση για να γίνουν δεκτές οι αποφάσεις τους, φορούν αμέσως τις στρατιωτικές στολές, ξεσκουριάζουν τις αλυσίδες,

ράβουν τα φίμωτρα και λαδώνουν τα όπλα. Όταν βλέπουν ότι κανείς δεν έχει τη δύναμη να αντισταθεί, κι ο καθένας μόνος του αφήνεται στο έλεος των πραγμάτων, παρ' όλο που δεν έχει καμιά αμφιβολία γι' αυτό που κρύβουν τα μέτρα αυτά, τον επαινούν για την

“ώριμη” στάση του, καλύπτοντας με τα φύλλα του ψέματος την παγίδα που έσκαβαν, και περιμένουν να πέσει μέσα. Η παγίδα αποκαλύπτεται όταν δεν υπάρχουν πλέον χρονικά περιθώρια για να αποφευχθεί: τότε, σαν το ελάφι που πέφτει μέσα στα δίχτυα τα κρυμμένα κάτω από τα φυλλάματα, παλεύει για να τα σπάσει και το μόνο που καταφέρνει είναι να μπλέκεται περισσότερο.

Σκέψου όμως και κάτι διαφορετικό: είναι καλύτερα να ζεις μια μέρα σαν λιοντάρι δείχνοντας τα νύχια σου, παρά δέκα χιλιάδες μέρες σαν ελάφι σπάζοντας τα κέρατά σου. Γιατί όταν θέλεις ν' αλλάξεις κάτι για να ελευθερωθείς από την παγίδα, ξεσκίζεις τα δίχτυα που έχεις παγιδευτεί.

■ Firewater

χωρίς περίσκεψιν, δίχως αιδώ

« Οι προβλέψεις ότι θα καιγόταν η Αθήνα στις διαδηλώσεις δεν επιβεβαιώθηκαν. Οι άνθρωποι έχουν γίνει σιωπηλοί γιατί βλέπουν φως στην άκρη του τούνελ »

Τάδε έφη Γιάννης Στουρνάρας υπουργός οικονομικών σε συνέντευξή του στη Γερμανική εφημερίδα Frankfurter Allgemeine Zeitung 5/5/2013

> **Σχόλιο:** Τι δεν κατάλαβες ρε πολίτη αυτής της χώρας; Αφού πρώτα ακόνισες το μαχαίρι για λογαριασμό τους, μετά τους το έδωσες με χαρά και με περισσότερη χαρά τέντωσες τον λαιμό σου για να στον κόψουν σιγά σιγά κι εσύ δεν βγάζεις ούτε καν αυτό: Το τελευταίο βέλασμα του προβάτου όταν το σφάζουν

Άλλη μια μέρα Τοξική

« Ζούμε σε έναν κόσμο κυνικό και στατικό, που κάθε μέρα θρέφει μόνο την μιζέρια. Και το σιχάθηκα να είμαστε εδώ, όταν τριγύρω μας υπάρχουν τόσα χέρια χέρια που μοιάζουν και δεν μας βγάζουνε μαχαίρια, χέρια που ξέρουν την ζωή και θέλουν να νιώσουν πως όλοι ξέρουμε να ζούμε, την κάθε μας μικρή στιγμή. Τέλος το όνειρο και πάλι είμαστε μόνοι, στο μόνο μέρος που υπάρχει η ζωή. Αυτή την νύχτα ας αγγίζουμε και κάποιον, γιατί φοβάμαι θα είναι η μόνη μας στιγμή. Όλοι μας μοιάζουμε και δεν το ξέρουμε ρε φίλε, όλοι ζητάμε την ζωή και θέλουν να νιώσουν πως όλοι ξέρουμε να ζούμε, την κάθε μας μικρή στιγμή »
(Tug- Η ζωή είναι στιγμές 2003)

Ο θάνατος του George Kant. Ο Πώργος ήταν κιθαρίστας της diyr punk μπάντας Πάρκινσονς από τη Πάτρα. Τα τελευταία χρόνια έγραφε και κυκλοφορούσε μόνος τους δίσκους κάτω από το όνομα TUG. Ο Πώργος Κανταρτζόπουλος ανακάλυψε τον Απρίλιο του 2012 ότι έχει μια σπάνια περίπτωση λεμφώματος non hodgkin με εξέλιξη σε κεντρικό νευρικό σύστημα και εγκέφαλο. Πάλευε με την ασθένεια μέχρι το τέλος και πάντα με αξιοπρέπεια. Ο Γιώργος ήταν ένας από αυτούς που είχαν δημιουργήσει την ιστοσελίδα Diymusic.org ήταν 31 ετών. Ο Πώργος πέθανε, τη Τρίτη το πρωί στις 7 η ώρα. Τάφηκε στο νεκροταφείο του αγίου Κωνσταντίνου, στα Ροϊτικά της Πάτρας. Καλό ταξίδι φίλε θα σε θυμόμαστε μέσα από τη μουσική σου.

■ Igitur

Η Απατρис είναι εφημερίδα δρόμου που διανέμεται χωρίς αντίτιμο σε 14.000 φύλλα. Για την έκδοση του κάθε φύλλου, αλλά και για να μπορέσουμε να εκδίδουμε την εφημερίδα σε τακτά χρονικά διαστήματα, χρειάζεται να καλύπτεται ένα σημαντικό οικονομικό κόστος. Εφόσον κρίνεται ότι το εγχείρημα αξίζει τον κόπο, η οικονομική ενίσχυση της εφημερίδας θα ήταν μεγάλη βοήθεια για μας. Η ενίσχυση αυτή είναι βέβαια προαιρετική και ανάλογα με τις δυνατότητες σας.

Επίσης, μπορούμε να σας στέλνουμε κάθε νέο φύλλο της εφημερίδας ταχυδρομικά, σε περίπτωση που επιθυμείτε να τη λαμβάνετε, καταβάλλοντάς μας τα έξοδα αποστολής.

Μπορείτε να επικοινωνήσετε μαζί μας στο email: apatris.news@gmail.com
Θα βρείτε την ψηφιακή μορφή της εφημερίδας εδώ: http://issuu.com/apatris_news

ΑΠΑΤΡΙΣ

εφημερίδα δρόμου

υπεύθυνος έκδοσης: Eta Pancho
επικοινωνία: apatris.news@gmail.com

Διανέμεται σε καταλήψεις, στέκια, ελεύθερους χώρους

Αν επιθυμείτε να λαμβάνετε φύλλα της εφημερίδας, να συμβάλλετε στη διανομή της ή να μας στείλετε κάποιο κείμενο, επικοινωνήστε μαζί μας στο email.

ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική ή κατά παράφραση ή διασκευή απόδοση του περιεχομένου της εφημερίδας με οποιονδήποτε τρόπο, ηλεκτρονικό, μηχανικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη.

* η εφημερίδα *
ΑΠΑΤΡΙΣ
διανέμεται πανελλαδικά:
Βόλος
Κατάληψη Ματσάγγου
Θεσσαλονίκη
Ανευ Αρχών
Αθήνα
Κ*ΒΟΞ
Βίλα Ζωγράφου
Πάτρα
Κατάληψη
Μαραγκοπούλειο
*

■ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΠΛΕΙΣΤΗΡΙΑΣΜΟΥΣ - ΠΟΡΤΑ ΣΤΟΥΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΕΣ

Όπως έχουμε γράψει κι άλλη φορά μέσα από τις σελίδες της Απατρис, μας ενδιαφέρουν και προβάλλουμε όλους τους αγώνες που στέκονται μαχητικά απέναντι στους δυνάστες της ζωής μας, ακόμα κι αν οι αγώνες αυτοί είναι μερικοί, αποσπασματικοί ή εκπορεύονται από άλλους πολιτικούς φορείς - αρκεί να χαρακτηρίζονται από την αλληλεγγύη στους πληττόμενους από την «κρίση» συνανθρώπων μας ανεξάρτητα από την καταγωγή, το χρώμα τους κλπ και να μη διεκδικούν το ρόλο του κηδεμόνα - διαμεσολαβητή τόσο για τους συμμετέχοντες όσο και για όσους υπερασπίζονται.

Με βάση λοιπόν το σκεπτικό αυτό, καθώς και το άμεσο ενδιαφέρον μας για τα τεκταινόμενα σε τοπικό επίπεδο, καταγράφουμε ως ενθαρρυντική και αξιοσημείωτη τη δράση της «Συνέλευσης πολιτών για τη λαϊκή στάση πληρωμών», που εδώ και μερικές εβδομάδες προβαίνει μεταξύ άλλων σε τακτικές δράσεις αποκλεισμών του Ειρηνοδικείου Ηρακλείου ώστε να εμποδίζονται οι τράπεζες να βγάζουν στο σφυρί το βιος και τις περιουσίες ιδιωτών οφειλετών τους.

Η «Συνέλευση για τη λαϊκή στάση πληρωμών» συστάθηκε στην πόλη μας τον περασμένο Μάρτιο, μέσα από την πρωτοβουλία

πολιτών που συμμετείχαν στις κινητοποιήσεις των πλατειών και σε λαϊκές συνελεύσεις γειτονιών. Πέρα από την προπαγάνδισή της μαζικής στάσης πληρωμών σε Εφορίες και ΔΕΚΟ, κάθε Τετάρτη (και γενικά όποτε υπάρξει ενημέρωση για επικείμενο πλειστηριασμό), αποκλείει δυναμικά την είσοδο του Ειρηνοδικείου ώστε να μην μπορέσουν να εισέλθουν οι εντεταλμένοι δικαστικοί επιμελητές και δικηγόροι, προκειμένου να διεξαγάγουν τη διαδικασία ξεπουλήματος και αρπαγής των περιουσιών πολλών συμπολιτών μας που χρωστούν στους νόμιμους τοκογλύφους. Τονίζεται από τα μέλη της ίδιας της συνέλευσης ότι αυτές οι δυναμικές παρεμβάσεις γίνονται μόνο όταν οι σχετικές υποθέσεις αφορούν τράπεζες και ιδιώτες (και όχι βέβαια ιδιώτες μεταξύ τους, για διαμάχες που δεν έχουν να κάνουν με τις επιπτώσεις της «κρίσης» στη ζωή του κόσμου).

Ανάλογες δράσης λαμβάνουν χώρα και σε Χανιά - Ρέθυμνο, αυτή τη φορά οργανωμένες από τους επαγγελματικούς φορείς των εν λόγω πόλεων (όπως το Επιμελητήριο Ρεθύμνου), που προσπαθούν έτσι να προστατέψουν τα χρεωμένα μέλη τους. Μάλιστα, σύμφωνα με δήλωση του αντιπροέδρου του Επιμελητηρίου Ρεθύμνου, ενώ τον προηγούμενο καιρό γίνονταν 4-5 πλειστηρια-

σμοί την εβδομάδα (οι οποίοι ανακόπηκαν επιτυχώς), τις τελευταίες εβδομάδες δεν έχει ανακοινωθεί κανένας.

Σε καιρούς όχι απλώς «χαλεπούς» αλλά ζοφερούς, κι ενόσω για την ώρα φαίνεται να κυριαρχεί μια εικόνα παραλυσίας από πλευράς της μεγάλης πλειοψηφίας των πολιτών και των όποιων συλλογικοτήτων/φορέων τους, ένα μήνυμα ότι κάποιοι λίγοι δεν παραδίδονται αλλά επιμένουν να αντιστέκονται στην ισοπέδωση της ζωής μας και μάλιστα μέχρι στιγμής με χειροπιαστά αποτελέσματα, είναι νευραλγικής σημασίας για όλους/ες μας. Όταν μάλιστα αφενός οι κινητοποιήσεις αναλαμβάνονται από αυτοοργανωμένες πρωτοβουλίες πολιτών όπως στο Ηράκλειο και αφετέρου χαρακτηρίζονται από την άμεση δράση, έχουμε ένα παραπάνω λόγο να τις προβάλλουμε και να τις υποστηρίξουμε.

Καλούμε όλους τους συμπολίτες μας να συνδράμουν (και) αυτή την πτυχή του αγώνα ενάντια στη σκληριά που μας οδηγούν, με την ενεργό παρουσία τους στις συγκεκριμένες δράσεις. Οι τελευταίες (τουλάχιστον για το Ηράκλειο για το οποίο είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε καθότι συμμετέχουμε κι εμείς) γίνονται κάθε Τετάρτη στις 15.30 έξω από το Ειρηνοδικείο Ηρακλείου (αρχή οδού Έβανς, όπου και η λέσχη αξιωματικών), αφού οι πλειστηριασμοί γίνονται από ώρα 16.00 ως 17.00.

Για περισσότερες πληροφορίες όπως και για ενημέρωση σχετικά με επικείμενους πλειστηριασμούς και δράσεις, μπορείτε να επισκεπτεστε το blog της «Συνέλευσης για τη λαϊκή στάση πληρωμών»:
www.laikistasipliromon.wordpress.com

Τέλος, παραθέτουμε ένα χαρακτηριστικό απόσπασμα από ανακοίνωση της Συνέλευσης:

«Να πούμε "ναι" στον κοινό αγώνα - να καταργήσουμε στην πράξη τα μνημόνια! Δε θ' αφήσουμε κυβέρνηση, κεφάλαιο, ΕΕ, ΔΝΤ να μας οδηγήσουν στην καταστροφή! Με αγώνες διαρκείας στη δουλειά, στη γειτονιά, στις σχολές, μπορούμε να νικήσουμε!»

■ Ανέστιος

■ Διαμετακομιστικό λιμάνι στο Τυμπάκι. Όταν ο αργός θάνατος της Κρήτης βαφτίζεται ανάπτυξη

Το θέμα είναι λίγο-πολύ γνωστό, ο υπουργός εμπορικής ναυτιλίας Μ. Κεφαλογιάννης Έχει την λαμπρή ιδέα να ξεπουλήσει μια ολόκληρη περιοχή της Κρήτης με σκοπό την δημιουργία σε αυτήν ενός τεράστιου διαμετακομιστικού λιμανιού για πλοία χωρητικότητας 10.000 εμπορευματοκιβωτίων(κοντέινερς), που θα διακινούν 1 με 2 εκατομμύρια κοντέινερ ετησίως.

Με γνώμονα την εξυπηρέτηση εφοπλιστικών και συναφών συμφερόντων, αλλά και την προσωπική υπεραξία του ίδιου του υπουργού κατατίθεται ένα καταστροφικό σχέδιο για τον κόλπο της Μεσσαράς.

Η πρόταση-πακέτο πλασάρεται με το γνωστό περιτύλιγμα των καλών προθέσεων για την οικονομική ανάπτυξη του τόπου. Οι ντόπιοι υποστηρικτές του έργου φυσικά και δεν είναι τυχαίοι.

Η πραγματικότητα είναι ότι το ξεπούλημα της συγκεκριμένης περιοχής θα σημαίνει την αλλοίωση της τωρινής καθημερινότητας σε όλο το πλέγμα των κοινωνικών, οικονομικών, πολιτιστικών σχέσεων και δεδομένων. Ένας τόπος που ζει ουσιαστικά από τη γη και τον τουρισμό θα μετατραπεί σε ένα λιμάνι τέρας, ένα απέραντο εργοτάξιο, ένα μνημείο περιβαλλοντικής καταστροφής. Η ήπια μορφή και δομή των όποιων βιοποριστικών τουριστικών εργασιών θα εξαφανιστεί μαζί με τις φυσικές ομορφιές και την ιστορικότητα του τόπου. Αντ' αυτού υπόσχονται διεθνή προβολή μέσω του λιμανιού. Ποιος όμως θα έρθει να θαυμάσει μια χαβούζα από τσιμέντο και ατσάλι;

Οι «από πάνω» λένε πως θα σεβαστούν τη γνώμη των κατοίκων. Έχουμε την τύχη και την επιλογή να έχουμε μνήμη. Και αυτή μας λέει ότι αυτά τα λόγια, εκτός από ψεύτικα έχουν καταντήσει πλέον και βαρετά. Τα ίδια ακριβώς λόγια- υποσχέσεις είχαμε ακούσει και στην περίπτωση της Γαυδοπούλας. Σε ένα αντίστοιχο σχεδιασμό, τα τότε αφεντικά επιθυμούσαν, για τα φράγκα βεβαίως, να μετατρέψουν τη Γαυδοπούλα σε σταθμό ανεφοδιασμού για τάνκερς (σε βενζινάδικο δηλαδή) και να αφανίσουν από το χάρτη το συγκεκριμένο νησάκι, και την Γαύδο, αδιαφορώντας για την ανυπολόγιστη οικολογική καταστροφή στα νότια παράλια της Κρήτης. Η Γαυδοπούλα (όπως και ο κόλπος της Μεσσαράς) προστατεύεται από το περιβαλλοντικό

πρόγραμμα «Natura 2000», κάτι που δε φαίνεται να τους απασχόλησε καθόλου. Η τοπική κοινωνία των γύρω περιοχών αλλά και το σύνολο των Χανιωτών ήταν αυτοί που αγωνίστηκαν και έθεσαν φραγμούς στις επιδιώξεις τους. Με την αντίσταση τους υποχρέωσαν το νομαρχιακό συμβούλιο των Χανίων να απορρίψει με συντριπτική πλειοψηφία την μελέτη και το συμβούλιο επικρατείας να κλείσει την υπόθεση. Αυτό ακριβώς πρέπει να γίνει και σε αυτήν την περίπτωση.

Και εδώ έχουν αρχίσει να ακούγονται οι πρώτες φωνές αντίστασης. Μέσα στην σύγχυση των υποσχέσεων της εξουσίας υπάρχουν άνθρωποι που προσπαθούν να δουν καθαρά τι μέλλον κρύβουν τα «δώρα των αρχόντων».

Επομένως το σενάριο για το λιμάνι, καλά θα κάνουν να το κρύψουν στα συρτάρια τους. Είναι γνωστό ότι η Κρήτη θεωρείται ακριβό φιλέτο και «μαγαζί γωνία». Η γεωγραφική θέση της Κρήτης αποτελεί κόμβο στρατηγικής σημασίας και γι' αυτό έχει αποτελέσει στόχο στρατιωτικών και οικονομικών συμφερόντων. Κι αν τη θέση των ένοπλων παίρνουν τώρα κοστούμαρισμένοι, χαριτωμένοι και αδηφάγοι επιχειρηματίες και πολιτικοί με τίποτα δεν μπορεί να καλυφθεί η ομοιότητα των καταστροφικών τους σχεδίων.

Μένει λοιπόν να οργανωθούμε συλλογικά για να τα ανατρέψουμε.

ΟΤΑΝ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΕΙ ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ ΚΑΙ ΑΕΡΑ ΘΑ ΚΑΤΑΛΑΒΕΙ ΠΩΣ ΤΟ ΧΡΗΜΑ ΔΕΝ ΤΡΩΓΕΤΑΙ... Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΜΟΛΥΝΣΗΣ ΔΕΝ ΚΑΘΑΡΙΖΕΤΑΙ, ΑΝΑΤΡΕΠΕΤΑΙ ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΔΙΑΜΕΤΑΚΟΜΙΣΤΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΚΟΝΤΕΪΝΕΡ ΣΤΟ ΤΥΜΠΑΚΙ

■ Κατάληψη Ευαγγελισμού, Θεοτοκοπούλου 18 Ηράκλειο

* το κείμενο είχε δημοσιευτεί το 2007 όταν η τότε κυβέρνηση με μπροστάρη τον Κεφαλογιάννη είχε φέρει για πρώτη φορά στο προσκήνιο το θέμα της κατασκευής του λιμανιού στο Τυμπάκι

μικρά μεγάλα τοπικά νέα

► Χανιά: Ασυνείδητοι αντιφασίστες μολύνουν τη θάλασσα των Χανίων με μη ανακυκλώσιμα απόβλητα.

Απαράδεκτη και καταδικαστέα η άνευ στοιχειώδους οικολογικής συνείδησης πράξη ορισμένων αντιφασιστών στα Χανιά να ρίξουν στη θάλασσα τον χανιώτη

υποψήφιο βουλευτή της Χρυσής Αυγής Στυλιανό Βλαμάκη.
Χανιά 3 Απριλίου - Του ανταποκριτού μας

Έντονη ήταν και η διαμαρτυρία των ψαράδων, οι οποίοι μάλιστα ανακοίνωσαν πως θα προσφύγουν στη Δικαιοσύνη, γιατί πλέον είναι αναγκασμένοι να ρίχνουν τα δίχτυα τους σε άλλους μακρινούς ψαρότοπους, μέχρι να αποκατασταθεί η ρύπανση των υδάτων που προκάλεσε ο χρυσαυγίτης υποψήφιος.

«Κανένας άνθρωπος δεν πρόκειται να αγοράσει ψάρια που αλιεύθηκαν σε νερά που κολύπησε χρυσαυγίτης» δήλωσε γεμάτος οργή ο πρόεδρος του συλλόγου μέσης και παράκτιας αλιείας Χανίων Νικόλαος Σκαμνάκης.
Ήδη ο Δήμος ξεκίνησε να συγκεντρώνει χρήματα για τη διαχείριση αυτού του είδους των αποβλήτων, μέσω της κατασκευής μιας ειδικής ευρύχωρης και φιλικής προς το περιβάλλον Πηγάδας.

JUNGLE-Report

► Χανιά. Δολοφονική επίθεση χρυσαυγίτων σε μετανάστες και βασανισμός τους από αστυνομικούς

Τα ξημερώματα του Σαββάτου 11/5, 3 μαροκινίοι μετανάστες δέχτηκαν δολοφονική επίθεση από χρυσαυγίτες, με την πλήρη κάλυψη της αστυνομίας, και αργότερα βασανίστηκαν στο αστυνομικό τμήμα. Συγκεκριμένα, περίπου στις 2:30πμ, οι μετανάστες περπατούσαν στο Παλιό Λιμάνι όπου και τους σταμάτησε περιπολικό της αστυνομίας για να τους κάνει έλεγχο. Κατά τη διάρκεια του ελέγχου οι αστυνομικοί έβριζαν τους μετανάστες και μετά από λίγο τους άφησαν ελεύθερους. Μόλις απομακρύνθηκε το περιπολικό, από διπλανό μπαρ βγήκαν 10 φασίστες (ένας είχε πλησιάσει τους αστυνομικούς πριν και είχε συνομιλήσει μαζί τους) και αφού ρώτησαν τους μετανάστες από πού κατάγονται, άρχισαν να τους χτυπούν άγρια ενώ εμπόδιζαν και περαστικούς να πλησιάσουν. Τον ένα μετανάστη, μάλιστα, παρ' όλο που είχε πέσει στο έδαφος ημιλιπόθυμος, συνέχισαν να τον κλωτσάνε στο σώμα και στο κεφάλι. Ατάραχοι οι νεοναζί γύρισαν πίσω στο μπαρ ενώ ωστόσο είχε καλεστεί η αστυνομία και έφτασαν 2 περιπολικά (το ένα ήταν αυτό που είχε ελέγξει νωρίτερα τους μετανάστες). Αυτόπτες μάρτυρες μπήκαν στο μπαρ ΜΑΖΙ με τους αστυνομικούς για να τους δείξουν τους δράστες, όπου όταν αναγνωρίστηκε ένας από αυτούς, οι υπόλοιποι άρχισαν να προπυλακίζουν και να απειλούν τους μάρτυρες. Οι αστυνομικοί φυσικά έμειναν άπραγοι! Στη συνέχεια, οι μετανάστες μαζί με 2 αυτόπτες μάρτυρες πήγαν στο αστυνομικό τμήμα. Εκεί οι αστυνομικοί αρνιόντουσαν πεισματικά να γίνει καταγγελία και μόνο μετά από προτροπή ντόπιου φιλικού προσώπου του ενός μετανάστη να πάνε κατευθείαν στον εισαγγελέα, δέχτηκαν να πάρουν καταθέσεις. Μάλιστα συνέλαβαν και τους 2 μετανάστες επειδή δεν είχαν χαρτιά, τους οποίους άφησαν όμως ελεύθερους το πρωί. Η επίθεση των ναζιστών, βέβαια, δεν καταγράφηκε ποτέ στα συμβάντα της αστυνομίας... Ακόμα πιο σοβαρή είναι η καταγγελία των μεταναστών ότι κατά την παραμονή τους στο τμήμα αστυνομικοί τους γρονθοκόπησαν στο πρόσωπο.

Οι φασίστες γίναν και επίσημα μπάτσοι και ασκούν πολιτικές διώξεις

Τα γεγονότα όπου αντιφασίστες έστειλαν τους χρυσαυγίτες στο νοσοκομείο και το Βλαμιάκη στη θάλασσα είναι λίγο-πολύ γνωστά (2/4). Αυτό που δεν είναι γνωστό ή τουλάχιστον μοιάζει “λογικό” είναι το τί επακολούθησε. Όταν οι μπάτσοι έφτασαν στο παλιό λιμάνι βρήκαν τους φασίστες να ωρύνονται ματωμένοι και θαλασσοδαρμένοι. Εκείνη την ώρα, εντελώς τυχαία, περνά συνδικαλίστρια δασκάλα με αντιφασιστική δράση. Οι φασίστες, για να ξεπλύνουν την ντροπή, την κατηγορούν ότι “υποκίνησε τους αντιφασίστες” και οι μπάτσοι (ω! τι έκπληξη) την προσαγάγουν μαζί με κάποιους φασίστες, αφού πρώτα προσπαθούν να ηρεμήσουν φιλικά τον Βλαμιά, όπως τον φωνάζουν.

Στην ασφάλεια οι μπάτσοι κωλυσιεργούν εσκεμμένα και με την αιτιολογία ότι περιμένουν να ξεμεθύσουν οι φασίστες, καθυστε-

ρούν να τους πάρουν κατάθεση. Κρατώντας έτσι εκδικητικά τη δασκάλα. Τελικά οι φασίστες μηνύουν τη δασκάλα και 5 ακόμα άτομα για την επίθεση εναντίον τους.

Το θέμα είναι ότι οι μηνύσεις έγιναν με πλήρη καταγραφή των στοιχείων αυτών των 5 ατόμων που δεν βρίσκονταν στην ασφάλεια. Οι φασίστες δηλαδή γνώριζαν πλήρη ονόματα, διευθύνσεις, αριθμούς ταυτοτήτων κτλ (μάλλον θα ήταν μεθυσμένοι). Είναι προφανές λοιπόν πως η ίδια η ασφάλεια έδωσε τα ονόματα και τα στοιχεία και είπε στους φασίστες “μηνύστε αυτούς”. Σε αυτό συνηγορεί και κάτι ακόμα. Τα 4 από τα 5 συγκεκριμένα άτομα που μηνύθηκαν είναι ήδη εμπλεκόμενοι στο μηχανισμό των πολιτικών διώξεων που ασκήθηκαν, μόλις λίγο καιρό πριν, για διάφορες παλαιότερες πολιτικές κινητοποιήσεις (κατάληψη της περιφέρειας 2012, παράδοση 28ης του 2011 και διαδήλωση που καταστρέ-

φει τα γραφεία ντόπιων βουλευτών το καλοκαίρι του 2011).

Επομένως εκτός από τη γνωστή (και “αντι-συστημική”) συνεργασία μπάτσων και φασιστών, αφού οι μπάτσοι καθοδήγησαν τους φασίστες για το ποιους να μηνύσουν, έχουμε και ένα άλλο στοιχείο. Το κράτος και η ασφάλεια όχι μόνο συνεχίζουν τη βιομηχανία των πολιτικών διώξεων, αλλά σε δομική συνεργασία με τους φασίστες την αναβαθμίζουν, εντάσσοντας τους φασίστες στο μηχανισμό των πολιτικών διώξεων ως κατήγορους απέναντι σε αγωνιστές. Κι αυτό γιατί με αυτόν τον τρόπο οι μπάτσοι απαλλάσσονται, τουλάχιστον επικοινωνιακά, από την ευθύνη να αναλάβουν ακόμα μια υπόθεση πολιτικής διώξης, αφού βάζουν τους φασίστες να το κάνουν και ταυτόχρονα το παρουσιάζουν ως ένα τυπικό γεγονός αλληλομηνύσεων σε περίπτωση συμπλοκής. Και αυτό είναι άλλο

ένα σημείο αναβάθμισης του παρακρατικού ρόλου των φασιστών. Ας μην εκπλαγούμε εάν φασίστες –ως αγανακτισμένοι πολίτες- καταδίδουν πχ εκπαιδευτικούς αγωνιστές για ανάρμοστη συμπεριφορά ώστε να παραπεμφθούν στα πειθαρχικά συμβούλια, όπως προβλέπει ο νέος πειθαρχικός κώδικας των δημοσίων υπαλλήλων. Άλλωστε και μπάτσοι και φασίστες έπρεπε με κάποιο τρόπο να απαντήσουν στο στραπάτσο που έφαγαν. Οι μεν κατατροπώθηκαν και ξεφτιλίστηκαν και οι δε απέτυχαν να προστατεύσουν τα πρωτοπαλικά τους. Ίσως την επόμενη φορά οι φασίστες να βγουν για περιπολία με τις στολές των μπάτσων ή έστω τουλάχιστον αν είναι να σταλούν νέα χαρτιά για διώξεις μπορεί να έχουν την υπογραφή της χρυσής αυγής.

■ βλάσσης

Οι καταστηματαρχες, οι φασίστες και η αγία κατανάλωση

“Με αυτό το περιστατικό όμως, που όλοι μας ελπίζουμε ότι θα είναι το τελευταίο, αμαυρώνεται η εικόνα του ενετικού λιμανιού και γενικότερα του τουρισμού των Χανίων που παλεύουμε με νύχια και με δόντια να το ανεβάσουμε”

(απόσπασμα δήλωσης του προέδρου του Συλλόγου Καταστηματαρχών Ενετικού Λιμανιού, Σταύρου Μαρινάκη ΧΝ 4/4)

“...ο Εμπορικός σύλλογος Χανίων απευθύνει έκκληση προς όλες τις πολιτικές δυνάμεις και φορείς για αποφυγή ενεργειών και συγκεντρώσεων στο κέντρο της πόλης κατά τις επίσημες ώρες λειτουργίας της εμπορικής αγοράς των Χανίων. Η τουριστική περίοδος και η δυσμενής οικονομική κατάσταση των επιχειρήσεων της πόλης, δεν επιτρέπει κανέναν είδους ενέργειες που μπορεί να δημιουργήσουν επιπλέον κώλυμα στην απρόσκοπτη πρόσβαση των καταναλωτών στα καταστήματα και στην δημιουργία κακών εντυπώσεων στους επισκέπτες του τουρισμού”

(απόσπασμα ανακοίνωσης του εμπορικού συλλόγου χανίων, flashnews 25/5)

Τι μας λένε λοιπόν εδώ τα όργανα εκπροσώπησης των εμπόρων-καταστηματαρχών των χανίων; Το πρώτο απόσπασμα της δήλωσης του Μαρινάκη αφορά το περιστατικό όπου αντιφασίστες ξυλοφόρτωσαν τάγμα εφόδου της χρυσής αυγής και πέταξαν στη θάλασσα τον παλιού λιμανιού τον ντόπιο φερρέσκο της Στέλιο Βλαμιάκη (2/4). Αν διαβάσει κανείς ολόκληρη τη δήλωση δε θα βρει ούτε μια λέξη για τους φασίστες, τις προκλήσεις και τις επιθέσεις σε μετανάστες που έκαναν λίγο πριν σταλούν στο νοσοκομείο. Δε θα βρει ούτε μια λέξη για τους αντιφασίστες και τους λό-

γους που ξυλοφόρτωσαν τους νεοναζί. Και εννοείται πως δε θα βρει ούτε μια λέξη για την άνοδο του φασισμού και του κοινωνικού κανιβαλισμού. Το μόνο που θα βρει είναι “τουρισμός”, “πλήγμα της εικόνας του παλιού λιμανιού”, “ασφάλεια”, “ανάγκη για αστυνόμευση” και φυσικά “πάταξη του παραεμπορίου”. Ένα καθαρά πολιτικό γεγονός (σύγκρουση αντιφασιστών με φασίστες) παρουσιάζεται ως απολίτικο “δυσάρεστο περιστατικό”. Κι όμως τίποτα στις δηλώσεις του Μαρινάκη δεν είναι απολίτικο. Είναι η υπεράσπιση της κερδοφορίας της τουριστικής, της ιδιοκτησίας, της ασφάλειας, της νομιμοφροσύνης. Είναι τα αποκλειστικά συμφέροντα του εμπορικού κόσμου, που όταν βέβαια βρουν συμπαραστάτες δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα να συνταχθούν και με “πολιτικές δυνάμεις”. Παρεπιπτόντως οι μπάτσοι ανταποκρίθηκαν άμεσα στις ανάγκες του τουρισμού. Αύξηση περιπολιών, κάμερες στο παλιό λιμάνι, εκδίωξη παιτών-μικροπωλητών κτλ.

Το δεύτερο απόσπασμα, της ανακοίνωσης του εμπορικού συλλόγου χανίων αυτή τη φορά, αφορά την αντιφασιστική συγκέντρωση που πραγματοποιήθηκε ενάντια σε σύναξη φασισταριών της χρυσής αυγής κάτω από τα γραφεία

τους στη Τζανακάκη (24/5). Ο δρόμος κλείστηκε από τους αντιφασίστες που είχαν απέναντί τους τους μπάτσους να προστατεύουν τους φασίστες. Ο δρόμος κλείστηκε για να απομονώσει κοινωνικά τους φασίστες και μέσω της συγκέντρωσης να καταστήσει πρακτικά άκυρη την παρουσία των φασιστών. Εδώ βέβαια ο εμπορικός σύλλογος προχωρά ένα βήμα παραπέρα. Πέρα από το ίδιο πνεύμα με αυτό του Μαρινάκη για αγιοποίηση της κατανάλωσης και του τουρισμού ο εμπορικός σύλλογος κάνει και μαθήματα πολιτικής αφού “απευθύνει έκκληση προς όλες τις πολιτικές δυνάμεις και φορείς για αποφυγή ενεργειών και συγκεντρώσεων στο κέντρο της πόλης κατά τις επίσημες ώρες λειτουργίας της εμπορικής αγοράς”. Μήπως να απαγορεύσουμε και τις διαδηλώσεις απ’ την άνοιξη μέχρι τον οκτώβρη; Δεν ξέρουμε βέβαια τι είναι χειρότερο, αφού η έκφραση προς όλες τις πολιτικές δυνάμεις ταυτίζει φασίστες και αντιφασίστες, μια άκρως αντιδραστική δεξιά αντίληψη της θεωρίας των δύο άκρων που ουσιαστικά καταλήγει απροκάλυπτα να καλύπτει τους νεοναζί. Κι αυτό γιατί φανταζόμαστε ότι αν οι χρυσαυγίτες έκαναν τις μαλακίες τους ανενόχλητοι και με ανοιχτό το δρόμο ο εμπορικός σύλλογος δε θα είχε κανένα πρόβλημα – αφού η κατανάλωση θα κυλούσε απρόσκοπτα. Άρα το συμπέρασμα μάλλον είναι ότι φτάνει οι αντιφασίστες που προσπάθησαν να εμποδίσουν τους χρυσαυγίτες κλείνοντας το δρόμο. Μα βέβαια δεν είδαμε να τους πειράζει που άνοιξαν γραφεία οι χρυσαυγίτες σε κεντρικό εμπορικό δρόμο. Ούτε μάλλον έβγαλαν καμία ανακοίνωση για το ρόλο τους ή τις επιθέσεις που έχουν κάνει.

Και δεν είναι τα μόνα περιστατικά. Με ανάλογο σκεπτικό ο σύλλογος καταστηματαρχών δημοτικής αγοράς (με πρόεδρο τον κρεοπώλη Τραχαλάκη) το καλοκαίρι του 2011 οι συννελεύσεις των πλατειών, είχε ζητήσει να απομακρυνθεί αρχικά το συσσίτιο προς τους άπορους της πόλης που γινόταν καθημερινά, το ξήλωμα αντίσκηνων και πανό υποκρύπτοντας το αίτημα να πάει αλλού η συνλέυση. Κι αυτά γιατί χαλάει η εικόνα της πόλης και διώχνονται οι καταναλωτές. Ενώ όλοι μαζί (εμπορικός σύλλογος, σύλλογος καταστηματαρχών δημοτικής αγοράς και EBEX) επανειλημμένα επιτίθενται στην κοινωνική κουζίνα για την εκδίωξη της από τον εμπορικό δρόμο της Τσουδερών (βλ. κατάπτωση ανακοίνωση του εμπορικού συλλόγου, flashnews 7/12/12).

Όλη η σαπίλα και η αντίδραση εκφρασμένη σε λίγες λέξεις. Τουρισμός, κατανάλωση, τάξη και ασφάλεια, κέρδη, νομιμοφροσύνη, ιδιοκτησία. Και κατά τ’ άλλα δεν πα’ να καίγεται ο κόσμος!

■ βλάσσης

Κοινωνικό Ιατρείο Αλληλεγγύης Ηρακλείου

Πρόγραμμα λειτουργίας: (μόνο με ραντεβού)

§ Παθολογίας /Γενικής Ιατρικής Υποστήριξης:
Τρίτη & Τετάρτη, 18:00 - 21:00

§ Ψυχοκοινωνικής Υποστήριξης:
Παρασκευή, 18:00 - 21:00

§ Παιδιατρικής Υποστήριξης:
Σαββάτο, 10:00 - 13:00

Ραντεβού κλείνονται στο τηλέφωνο: 2813008525, καθημερινά 10:00-12:00 και επιπλέον κάθε Τρίτη, Τετάρτη, Παρασκευή 18:00-21:00 και κάθε Σάββατο 10:00-13:00.

Διεύθυνση: κτήρια Πανεπιστημίου Κρήτης (Πτέρυγα Μ), Λεωφόρος Κνωσού.

Αθώοι Αστυνομικοί

► 25/2/2013

Ελεύθεροι αφήθηκαν μετά την απολογία τους στον ανακριτή Ηρακλείου, οι δύο αστυνομικοί της Ομάδας ΔΙΑΣ που συμμετείχαν σε καταδίωξη, το βράδυ της Τετάρτης, με αποτέλεσμα τον σοβαρό τραυματισμό των δύο νεαρών 16 και 19 ετών. Και οι δύο αφήθηκαν ελεύθεροι με περιοριστικούς όρους καθώς και εγγύηση 2.000 ευρώ για τον καθένα. Οι δύο νεαροί βρίσκονται διασωληνωμένοι στο Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο της πόλης με τον έναν να έχει υποστεί βα-

ριές κρανιοεγκεφαλικές κακώσεις και τον άλλο να είναι σοβαρά τραυματισμένος στον θώρακα.

► 25/5/2013

Ένα χρόνο μετά την καταγγελία του 18χρονου από τις Ατσιπάδες Ηράκλειο ότι ξυλοκοπήθηκε βάνουσα μέσα στο Αστυνομικό Μέγαρο και την πολυήμερη νοσηλεία του σε νοσοκομείο της Αθήνας, η Ένορκη Διοικητική Εξέταση που διενεργήθηκε από ανώτατο αξιωματικό της ΕΛ.ΑΣ. αθώνει τους αστυνομικούς.

► 30/5/2013

Αθώος κρίθηκε από το Δικαστήριο, ο αστυνομικός που στα τέλη του περα-

σμένου Μαΐου είχε κατηγορηθεί ότι είχε επιτεθεί με σπρέι πιπεριού εναντίον αλλοδαπών κρατουμένων, στα κρατητήρια του Αστυνομικού Μεγάρου Ηρακλείου.

Στην απολογία του, ο αστυνομικός, που είχε τεθεί σε διαθεσιμότητα για τη διερεύνηση της υπόθεσης υποστήριξε κατά την απολογία του ότι είχε βρει το σπρέι στο πάρκινγκ της Αστυνομικής Διεύθυνσης Ηρακλείου και το είχε πάρει με σκοπό να το παραδώσει καθώς ανήκε σε άλλο άτομο. Ωστόσο πριν προλάβει να το παραδώσει, δέχτηκε επίθεση από 3 ή 4 άτομα, αλλοδαπούς κρατούμενους, με αποτέλεσμα να αναγκαστεί να χρησιμοποιήσει το σπρέι για να υπερασπιστεί τον εαυτό του.

Το χρόνιο σκηνικό τρόμου και εκμετάλλευσης στη Μανωλάδα

Τα τελευταία 25 χρόνια οι παραγωγοί και οι εργοδότες «δασκαλεύτηκαν» να θεωρούν ως κάτι φυσιολογικό να εκμεταλλεύονται για 5 και για 10 ευρώ ανθρώπους για να κάνουν τις δουλειές τους, ουσιαστικά συνήθισαν και προετομάστηκαν ώστε να αποδεχθούν και να δικαιολογήσουν σήμερα αβίαστα την φρασεολογία των φασιστών, για ανωτερότητα ενός ανθρώπου έναντι του άλλου βάση της φυλής, της τάξης και του χρώματος.

Ως ενορχηστρωτής όλης αυτής της κατάστασης το κράτος και με πρώτο βιολί τους φασίστες (κομματικοποιημένους ή μη), έρχεται σήμερα προπαγανδίζοντας το δόγμα της μηδενικής ανοχής να εγκαθιδρύσει ένα αστυνομικοκρατούμενο καθεστώς καταστέλλοντας βίαια κάθε κομμάτι της κοινωνίας που ριζοσπαστικοποιείται και αντιστέκεται. Με αυτόν τον τρόπο όχι μόνο τρομοκρατεί το λαό, αλλά συγχρόνως διαχέει την ιδέα της μη ανεκτικότητας σε κάθε κοινωνική σχέση, νομιμοποιώντας εκ των προτέρων στη συνείδηση του κόσμου, ότι ο εργοδότης μπορεί να πυροβολεί τον εργαζόμενο, ο ελληνάρας να λιντσάρει το μετανάστη και ο δυνατός να τραμπουκίζει τον αδύναμο. Αφού πρώτα οδήγησαν στην ανεργία το λαό, τώρα διαφημίζουν ως μονόδρομο για έξοδο από την κρίση, που οι ίδιοι κατασκεύασαν, μια ανάπτυξη που χωράει επιχειρήσεις σαν του «Βαγγελάτου» ή σαν τα μεταλλεία χρυσού στις Σκουριές Χαλκιδικής. Στην ίδια λογική τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών που στήνει το κράτος σε όλη την επικράτεια επιτρέπουν και στους παρατρεχάμενους επιχειρηματίες να στήνουν τα δικά τους στρατόπεδα εργασίας.

Το απόγευμα της Τετάρτης 17 Απριλίου 2013 μετανάστες εργάτες στις καλλιέργειες φράουλας στη Νέα Μανωλάδα, την ώρα που για πολλοστή φορά διεκδικούσαν τα απλήρωτα μεροκάματα 6 ολόκληρων μηνών από την επιχείρηση «ΒΑΓΓΕΛΑΤΟΣ Α.Ε.» και αφού ενημέρωσαν ότι αν δεν πληρωνόντουσαν θα κατέβαιναν σε στάση εργασίας, δέχτηκαν δολοφονική επίθεση από τα πρωτοπαλίκαρα - επιστάτες της εργοδοσίας πυροβολώντας τους εξ επαφής με όπλα στο ψαχνό. Γύρω στους 30 από τους μετανάστες τραυματίστηκαν και μεταφέρθηκαν σε νοσοκομεία της περιοχής. Την ίδια μέρα οι μπάτσοι, σε μία απελπισμένη προσπάθεια να περάσουν το γεγονός ως κάτι ασήμαντο και αποκομμένο από την πραγματικότητα, προσπάθησαν να το κουκουλώσουν (κάτι που έχει συμβεί με επιτυχία σε ανάλογες περιπτώσεις στο παρελθόν) διώχνοντας από το αστυνομικό τμήμα της Βάρδας όσους βρέθηκαν για να περιμένουν το δελτίο τύπου.

Τα «άμεσα αντανakλαστικά» του κράτους λειτούργησαν για ακόμα μία φορά, στέλνοντας κλιμάκια για έλεγχο, υπουργούς, κανάλια κλπ... Οι πάντες καταδίκασαν το γεγονός, ξεπλένοντας τα χέρια τους (ακόμα και η χρυσή αυγή) και μεγάλες συνεργαζόμενες εταιρίες, διέκοψαν προσωρινά τη συνεργασία τους με τη «ΒΑΓΓΕΛΑΤΟΣ Α.Ε.», δείχνοντας στους καταναλωτές το «ανθρωπιστικό τους πρόσωπο».

Μία βδομάδα μετά, οι μπάτσοι εισέβαλαν στον χώρο διαμονής ενός από τους μετανάστες που τόλμησαν να μιλήσουν για το γεγονός και τον ξυλοκόπησαν παραδειγματικά μπροστά στα μάτια των υπολοίπων με την πρόφαση της κατοχής ναρκωτικών. Πολιτικά κόμματα και οργανώσεις, έσπευσαν να καπληθούν τους απελπισμένους μετανάστες στέλνοντας τρόφιμα και παρηγορητικές ανακοινώσεις, θέτοντας ως κυρίαρχη διεκδίκηση το άσυλο και τα χαρτιά παραμονής με βαθύτερο κίνητρο την ψηφοθηρία.

Η πορεία αλληλεγγύης που καλέστηκε στις 28/04 στην κεντρική πλατεία της Μανωλάδας, όπου αποφασίστηκε να συμμετέχουμε σε αυτή ως αυτοοργανωμένη συλλογικότητα, κατευθύνθηκε στο αστυνομικό τμήμα της Βάρδας και πέρασε ένα ηχηρό μήνυμα αλληλεγγύης και αντιφασισμού στον κάμπο της Ηλείας (με τις όποιες αδυναμίες της για τα δεδομένα της περιοχής και την δυναμική της πορείας). Η πλειοψηφία των κατοίκων παρακολουθούσαν «παγωμένοι» την πορεία, υπήρξαν μετανάστες - εργάτες της περιοχής σε ρόλο «θεατή», πολλοί μετανάστες που έμπαιναν στην πορεία (κατά την μεγάλη διάρκεια της) και μία παρέα φασιστοειδών μαζί με τους μπάτσους, προσπάθησαν να εκφοβίσουν τους διαδηλωτές, ανεπιτυχώς. Το κλίμα της τρομοκρατίας στην περιοχή εδώ και χρόνια από την τοπική κοινωνία και τους μπάτσους, λειτούργησε και λειτούργει αποτρεπτικά για μία ακόμα πιο δυναμική συμμετοχή διαδηλωτών, παρόλο που η πορεία αριθμούσε γύρω στα 1500 άτομα (μετανάστες στην πλειοψηφία).

Τις επόμενες μέρες, πολλοί εργάτες από το Μπαγκλαντές αντικαταστάθηκαν με άλλους από τη Βουλγαρία και στις 30/04 δημιουργήθηκε νέο επεισόδιο διεκδίκησης απλήρωτων δεδουλευμένων. Τακτική των μεγαλοτσιφλικάδων της περιοχής, είναι να εξουσιοδοτούν κάποιον μετανάστη (τσιράκι τους) για να μεσολαβεί μεταξύ εργατών και εργοδοσίας στη πληρωμή και όχι μόνο, κρατώντας μέρος των χρημάτων τους. Δύο από αυτούς στις 09/05 μαχαίρωσαν δύο εργάτες απρόκλητα επειδή διεκδικούσαν μεροκάματα 45 ημερών και τα θύματα

μεταφέρθηκαν στο νοσοκομείο αναμένοντας να απελαθούν. Οι μετανάστες και δράστες του γεγονότος, αφέθηκαν ελεύθεροι μετά τη σύλληψη τους.

Οι επιθέσεις αυτές είναι η φυσική κατάληξη μιας σειράς βίαιων και γκανγκστερικών περιστατικών απέναντι στους μετανάστες από τη μεριά της εργοδοσίας και των πιστών εντολοδόχων τους, τα τελευταία χρόνια.

Δεν πάει πολύς καιρός από τότε που σέρνανε δεμένο ημίγυμνο έναν μετανάστη πίσω από ένα αγροτικό (ένας εξ' αυτών ήταν ο δράστης του γεγονότος στις 17/04), λίγο πιο πριν επίσης η συγκεκριμένη επιχείρηση εξαπατούσε τους μετανάστες να υπογράψουν χαρτιά για εξόφληση δεδουλευμένων χωρίς ποτέ αυτά να έχουν καταβληθεί, είτε να αντικαθιστά με καινούργιους μετανάστες τους προηγούμενους όταν φτάνει η ώρα της πληρωμής.

Οι μπάτσοι ψάχνουν στα βιβλιοπωλεία αναγνώστες - καταγγελία του ΣΜΕΔ και του ΣΥΒΧΑ

Μετά τη διπλή ληστεία και τις συλλήψεις-κακοποιήσεις στο Βελβεντό Κοζάνης, διαβάσαμε στον ημερήσιο Τύπο αναφορές που έκαναν λόγο για επισκέψεις της Αντιτρομοκρατικής Υπηρεσίας σε βιβλιοπωλεία της Αθήνας (βλ. «Έρευνες για την αγορά των βιβλίων - "Αυτοψία" σε βιβλιοπωλεία», Έθνος, 6/2/2013). Στόχος αυτών των επισκέψεων φαίνεται ότι ήταν ο εντοπισμός των αγοραστών κάποιων βιβλίων που βρέθηκαν σε διαμέρισμα το οποίο νοίκιαζε ένας εκ των συλληφθέντων. Το ρεπορτάζ αναφέρεται σε συγκεκριμένους τίτλους πολιτικού και ιστορικού περιεχομένου, από Νάνι Μπαλεστρίνι μέχρι Action Directe, τους οποίους η ελληνική αστυνομία αναζήτησε στους πάγκους των βιβλιοπωλείων, σε μια κωμικοτραγική προσπάθεια ταυτοποίησης των αγοραστών.

Στον βαθμό που τα εν λόγω δημοσιεύματα είναι αξιόπιστα, εκφράζουμε τον έντονο προβληματισμό και την ανησυχία μας για το διαφανές κίνητρο μαγιστών με κριτήριο τη βιβλιοθηκή κάθε πολίτη. Είναι απαράδεκτο να χρησιμοποιείται το βιβλίο, ένα δημόσιο αγαθό πνευματικής και καλλιτεχνικής έκφρασης, ως μέσο στοχοποίη-

Μέσα σε ένα κλίμα διαρκών απειλών και εκβιασμών, οι μετανάστες, ανάμεσά τους και ανήλικοι, εργάζονται εξαντλητικά και διαβιώνουν στοιβαγμένοι σε άθλια παραπήγματα - θερμοκήπια που τους ενοικιάζει η εργοδοσία κρατώντας μέρος των μεροκάματων πείνας (όποτε δίνονται) εκμεταλλεύμενοι εκτός της εργατικής τους δύναμης, και κάθε φυσική ανάγκη τους.

Αναγκάζονται να αγοράζουν ληγμένα τρόφιμα σε υψηλότερες τιμές από το κύκλωμα των εργοδοτών και να ικανοποιούν τις σεξουαλικές τους ανάγκες με κοπέλες που οι εργοδότες κρατούν κλεισμένες σε σπίτια - φυλακές αποκλειστικά για τον σκοπό αυτό, με το αντίτιμο των 20 ευρώ (ποσό που το μεγαλύτερο μέρος του, καταλήγει στις τσέπες των νταβάδων - αφεντικών).

Όλα αυτά συντελούνται με την ανοχή της τοπικής κοινωνίας και όχι μόνο, κάτω από ένα ιδιότυπο καθεστώς «ομερτά» όλα αυτά τα χρόνια.

Ο «ανεπτυγμένος» δυτικός κόσμος ουσιαστικά ποτέ δεν κατάργησε τη δουλεία και τη στυγνή εκμετάλλευση όλου του υπόλοιπου κόσμου για τη δική του ευημερία. Οι πρώτες μαζικές εισροές μεταναστών τη δεκαετία του '90 από τις υπό κατάρρευση σοβιετικές χώρες δε στάθηκαν αρκετές να ικανοποιήσουν την όρεξη των καπιταλιστών για φθηνά εργατικά χέρια. Έτσι στις μέρες μας με συνεχείς επεκτατικούς πολέμους, με την πρόφαση του εκδημοκρατισμού, και με νεο-αποικιοκρατικές επεμβάσεις σε Ασία και Αφρική το κεφάλαιο καταληστεύει τις πλουτοπαραγωγικές πηγές αυτών των περιοχών και την ίδια στιγμή στήνει ένα επικερδές σύγχρονο σκλαβοπάζαρο. Εξαναγκάζοντας χιλιάδες ανθρώπους να εγκαταλείψουν τις εστίες τους, που έχουν μετατραπεί σε πεδίο μάχης, ουσιαστικά δημιουργεί μία ανεξάντλητη δεξαμενή ανέξοδου εργατικού δυναμικού. Το κράτος και το κεφάλαιο για να διατηρήσει αυτό που εννοεί ανάπτυξη αντιμετώπιζει τους ανθρώπους ως κάτι αναλώσιμο σε μια μηχανή κέρδους. Χιλιάδες αγαθά, όπως οι φράουλες της Νέας Μανωλάδας, που κατακλύζουν τα ράφια των «supermarkets της αφθονίας» παγκοσμίως, είναι προϊόντα στυγνής και αιματοβαμμένης εκμετάλλευσης.

Αυτό που βιώνουμε δίπλα μας αυτή τη στιγμή οι μετανάστες είναι η εικόνα από το μέλλον που περιμένει όλους μας. Μία κοινωνία που ανέχεται και σιωπά μπροστά σε αυτά τα φαινόμενα, που οδηγούν στον μισανθρωπισμό και τον κοινωνικό κανιβαλισμό, είναι καταδικασμένη να ταλαντεύεται διαρκώς ανήμπορη από τη θέση του θύματος στη θέση του θύτη.

Καλούμε την κοινωνία να κατανοήσει ότι βρίσκεται στην ίδια μεριά με τους μετανάστες απέναντι στην επίθεση του κράτους και του κεφαλαίου.

Διαρκείς αγώνες για έναν κόσμο χωρίς εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο!

■/ αυτοοργανωμένη συλλογικότητα ANTAPA

Το διάβασμα κάνει κακό στην ελευθερία.

Εξίσου ανепίτρεπτη είναι η συλλογή στοιχείων από τις αστυνομικές αρχές για την ταυτότητα των πελατών των βιβλιοπωλείων, με στόχο την κατασκευή του «εσωτερικού εχθρού».

Προκαλεί οργή το γεγονός ότι η αστυνομία -που παραδοσιακά σταθμεύει έξω από τα βιβλιοπωλεία- αποφάσισε πλέον να εισέλθει και μέσα, ρωτώντας ποιος αγοράζει τι. Μήπως αναπαλούν τις «παλιές καλές μέρες» του '67, όταν τα φορτηγά τους στρατού φόρτωναν τα απαγορευμένα βιβλία που μαζεύονταν από τα ράφια των βιβλιοπωλείων; Και τι θα γίνει με τους επίδοξους αναγνώστες των βιβλίων;

«Είμαστε όλοι ύποπτοι / κι εγώ κι εσύ κι η γάτα μου μαζί»

Βιβλία αντίστοιχου περιεχομένου με αυτά που αναζητά η αντιτρομοκρατική υπηρεσία έχουν φιλοξενηθεί κατά καιρούς και σε εκδηλώσεις των Συλλόγων μας. Μήπως θα θεωρηθούν και τα γραφεία και οι βιβλιοθήκες μας ως εν δυνάμει «γιάφκες τρομοκρατών»; Μήπως ο τελικός στόχος, εκτός από την τρομοκράτηση του αναγνωστικού κοινού, είναι η προβολή ενός πολιτικού ορθού προτύπου αναγνώστη που θα στέκεται μακριά από το ριζοσπαστικό πολιτικό βιβλίο;

Αν αναζητά τρομοκράτες, η ελληνική

αστυνομία καλό θα ήταν να αφήσει τα βιβλία στην ησυχία τους και να ασχοληθεί πρώτα με τα του οίκου της. Σε κάθε διαδήλωση και συλλαλητήριο, πολύ πριν από την καθορισμένη ώρα έναρξης, ορδές αστυνομικών και ασφαλιτών στρατοπεδεύουν έξω από βιβλιοπωλεία στη Σόλωνος, στην Ακαδημίας, στην Πανεπιστημίου. Ουκ ολίγες φορές, απεργιακά μπλοκ και μέλη σωματείων -μεταξύ των οποίων και οι Σύλλογοι μας- έχουν δεχτεί την επίθεση του κατασταλτικού μηχανισμού κατά τη διάρκεια κινητοποιήσεων. Την ίδια στιγμή, ενισχύεται το κλίμα κρατικής τρομοκρατίας και καταστολής, με ασφαλίτες να βρίσκονται σε σχεδόν μόνιμη βάση έξω από τα γραφεία σωματείων. Τελευταίο κρούσμα αποτέλεσε η προκλητική είσοδος ένστολων αστυνομικών σε συνέλευση του Συντονισμού Πρωτοβάθμιων Σωματείων. Ενάντια στην ποινικοποίηση των αγώνων και των ιδεών, θα αγωνιστούμε με πάθος για τα δικαιώματα και τις ελευθερίες. Καλούμε το εργατικό και κοινωνικό κίνημα, καθώς και όλους τους σκεπτόμενους ανθρώπους, να αντισταθούν συλλογικά στον εντεινόμενο αυταρχισμό και τη γενικευμένη καταστολή.

■/ Σύλλογος Υπαλλήλων Βιβλίου-Χάρτου Αττικής Σύλλογος Μεταφραστών Επιμελητών Διορθωτών

Η λογοκρισία σας μας δυναμώνει αλληλεγγύη στο Athens Indymedia, 98 fm και Ράδιο Ένταση

“Ως πότε θα ανεχόμαστε στη μάπα να μας φτύνουν
και θα τους αφήνουμε το μέλλον μας να σβήνουν;
Συνέχεια μας κτυπούν στις φυλακές μας ρίχνουν
μα ότι και να κάνουν το στόμα δε μας κλείνουν. Ποτέ!”
(Γενιά του Χάους-Μπασταρδοκρατία)

Το μεσημέρι της Πέμπτης 11 Απρίλη, ο πρόεδρος του Πολυτεχνείου, Σίμος Σιμόπουλος, πήρε την πολιτική απόφαση της καταστολής των μέσων αντιπληροφόρησης, athens.indymedia.org του αυτοοργανωμένου ραδιοφώνου “Ραδιοζώνες Ανατρεπτικής Έκφρασης 98FM” και του “Ράδιο Ένταση”. Ανέλαβε έτσι την πολιτική ευθύνη να επιβάλλει λογοκρισία και να καταστείλει την έκφραση και την ελεύθερη διακίνηση ιδεών, αυτών που αντιστέκονται στο σύγχρονο εκφασισμό και την κοινωνική εξαθλίωση. Αποφάσισε να δράσει αυτός (ο 2ος πρόεδρος καταστολής, μετά τον Μαρκάτο πριν 18 χρόνια), αντί της κρατικής εξουσίας, και να ενδυθεί το ρόλο του φερέφωνου, διευκολύνοντας έτσι τον υπουργό καταστολής Δένδια, τους μπάτσους και τους ναζιστές. Ο πρόεδρος, αντιμέτωπος με τις παρεμβάσεις των αλληλέγγυων, ανάμεσά τους πάρα πολλοί φοιτητές, κυριολεκτικά κρύφτηκε, αφήνοντας με εντολή του, την αντιπρόεδμη να συνεχίσει το καταστατικό του έργο, η οποία και τελικά αρνήθηκε. Ο Σιμόπουλος, αυτός που παρέδωσε αμαχητί την ακαδημαϊκή-εκπαιδευτική γνώση, βορά στα κέρδη των εταιριών και των πολυεθνικών που λυμαινούνται το χώρο της εκπαίδευσης, αυτός ο ίδιος πέταξε στο καλάθι των αχρήστων τα ψηφίσματα των φοιτητικών συλλόγων που απαιτούν την ελεύθερη πρόσβαση στην αντιπληροφόρηση μέσα από τους χώρους των σχολών

τους! Η πρωταγία του ΕΜΠ, με ένα νομικιστικό τέχνασμα άλλαξε τον κανονισμό δικτύου απαιτώντας ονόματα για κάθε πριζάκι σύνδεσης στο internet. Τα δύο εγχειρήματα αντιπληροφόρησης αρνήθηκαν να παραδώσουν ονόματα ατόμων, αντιβαίνοντας σε μια λογική νομικών αντιπροσώπων. Το Athens Indymedia γεννήθηκε από το λαϊκό παγκόσμιο κίνημα μετά τις μεγάλες διαδηλώσεις ενάντια στην παγκοσμιοποίηση στη Γένοβα το 2001. Αποτελεί μέρος του κινήματος και βήμα έκφρασης του. Έχει συμβάλει τα μέγιστα στη διάδοση της πληροφορίας «από τα κάτω», στο συντονισμό των αγώνων που έχει δώσει όλα αυτά τα χρόνια το λαϊκό κίνημα. Παρών στις πορείες, στις διεκδικήσεις, στις καταγγελίες της αυθαιρεσίας της κρατικής εξουσίας. Έδωσε τροφή για προβληματισμό, σκέψη, ανταλλαγή απόψεων. Εξέθρεψε την κριτική σκέψη, την πολιτική ζύμωση και την άλλη άποψη, αυτή που συστηματικά αποκρύπτεται από τα κρατικά κι εμπορικά ΜΜΕ. Το κυριότερο όλων όμως ήταν ότι ανέδειξε γεγονότα της πολιτικής ζωής που θα έμεναν θαμμένα για πάντα. Ανέκαθεν η ακροδεξιά, όποτε καθόταν στη καρέκλα της εξουσίας, είχε σταθερά δίπλα της μια από τις πιο αγαπημένες της κόρες, τη λογοκρισία. Για ακόμη μία φορά το Athens indymedia.org και άλλα μέσα αντιπληροφόρησης όπως ο ραδιοσταθ-

μός 98 fm και το ράδιο Ένταση, γίνονται στόχος της καταστολής του κράτους.

Η «δημοκρατία τους» σχετικά με τη ελεύθερη διακίνηση ιδεών σταματά εκεί που ξεκινούν να θίγονται τα συμφέροντα του κράτους και των αφεντικών. Όταν η πληροφόρηση ξεφεύγει από τον έλεγχό τους, επιστρατεύεται η άμεση ή έμμεση καταστολή, για την οριοθέτηση αυτής της «ελευθερίας». Οριοθέτηση καθεστωτική, συστημική, που έρχεται πάντα σε σύγκρουση με την Ελευθερία που απαιτούν οι Εξεγερμένοι και καταπιεσμένοι της σημερινής εποχής. Εδώ και δύο χρόνια, παρακολουθούμε το στριπτιζ του κράτους και την εφαρμογή των πιο ακραίων νεοφιλελεύθερων πολιτικών με πρόσχημα την οικονομική κρίση. Το κράτος τα ξεφορτώνεται όλα εκτός από την καταστολή, το πιο προσωπικό και πολύτιμο ένδυμά του. Το κράτος, μέσω της τρικομματικής ακροδεξιάς κυβέρνησης που το διοικεί, συντηρείται από την καταστολή και –σε όποιο βαθμό απαιτείται για την επιβίωσή του– καθορίζει τι είναι νόμιμο. Βασιζόμενο στους νόμους του μπορεί κάλλιστα να νομιμοποιήσει ακόμη και την γενοκτονία του ίδιου του πληθυσμού αν αυτός εξεγερθεί εναντίον του. Τα τελευταία γεγονότα στην Ιερισσό Χαλκιδικής είναι χαρακτηριστικά ενός ολοκληρωτικού κράτους που προ-

στατεύει με όλα τα μέσα τους εντολοδόχους του μεγαλοκαπιταλιστές όπως ο Μπόμπολας και η EL TORANDO GOLD, με μεθόδους στυγνής φασιστικής χούντας λατιναμερικάνικου τύπου. Αν ζούσε ο Πινοσέτ θα ήταν περήφανος για τα άγια τέκνα του Σαμαρά, Δένδια, Κουβέλη και Βενιζέλο. Ως άνθρωποι που υπηρετούμε την ελεύθερη διακίνηση λόγου και ιδεών, αλλά και ως αγωνιζόμενοι ενάντια στους γδάρτες της ζωής μας, είμαστε προετοιμασμένοι για αυτές τις εξελίξεις, όπως και για την οριστική ρήξη με το σύστημα και όλοι ξέραμε ότι θα ερχόταν αυτή η στιγμή που η κρατική καταστολή θα έφτανε στο απόγειο της, δεν τρομοκρατούμαστε όμως. Οι κυβερνητικοί υπηρέτες της αυτοκρατορίας του χρήματος μπορούν να καταστρέψουν τα πάντα, αλλά δεν μπορούν να πείσουν κανέναν. Όπου η νοημοσύνη ταπεινώνεται, οι άνθρωποι οφείλουν, ξεκινώντας από τις αρνήσεις τους, να αποκαταστήσουν έστω κάτι από την αξιοπρέπεια της ζωής έναντι του πνευματικού θανάτου.

Όποιος διεκδικεί μια κοινωνία ισότητας σε δικαιώματα και πλούτο, μια κοινωνία όπου η αρχή της εξουσίας θα καταργηθεί, έχει το δικαίωμα να μην ανέχεται καμία απειλή, κανενός είδους καταστολής ούτε εκφοβισμό, ανεξάρτητα αν αυτή επιβάλλεται στο όνομα μιας ιδέας, ενός θεσμού ή ενός δήθεν ανώτερου συμφέροντος και αυτά ακριβώς τα δικαιώματα μας υπερασπιζόμαστε, πολεμώντας το φασισμό, από όπου και αν προέρχεται,

Αλληλεγγύη στο Athens indymedia στον 98 FM, στο Ράδιο Ένταση και σε όλα τα μέσα αντιπληροφόρησης - Οι φωνές μας δεν φυλακίζονται, ο λόγος μας δεν καταστέλλεται!

Ηράκλειο Κρήτης 12 Απρίλη 2013

■/ Παγκρήτια εφημερίδα δρόμου Άπατρις

Ο γαλατάς ήρθε στο γαλατικό χωριό

Στα μακρινά χρόνια του εμφυλίου, του μετεμφυλιακού κράτους και της χούντας, ήταν σύνθετες ανάμεσα στους κομμουνιστές και τους “συνοδοιοπόρους” τους, η εισβολή των ασφαλιτών στα σπίτια κι οι συλλήψεις να αποκαλείται η επίσκεψη του γαλατά. Αυτός ο ευφημισμός ήθελε να τονίσει πως στις δημοκρατίες, ξημερώματα στο άσυλο της οικίας έρχεται μόνο ο γαλατάς κι όχι οι ένστολες ορδές.

Αυτή την περίοδο της ελληνικής ιστορίας, η αστική σκέψη, από τους καθεστωτικούς δημοσιογράφους, τους καθηγητάδες (διάνοηση), μέχρι το πολιτικό προσωπικό τη νοσταλγεί πλέον ανοικτά, ως υπόδειγμα ευνομίας, αντιπαραβάλλοντας τη με την “αναρχική” μεταπολίτευση. Καμία έκπληξη λοιπόν που την αναπαράγει στο σήμερα ως νόμιμη πρακτική και την υπερασπίζεται ιδεολογικά και πολιτικά.

Δεν πρόκειται να θρηνησουμε για την παρακμή της αστικής δημοκρατίας, ούτε να καταγγείλουμε με νομικά επιχειρήματα την εκτροπή από τη νομιμότητα, χωρίς αυτό να σημαίνει πως δεν αντιλαμβανόμαστε τις αλλαγές στις μορφές του κράτους ή πως παραιτούμαστε των αστικών δικαιωμάτων που έχουν απομείνει.

Η εισβολή πάνοπλων μπάτσων τα ξημερώματα στα σπίτια κατοίκων της Ιερισσού, ο εισαγγελέας που αντί να ελέγχει την τήρηση τη νομιμότητας, αποτελεί το νομικό άλλοθι των αστυνομικών πρακτικών και φυσικά ο ιδεολογικός υπερασπιστής και καθοδηγητής του κράτους έκτακτης ανάγκης (ΚΕΑ) Δένδιας πιστοποιούν ένα και μόνο πράγμα: πως η νομιμότητα και ως μορφή πλέον ταυτίζεται με το περιεχόμενο της, οριζόμενη καθαρά πολιτικά αποτινάσσοντας από πάνω της κάθε νομική επικάλυψη και ρητορεία.

Ο νόμος είναι (κι εμφανίζεται πλέον) η ισχύς της επιβολής του κι όχι κάποιος αφηρημένος κανόνας δικαίου. Η νομιμότητα ορίζεται στη βάση της επιχειρησιακής ανάγκης των σωμάτων ασφαλείας και εμβαπτίζεται στο υπαρξιακό συμφέρον του κεφαλαίου. Έτσι ο μίστερ Δένδιας δηλώνει με το συνήθη του στόμφο πως “η εισβολή έγινε ξημερώματα γιατί αλλιώς θα γινόταν μακελειό”, πως “το κράτος δεν μπορεί να υποχωρήσει, γιατί δεν θα είναι κράτος”.

Μάλιστα αναπαράγοντας αυτούσια ως κυρίαρχη ιδεολογία την ιδεολογία των μπάτσων θεωρεί πως όποιος κατηγορείται από την αστυνομία για κακουργήματα είναι εν τέλει εχθρός του κράτους, συγχωνεύοντας το ένστολο σκυλολόι με τη δικαστική εξουσία. Και τεκμηριώνει το επιχείρημα του, αυτοαναφορικά: η αστυνομία δεν κατηγορεί κανέναν χωρίς να έχει δίκιο, κι έχει δίκιο γιατί είναι η αστυνομία. Η νομιμότητα ταυτίζεται με το μερικό συμφέρον των αστών, γιατί αυτό το συμφέρον είναι η νομιμότητα.

Με λίγα λόγια ο Δένδιας, ως πολιτικός ενός ΚΕΑ σε μια στιγμή που το αστικό συμφέρον ούτε κατά διάνοια δεν μπορεί να εμφανιστεί ως γενικό λέει πως το στρατόπεδο του έχει δίκιο επειδή είναι αυτό που είναι, χωρίς να μπαίνει στον κόπο να εξηγήσει το δίκιο του-που είναι φυσικά άδικο. Αυτή η μη εξήγηση δεν οφείλεται σε καμία διανοητική τεμπελιά, ούτε αποτελεί ένδειξη παραβίασης της αγίας νομιμότητας που θα ισχυριστεί για νιοστή φορά ο Σύριζα. Είναι η πολιτική υπεράσπιση της έννομης βίας και του μονοπωλίου της, σε συνθήκες κρίσης όταν η άρχουσα τάξη ορίζει με υπαρξιακό τρόπο το δίκιο της και τον εχθρό της.

Είναι πολύ απλά η νέα νομιμότητα, το δικαίωμα που έχει το κράτος να ξηραίνει τον εαυτό του από τις δικαιοκτικές δεσμεύσεις που ισχύουν για τους πολίτες, ώστε να μπορεί να προασπίζει το αστικό συμφέρον. Στην περίπτωση της Ιερισσού το συμφέρον αυτό είναι το δικαίωμα του Μπόμπολα και των καναδικών κεφαλαίων, να πάρουν τζάμπα το χρυσό της περιοχής κι αφού διαλύσουν τη γη και τη ζωή που υπάρχει να αποχωρήσουν με σπουδαίες αποδόσεις.

Αν αυτό το δικαίωμα προσκορδύει στο δικαίωμα των κατοίκων στο καθαρό νερό κι αέρα το κράτος που ορίζει κι επιβάλλει το πλαίσιο άσκησης των δικαιωμάτων θα φροντίσει με κάθε νόμιμο τρόπο (κι αν παρανομήσει πάλι νόμιμο θα ναι γιατί είναι κράτος) να αφαιρέσει δικαιώματα από τους αντιφρονούντες που είναι πια εχθρός, άρα δεν έχουν δικαιώματα.

Το περιεχόμενο των νομικών εννοιών ταλαντεύεται ως το σημείο θραύσης αλλά δε σπάει, η βία τροποποιεί τον κοινωνικό συσχετισμό, για να συντηρήσει το υπάρχον σύστημα,

αλλά όλα αυτά μπορούν και γίνονται εντός αστικής δημοκρατίας. Ναι, ναι η αστική δημοκρατία βαρέθηκε να εξαναγκάζεται λόγω ιστορίας και κοινωνικών διαμεσολαβήσεων να εμφανίζεται με κοστούμι συναίνεσης και μένει γυμνή, άρα στην πιο καθαρή της μορφή. Γι αυτό και οι μπάτσοι εισβάλλουν ξημερώματα σε σπίτια, συλλαμβάνουν μπροστά σε παιδιά τους γονείς τους, επιλέγουν δίχως όρια το επίπεδο της βίας.

Γιατί αυτή η βία είναι η μόνη αποδεκτή, άρα εμφανίζεται ως μη βία. Κι αν αυτά ακούγονται γραφικά ή θεωρητικά πόσο γραφικό είναι και πόσο επιβεβαιώνει όλα τα παραπάνω το γεγονός ότι ο διανοούμενος των σωμάτων ασφαλείας, ο Δένδιας διαβάξει Αστεριζ και είναι με τους Ρωμαίους λεγεωνάριους, δηλώνοντας ως άλλος Κάισαρας πως δε θα επιτρέψει γαλατικό χωριό στην επικράτεια του νόμου του; Κρατώντας άσβεστη την οργή, δηλώνουμε πως κάθε κίνηση αντιβίας από τους κατοίκους είναι δίκαιη απάντηση στους πρωτογενείς φορείς της βίας κι αναφωνούμε: Χαίρε Δένδιους, οι μελλοθάνατοι σε χαιρετούν.

Άκης Τζάρας

<http://avantgarde2009.wordpress.com/>

Μικρά Μεγάλα Νέα

► Σκουριές Χαλκιδικής. Όταν ο αφέντης ταΐζει κανναβούρι τα παπαγαλάκια του

Εκδρομή για δημοσιογράφους στις εγκαταστάσεις των μεταλλείων της στην Χαλκιδική και στην Σύμρνη διοργανώθηκε στις αρχές Απρίλη η Eldorado Gold. Στις 8/4 εκατοντάδες κάτοικοι συγκεντρώθηκαν στη περιοχή Χονδρό Δέντρο, με σκοπό να εμποδίσουν τη διέλευση του πούλμαν με τους...δημοσιογράφους. Απέναντί τους βρέθηκαν διμοιρίες των ΜΑΤ αλλά και εκατό περίπου εργαζόμενοι της εταιρίας οπλισμένοι με παλούκια, προκειμένου να προστατέψουν τα παπαγαλάκια του Μπόμπολα. Οι συγκεντρωμένοι κάτοικοι «θύμισαν» στους παπαγάλους της εταιρίας το άρθρο 5 του κώδικα των δημοσιογράφων όπου αναφέρεται πως ο δημοσιογράφος οφείλει «να μην επιδιώκει και να μην δέχεται οποιεσδήποτε παροχές σε χρήμα και είδος, που θίγουν την αξιοπιστία και αξιοπρέπεια και επηρεάζουν την ανεξαρτησία και την αμεροληψία του».

Οι δημοσιογράφοι που επελέγησαν από την εταιρεία, σύμφωνα με την πρόσκληση, αφού διαμείνουν σε πολυτελή ξενοδοχεία θα πραγματοποιήσουν επιτόπιο ρεπορτάζ στα ορυχεία της Χαλκιδικής σε «χώρους που λειτουργούν υποδειγματικά» και θα υποδεικνύονται κατά αποκλειστικότητα από τα στελέχη της Eldorado. Καταγγέλλουμε την παραπάνω απόπειρα, ουσιαστικά χειραγώγησης των εκπροσώπων του τύπου και δημιουργίας ενσωματωμένων δημοσιογράφων προς υπηρεσία της «καλής εικόνας» της εταιρείας» ανέφερε η ανακοίνωση της Ομοσπονδίας Ενώσεων Συντακτών.

Το Διοικητικό Συμβούλιο της ΠΟΕΣΥ ζητά από τις Ενώσεις-μέλη της να καταδικάσουν την πρακτική της εν λόγω εταιρείας, υπενθυμίζοντας ότι ο Κώδικας Δεοντολογίας προβλέπει ότι ο δημοσιογράφος οφείλει «να μην επιδιώκει και να μην δέχεται οποιεσδήποτε παροχές σε χρήμα και είδος, που θίγουν την αξιοπιστία και αξιοπρέπεια και επηρεάζουν την ανεξαρτησία και την αμεροληψία του».

Μετά την συνέντευξη τύπου που έδωσε στην Θεσσαλονίκη μία εβδομάδα πριν, στην οποία δήλωσε αποφασισμένη να μείνει στην Ελλάδα, η Eldorado Gold επιστράτευσε τις γνωστές μεθόδους εξαγοράς θετικών δημοσιευμάτων προκειμένου να αντιστρέψει τη κακή εικόνα που έχουν προκαλέσει οι αντιδράσεις για τις συνέπειες της επιχειρούμενης εξορυκτικής δραστηριότητάς της στις περιοχές της Χαλκιδικής και της Θράκης. Η «εκδρομή», περιλάμβανε επίσκεψη στις εγκαταστάσεις της Ολυμπιάδας, στα γραφεία της στο Μαντέμ Λάκκο, μεταφορά στην Κωνσταντινούπολη και από εκεί στις εγκαταστάσεις της στα μεταλλεία Efemcukuru στη Σύμρνη ενώ στο ενδιάμεσο έλαβαν χώρα πλήθος γευμάτων σε ξενοδοχεία της Θεσσαλονίκης και της Σύμρνης με στελέχη της εταιρείας.

► Ιερισσός Χαλκιδικής. Νυχτερινό τρομοσόδου με στόχο τον εκφοβισμό των κατοίκων

Οι αστυνομικοί κράτησαν όμηρους τα τρομαγμένα παιδάκια για να μην ειδοποιήσουν το χωριό - Στα χωριά «αναβιώνει ο φόβος του χωροφύλακα»

Ξεσηκωμός στο κατά Δένδια «γαλατικό χωριό», στην Ιερισσό, μετά την πρωτοφανή επίδειξη αυταρχισμού από την ΕΛ.ΑΣ., που αποφάσισε να μετέλθει μεθόδους συλλήψεων που παραπέμπουν ευθέως στην εποχή της επταετίας. Οι κάτοικοι της Ιερισσού, που έχουν αποδείξει ότι δεν τρομοκρατούνται από την αστυνομική βία και αυθαιρεσία, δήλωναν αποφασισμένοι όχι μόνο να συμπαρασταθούν σε δύο συναγωνιστές τους που κατηγορούνται για την εμπρηστική επίθεση στις Σκουριές, αλλά κυρίως να συνεχίσουν και να εντείνουν τον αγώνα τους ενάντια στην επέκταση της μεταλλευτικής δραστηριότητας της Ελληνικός Χρυσός στην περιοχή τους. Όλα ξεκίνησαν στις 8/4 στις 3 τα ξημερώματα, όταν δύο ομάδες των ΕΚΑΜ, παρουσία διαकाστικών λειτουργιών, πήγαν ταυτόχρονα σε δύο σπίτια της Ιερισσού. «Στις 3 τα ξημερώματα χτυπούσαν με σίδερα την πόρτα, πεταχτήκαμε από το κρεβάτι, φωνάξαμε «ποιοι είναι» δεν απαντούσαν, έσπασαν την πόρτα είπαν «Αστυνομία» και πήραν τον σύζυγο μου με τις πυτζάμες. Τα παιδιά σε κατάσταση πανικού τσίριζαν. Τον έβαλαν σε ένα αμάξι και έφυγαν.»

«Κοιμόμασταν. Δεν ξέραμε αν ήταν ξημέρωμα η βράδυ, αν όντως χτυπούσε η πόρτα, σηκώθηκαμε γρήγορα να δούμε τι συμβαίνει. Ξαφνικά ακούσαμε τη λέξη «Αστυνομία» και έσπασαν την πόρτα. Βρήκαν πρώτα τον σύζυγό μου ο οποίος σηκώθηκε πρώτος για να ανοίξει την πόρτα, τον γονάτισαν του έβαλαν χειροπέδες, η μικρή μου κόρη δεν μπορούσε να πιστέψει αυτό που συμβαίνει. Ήταν πέντε άνδρες μαυροντυμένοι με όπλα, έδειχναν ότι ήταν έτοιμοι να πυροβολήσουν αν αντιστεκόμασταν. Ήθελα να δω το χαρτί της σύλληψης, δεν μου το έδειξαν. Το τηλέφωνο που είχα στα χέρια μου το πέταξαν. Δεν με αφήναν να πλησιάσω τον σύζυγό μου και ένας φυλούσε την κόρη μου μη τυχόν και φύγει και ειδοποιήσει το χωριό. Μας κρατούσαν σαν όμηρους μέσα στο σπίτι μας. Η τρομοκρατία σε όλο της το μεγαλείο»

Με αυτόν τον τρόπο που θυμίζει σκηνές αμερικάνικων αστυνομικών έργων, οι ειδικές δυνάμεις των ΟΠΚΕ τα ξημερώματα της 8ης Απριλίου, διέρρηξαν δύο σπίτια και απήγαγαν δύο κατοίκους της Ιερισσού. Στη συνέχεια οι συγγενείς τους έμαθαν από τον κ. Δένδια ότι ο τρόπος αυτός ήταν ο πιο ενδεδειγμένος για την σύλληψή τους... Οι συλληφθέντες κάτοικοι δεν ήταν ούτε ύποπτοι φυγής, έχουν λευκό ποινικό μητρώο και όποτε τους ζητήθηκε δέχτηκαν να καταθέσουν. Είναι δύο από τους είκοσι κατοίκους που διώκονται για την επίθεση στις Σκουριές με «έωλες», κατηγορίες οι οποίες δεν μπορούν να στοιχειοθετηθούν.

Είναι μεσάνυχτα, οι καμπάνες χτυπούν ασταμάτητα για ακόμη μία φορά στην Ιερισσό. Τα νέα για τη βίαιη σύλληψη των δύο συγχωριανών τους εξόργισαν τους κατοίκους, οι οποίοι άρχισαν να συγκεντρώνονται αρχικά στην πλατεία. Οι κάτοικοι σε κατάσταση πανικού συγκεντρώνονται στο κέντρο του χωριού προσπαθώντας να ενημερωθούν για το που βρίσκονται οι συγχωριανοί τους. «Η δημοκρατία μάζεψε ότι κουρέλι είχε και έφυγε από το βασανισμένο αλλά ανυποχώρητο χωριό μου. Δεν άντεξε το βάρος από τις αναιτία σπασμένες πόρτες ούτε τον τρόμο στα μάτια των παιδιών...»

Αργότερα κατευθύνθηκαν στο Αστυνομικό Τμήμα του χωριού, το οποίο ήδη είχε καταλείψει ο αστυνομικός βάρδιας και κάποιοι από αυτούς όρμησαν μέσα και άρχισαν να πετάνε

έξω στον δρόμο χαρτιά και έπιπλα, στα οποία έβαλαν στη συνέχεια φωτιά. Άλλοι κάτοικοι πήγαν στην είσοδο του χωριού και έστησαν οδοφράγματα με λάστιχα αυτοκινήτων φοβούμενοι ότι τα ΜΑΤ θα εισβάλουν πάλι στην Ιερισσό, αποκλείοντας οδικά την πρόσβαση ή τη διέλευση των οχημάτων από την περιοχή. Το αρχηγείο της ΕΛ.ΑΣ. διέταξε την αναστολή της λειτουργίας του Αστυνομικού Τμήματος Ιερισσού Χαλκιδικής «λόγω των σοβαρών φθορών που προκάλεσαν σήμερα το πρωί κάτοικοι της περιοχής στους εσωτερικούς χώρους και τον εξοπλισμό του». Την ίδια ώρα αστυνομικές πηγές διέψευδαν ότι, όταν ο αστυνομικός υπηρεσίας πήρε τη διαταγή να φύγει από το Αστυνομικό Τμήμα, άφησε πίσω του τον οπλισμό. Αλλά σε φωτογραφία που αναρτήθηκε σε δημοσιογραφικό πόρταλ έδειχνε ότι ένα αυτόματο όπλο ξέμεινε μέσα στο Α.Τ., το οποίο αργότερα έσπευσαν να περισυλλέξουν οι αστυνομικοί.

▲ ΕΑΜοβούλαρος

► Μεταφέρουν αστέγους στην Αμυγδαλέζα και μετά τους εγκαταλείπουν

Μετά τους μετανάστες και τους χρήστες ναρκωτικών, φαίνεται πως επόμενος στόχος είναι οι άστεγοι της Αθήνας. Σύμφωνα με καταγγελία της Πρωτοβουλίας «Αλληλεγγύη για όλους», η αστυνομία προσαγάγει αστέγους για έλεγχο στοιχείων, τους μεταφέρει στην Αμυγδαλέζα και σε απομακρυσμένα αστυνομικά τμήματα και στη συνέχεια τους εγκαταλείπει. Όπως αναφέρει ο εκπρόσωπος της Πρωτοβουλίας, Χρ.Προβέξης, «περισσότεροι από 10 άστεγοι, οι οποίοι κοιμούνται στο ιστορικό κέντρο -από την Ομόνοια μέχρι του Ψυρρή- μιλούν για την προσαγωγή τους.»

Ο εκπρόσωπος της Πρωτοβουλίας επισκέφθηκε τους αστέγους στο ΚΕΑΔΑ (Κέντρο Αστέγων Δήμου Αθηναίων) και υποστηρίζει ότι «ορισμένοι άστεγοι λένε ότι τους μάζεψαν από την πλατεία Κουμουνδούρου και την όδο Πειραιώς και ακολούθως μεταφέρθηκαν, για έλεγχο στοιχείων, στα αστυνομικά τμήματα Ωρωπού, Αμυγδαλέζας, Βάρης και Ελληνικού, όπου οι αστυνομικοί τους εγκατέλειψαν μετά το σχετικό έλεγχο.»

Στις καταγγελίες τους προς την «Αλληλεγγύη για όλους», οι άστεγοι αναφέρουν επίσης ότι «χάθηκαν τα ρούχα, οι κουβέρτες και τα στρώματα», πιστεύοντας ότι «τα πέταξαν οι αστυνομικοί». Για την εξαφάνιση των αναγκαίων ειδών για την επιβίωσή τους, διαμαρτύρονται και άστεγοι της περιοχής Νέου Κόσμου.

Επίσης ο υπεύθυνος για το συσσίτιο αστέγων που διοργανώνει η Ευαγγελική Εκκλησία ενημέρωσε χθες την Πρωτοβουλία ότι δεν προσήλθαν στο συσσίτιο ορισμένοι από τους αστέγους, οι οποίοι μετείχαν καθημερινά.

► Μήνυμα προς την κοινωνία του θεάματος

Καταγγελία πρώην εργαζομένων της Ολυμπίας Οδού για όσα έγιναν στην ψεύτικη φιέστα για τις κάμερες. Οι κάμερες στήθηκαν, η τρικομματική κυβέρνηση ήταν παρούσα, με τον πρωθυπουργό Αντώνη Σαμαρά μπροστά να δηλώνει ότι «η χώρα σηκώνει τα μανίκια», αλλά οι πρώην εργαζόμενοι στο έργο της οποίας «Ολυμπίας Οδού» έριξαν τις μάσκες. Όπως κατήγγειλαν, η εκδήλωση στις 25/4 δεν ήταν παρά ένα σκηνοθετημένο σόου, το οποίο στήθηκε με ψεύτικους εργαζόμενους που τους φόρεσαν δανεικά γιλέκα της «Ολυμπίας Οδού», και μεταφερόμενα οχήματα και μηχανήματα από τον κεντρικό άξονα Πελοποννήσου «Μορέας», στα οποία άλλαξαν ταμπέλες την τελευταία στιγμή.

Και μόλις έσβησαν τα φώτα από τις κάμερες και έφυγε ο συρφετός των πολιτικών, τα εργοτάξια άδειασαν και τα φορτηγά μαζί με τα μηχανήματα έφυγαν.

Αυτό καταγγέλλει με σχετική ανακοίνωσή του ο Θ. Τσελέπης, πρόεδρος του Σωματίου «Η Γαλαρία», των πρώην εργαζομένων στην «Ολυμπία Οδό», που μετά το «πάγωμα» των έργων είναι εδώ και δύο χρόνια άνεργοι

Αναφέρει χαρακτηριστικά: Απατεώνες παίζουν με τη ζωή μας. «Την Πέμπτη 25 Απριλίου ο πρωθυπουργός Α. Σαμαράς, ο Β. Βενιζέλος και ο Ν. Τσουκαλής επιθεώρησαν τα έργα της Ολυμπίας Οδού που επαναξεκινούν. Αλήθεια, ποια Ολυμπία Οδός; Δεν υφίσταται καμία Ολυμπία οδός, κανένα έργο. Δεν υπάρχει σύμβαση σε ισχύ. Υπάρχει μόνο διακοπή εργασιών και τίποτε άλλο.

Στη φιέστα που παρουσιάστηκε ως επανεκκίνηση του έργου μεταφέρθηκαν εργάτες του «ΑΚΤΩΡ» από εργοτάξια του αυτοκινητόδρομου «ΜΟΡΕΑΣ», ντύθηκαν με γιλέκα της «Ολυμπίας Οδού», βαφτίστηκαν εργαζόμενοι της «Ολυμπίας Οδού» και παρίσταναν πως εργάζονται. Μεταφέρθηκαν φορτηγά της εταιρείας «ΣΒΩΛΟΣ» από το λιμάνι της Πάτρας, βαφτίστηκαν φορτηγά της «Ολυμπίας Οδού», έκαναν πως εργάζονται. Μεταφέρθηκαν χωματουργικά μηχανήματα δίχως άδειες, ασφάλειες και πινακίδες. «Προσλαμβάνονται» πρώην εργαζόμενοι της «Ολυμπίας Οδού» που γνωρίζουν τα μέρη, ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΠΛΗΡΩΘΟΥΝ ΟΥΤΕ ΕΝΑ ΕΥΡΩ για όσο διήρκεσε η φιέστα, με την υπόσχεση πως θα προτιμηθούν όταν ξαναξεκινήσει η «Ολυμπία Οδός». Όλοι αυτοί, όταν τελειώσε το σόου, επέστρεψαν στην κυριολεξία από εκεί που ήρθαν.»

Χρυσαιγίτες στην Καρδίτσα; Δεν μας φοβίζουνο μας εξοργίζουν

Το τελευταίο διάστημα στην πόλη της Καρδίτσας, η συμμορία της χ.α. αποκάλυψε το πραγματικό, μιτσανθρωπο και φασιστικό της ρόλο.

Όλα ξεκίνησαν την Πέμπτη 11/4, καθώς έπειτα από αμισοκόλληση συντρόφων στο κέντρο της πόλης, δύο σύντροφοι γυρνώντας σπίτι τους, δέχθηκαν απρόκλητη επίθεση από δύο γνωστά μέλη της χ.α. Έπειτα από κυνηγητό, και ενέδρα που έστησαν οι χρυσαυγίτες, ακινητοποιήσαν τον έναν από τους δύο συντρόφους και αφού του επιτέθηκαν λεκτικά, του αφαίρεσαν το κινητό τηλέφωνο, καθώς επίσης έσκισαν μία αντιφασιστική αφίσα που είχε στην τσάντα του. Όλα αυτά, υπό την απειλή μαχαιριού και φράσεις του τύπου «ξεκοιλιάσε τον και πάμε να φύγουμε.»

Η αντίδραση και τα αντανάκλαστικά του κινήματος και ιδιαίτερα του αναρχικού χώρου, ήταν άμεση και αποφασιστική. Την Παρασκευή 12/4 στην κεντρική πλατεία της πόλης, πραγματοποιήθηκε μικροφωνική, όπου μοιράστηκε και διαβάστηκε κείμενο, καλώντας την τοπική κοινωνία σε αντιφασιστική πορεία την Δευτέρα 15/4, με αφορμή την άνανδρη επίθεση των φασιστών. Η πορεία ήταν δυναμική και αριθμούσε 150 άτομα περίπου, με συμμετοχή συντρόφων και από τις άλλες πόλεις της Θεσσαλίας, με το α/α μπλοκ να αποτελεί την πλειοψηφία του κόσμου. Φωνάχτηκαν συνθήματα, πετάχτηκαν τρικάκια και γράφτηκαν συνθήματα σε τράπεζες και τοίχους. Κατά την προσπάθειά μας να προσεγγίσουμε τα γραφεία των φασιστών, η πορεία μας κόπηκε από τους μπάτσους, οι οποίοι πιάστηκαν στον ύπνο, καθώς υστερούσαν κατά πολύ και αριθμητικά και σε δυναμική και αυτό φάνηκε όταν μετά

από επίθεση που δέχτηκαν με καπνογόνα και κροτίδες, οπισθοχώρησαν αρκετά, δείχνοντας πως δεν μπορούν να αντιμετωπίσουν την οργή και το αντιφασιστικό φρόνημά μας.

Την επόμενη μέρα, Τρίτη 16/4, μοιράστηκε κείμενο στη γειτονιά του ενός εκ των δύο τραμπούκων, με αποτέλεσμα μία παρέα 7-8 ασπένδυλων, με μπροστάρη τον προαναφερθέντα wannabe μαχαροβγάλτη, να βγει στους δρόμους της πόλης και να σκίζει αφίσες αντιφασιστικού περιεχομένου και να επιτίθεται λεκτικά σε όποιον γνώριζαν πως συμμετείχε στην πορεία της Δευτέρας. Η όλη ένταση, διήρκεσε 15-20 λεπτά, χωρίς κανέναν να παρενοχλήσει τους τραμπούκους που περιφέρονταν μανιασμένοι. Έτσι, λίγη ώρα μετά, 40-50 άτομα μαζεύτηκαν στην κεντρική πλατεία της πόλης, με σκοπό να δείξουμε ότι οι φασιστικοί τραμπούκοι και οι εμετικές ιδέες τους, δεν είναι αποδεκτές ούτε στην Καρδίτσα, ούτε πουθενά. Τότε οι χωριατόμαγκες της χρυσής αυγής έκαναν το λάθος και κυνήγησαν 2 άτομα που πέρασαν από τα γραφεία τους με αποτέλεσμα να δημιουργηθεί ένταση και τα πρωτοπαλικάρα τους να κρύβονται στα γραφεία τους. Να σημειωθεί ότι όλα έγιναν κάτω από τα βλέμματα της ομάδας Δίας και για αυτό το λόγο υπάρχουν ακόμη τα γραφεία των γερμανοτσολιάδων.

Μάλλον είναι καιρός οι κάτοικοι της μικρής Καρδίτσας να καταλάβουν ποιους πραγματικά έχουν απέναντι τους και να τους απομονώσουν.

Αναρχικοί - Αντιεξουσιαστές Καρδίτσας

❖ Ούτε εθνικός, ούτε θρησκευτικός, ο δικός μας πόλεμος είναι ταξικός

“... Ως αναρχικοί-αντιεξουσιαστές, δεν εντάσσουμε τους εαυτούς μας σε καμία επίπλαστη κοινότητα και δεν καθορίζομαστε από εθνικές αυταπάτες. Αντιθέτως, διεκδικούμε τον αυτοκαθορισμό μας με βάση τις ατομικές και κοινωνικές επιλογές μας, τους αγώνες μας και τις αξίες της ελευθερίας, της ισότητας και της αλληλεγγύης. Τα σώματά μας δεν είναι αναλώσιμα υλικά για καπιταλιστικούς σχεδιασμούς, δεν είναι υπολογίσιμα μεγέθη σε καμία μεγάλη ή μικρή εθνική ιδέα, δεν είναι πόνια κανενός στρατοκράτη, δε συγκροτούν καμία ομοιόμορφη μάζα, δεν υποτάσσονται σε «άνωθεν εντολές», δεν περιφράσσονται σε κανέναν στρατώνα. Αντιθέτως, λειτουργούν αδιαχώριστα από τη σκέψη μας, τις ιδέες μας, τη συνείδησή μας, τους αγώνες μας, για μία κοινωνία ελευθερίας και όχι μία κοινωνία φυλακή, για μία κοινωνία ίσων απέναντι σε ίσους και όχι για μία κοινωνία αρχηγών και ιεραρχίας, για μία κοινωνία κοινοτήτων και όχι ιδιοκτητών. Απεχθανόμαστε την εξεταστική και την αγελοποίηση, τη χειραγώγηση, την αλλοτρίωση και τον κανιβαλισμό, τις διαδικασίες που η εξουσία λατρεύει για να πλάθει χρήσιμους υπηκόους. Δε θα μπορούσαμε λοιπόν να διαθέσουμε τους εαυτούς μας σε κανέναν στρατηγό, σε κανέναν υπουργό, σε κανένα έθνος, σε καμία πατρίδα, στον κόσμο της εξουσίας. Ο κόσμος μας είναι εκείνος της αλληλεγγύης, της αυτοοργάνωσης, των αντιστάσεων και των αντιδομών. Ένας κόσμος ελεύθερης δημιουργικότητας και έκφρασης, ζωντανών διαδικασιών και κοινωνικών σχέσεων, οριζόντιων συνελύσεων σε πλατείες, γειτονιές, αμφιθέατρα και καταλήψεις. Στους στρατώνες ας κλειστούν τα αφεντικά, οι στρατοκράτες και οι φασίστες.

ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΤΡΟΦΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΣΤΡΑΤΟΥΣ ΤΟΥΣ.

ΑΣ ΜΗΝ ΥΠΟΛΟΓΙΖΟΥΝ ΟΥΤΕ ΚΑΙ ΣΕ ΕΜΑΣ ”

(Απόσπασμα από τη συλλογική δήλωση ολικής άρνησης στρατεύσης την οποία συνυπογράφει και ο Δημήτρης Νιώτης)

Στις 21 Μαΐου θα διεξαχθεί στο στρατοδικείο Ιωαννίνων η δίκη του ολικού αρνητή στρατεύσης Δημήτρη Νιώτη, ο οποίος κατηγορείται για ανυποταξία σε περίοδο ειρήνης. Ο Δημήτρης Νιώτης έχει από το Δεκέμβριο του 2012 αρνηθεί δημόσια την κατάταξή του στον ελληνικό στρατό με μία συλλογική δήλωση ολικής άρνησης στρατεύσης. Μαζί με άλλους 4 ολικούς αρνητές στρατεύσης αρνήθηκε, όχι απλά την εκπλήρωση της θητείας του, αλλά το σύνολο του στρατού, ως αναπόσπαστο κομμάτι της επιβολής της κυριαρχίας κράτους-κεφαλαίου. Με την κίνηση αυτή εναντιώνεται έμπρακτα και αδιαμεσολάβητα στα συνολικά ιδεολογήματα και αξίες που ο στρατός παράγει, από το μιλιταρισμό και το εθνικιστικό μίσος, μέχρι το σεξισμό, την πατριαρχία, την ιεραρχία, το ρατσισμό και το φασισμό. Η άρνηση αυτή είναι ένα ακόμα κομμάτι του

κοινωνικοταξικού αγώνα, από αυτούς που και ο ίδιος είναι συνεπής και παρών σαν αναρχικός αγωνιστής. Η έκβαση της συγκεκριμένης δίκης αποτελεί άλλη μια στιγμή του αγώνα, που θα αναδειχτούν όλες οι εκφάνσεις εκείνων που αρνούνται την κυριαρχία στο σύνολό της απέναντι στους πιο πιστούς υποστηρικτές της, δηλαδή τους στρατοκράτες. Παράλληλα, μέσα από τη δημόσια στήριξη και κινηματική αλληλεγγύη ξεδιπλώνονται οι σχέσεις και τα προτάγματα, όχι απλά ενός ατόμου που δικάζεται, αλλά οι αξίες και τα προτάγματα ενός ευρύτερου κινήματος.

Η ολική άρνηση στρατεύσης αποτελεί μία πρακτική, αλλά ταυτόχρονα και ένα πρόταγμα εδώ και τουλάχιστον 2 δεκαετίες στον ελληνικό χώρο, για όσους επιλέγουν να σταθούν εκτός και απέναντι στον πιο βίαιο μηχανισμό του κράτους. Πρόκειται για μία πολιτική επιλογή, που αρνείται το στρατό ολοκληρωτικά, χωρίς να αναγνωρίζει από το κράτος την παραχώρηση δικαιωμάτων και διευθετήσεων ως προς την «αποφυγή» της θητείας με έναν πιο δημοκρατικό ή πλάγιο τρόπο. Ένας ολικός αρνητής στρατεύσης δεν αποδέχεται το θεσμικά αναγνωρισμένο δικαίωμα της αντίρρησης συνείδησης, αλλά ούτε και δέχεται να εκτίσει εναλλακτική θητεία, που δεν είναι τίποτα άλλο από απλήρωτη και εκδικητική εργασιακή εκμετάλλευση. Και αυτό γιατί θεωρεί ότι δεν έχει καμία υποχρέωση απέναντι στην πολιτεία, την οποία και θα πρέπει να “ρυθμίσουν” με κάποιο τρόπο, μην αποδεχόμενος στην ουσία καμία επιβαλλόμενη ιδιότητα “πολίτη” σε έναν άνιστο κόσμο ιεραρχίας και εκμετάλλευσης. Το ίδιο το πρόταγμα έρχεται σε ευθεία ρήξη με τη συνολική κυρίαρχη προπαγάνδα και αποδομώ-

ντας την, ξαναποθετεί τα σώματα και τις συνειδήσεις των καταπιεσμένων εκεί που πραγματικά ανήκουν. Η εθνική αφήγηση προσπαθεί δεκαετίες τώρα να μας πείσει ότι οι “από κάτω” έχουμε τα ίδια συμφέροντα με τα αφεντικά μας επειδή έτυχε να κατοικούμε στο ίδιο γεωγραφικό σημείο, και ότι μέγιστο ηθικό μας καθήκον είναι να σκοτώσουμε τους “από κάτω” στα γειτονικά κράτη και να σκοτωθούμε για τα συμφέροντα των εδώ και εκεί αφεντικών. Όλο αυτό το αισχρό παραμύθι είναι που φτύνει κατάμουτρα η ολική άρνηση στρατεύσης, ξαναφτιάχνοντας την ιστορία από την αρχή: οι καταπιεσμένοι δεν πολεμάνε για τα αφεντικά τους, δεν σκοτώνουν τους γείτονες-καταπιεσμένους, απεναντίας αγωνίζονται με κάθε τρόπο και με όλα τα μέσα χτίζοντας έναν άλλο, καλύτερο και πιο δίκαιο κόσμο, από αυτόν που μας πέταξαν μέσα.

Το τελευταίο διάστημα οι διώξεις σε αρνητές στρατεύσης μεταβάλλονται ή και αναβαθμίζονται ολοένα και περισσότερο. Μέχρι και το 2002 όπου άρθηκε επίσημα και η κατάσταση μερικής επιστράτευσης, που είχε κυρηχθεί από το 1946 (!), ο στρατός αντιμετώπιζε τους ανυπότακτους με αυτόφωρα και φυλακίσεις, αφού η ανυποταξία ήταν σε βαθμό κακουργήματος. Από το 2002 και έπειτα το ελληνικό κράτος πέρασε σε “περίοδο

ειρήνης” με την ανυποταξία να αποτελεί πλέον πλημμέλημα και οι ολικοί αρνητές καλούνται σε δίκη, χωρίς να φυλακίζονται. Παρόλα αυτά, από το 2011 παρατηρούμε μια εκ νέου αναβαθμισμένη καταστολή προσπαθώντας να αναχαιτίσουν με οποιονδήποτε τρόπο τις δεκάδες χιλιάδες ανυπότακτων και λιποτακτών. Έτσι, εγκαθιδρύσαν για πρώτη φορά την επιβολή χρηματικού προστίμου 6000 ευρώ σε όποιον κηρύσσεται ανυπότακτος, χωρίς να έχει προηγηθεί καμία διαδικασία εκδίκασης. Αυτό ενδεχομένως να αποτελέσει και ένα νέο μοτίβο καταστολής που θα απλωθεί σε ευρύτερα αντιστεκόμενα κομμάτια, κάτι που η εμπειρία από το εξωτερικό το επιβεβαιώνει (π.χ. στην Ισπανία η μέθοδος επιβολής προστίμων από τους μπάτσους χωρίς δίκη σε διαδηλωτές είναι ευρύτατη!) Στην περίοδο της οικονομικής εξαθλίωσης, με την οποία έρχεται αντιμέτωπο ευρύτατο τμήμα της κοινωνίας, τα πρόστιμα μπορούν να αποτελέσουν το νέο γκλομπ του μπάτσου και το άλλο-τύπου δακρυγόνο απέναντι σε όσους αρνούνται τις επιταγές της εξουσίας, οδηγώντας αγωνιστές σε οικονομική ομηρία. Κάτι το οποίο ούτως ή άλλως συμβαίνει με τα κάθε λογής χαράτσια, μόνο που αυτά επιβάλλονται με πρόσχημα όχι την καταστολή και εκδίκαση, αλλά τη “σω-

τηρία του κράτους και της πατρίδας”.

Από την άλλη μεριά, τους τελευταίους 3-4 μήνες έχουμε μια πρωτοφανή μεθόδευση με χρήση αυτόφωρης διαδικασίας για συλλήψεις ανυπότακτων, διαδικασία η οποία είναι εντελώς μετέωρη νομικά (εφόσον πρόκειται για αδίκημα πλημμεληματικού χαρακτήρα), όπως συνέβη με τους Μπάμπη Ακριβόπουλο και Νίκο Καρανίκα. Η κορύφωση ήρθε με τη σύλληψη, κράτηση σε τμήμα για πολλές ώρες και μεταγωγή σε άλλη πόλη και δίκη του αρνητή στρατεύσης Μενέλαου Εξιογλου, τη στιγμή που 4 μήνες πριν είχε καταδικαστεί για το ίδιο αδίκημα (με βάση το υπάρχον νομοθετικό πλαίσιο η ανυποταξία αποτελεί διαρκές αδίκημα, αφήνοντας έτσι περιθώρια στους στρατοκράτες να δικάζουν ξανά και ξανά για το ίδιο αδίκημα!).

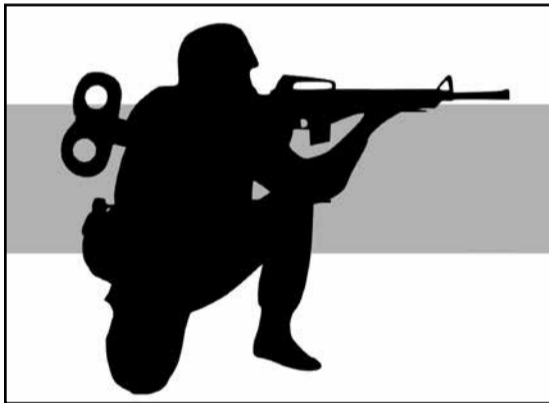
Μέσα στην καθολική συστημική κρίση, η κυριαρχία είναι έτοιμη να χρησιμοποιήσει οποιαδήποτε εφεδρεία της χρειαστεί για να αντεπεξέλθει στις έκτακτες συνθήκες μιας πιθανής γενικευμένης κοινωνικής αναταραχής και εξέγερσης. Σε αυτό το σενάριο ο στρατός είναι έτοιμος να επιβάλει αλλά και να διατηρήσει την ομαλότητα για την επέλαση του καπιταλισμού πάνω στα κεφάλια των υπηκόων. Έχοντας από καιρό εκπαιδευτεί, είναι σε ετοιμότητα να επέμβει στο “εσωτερικό” όποτε αυτό του ζητηθεί, είτε μόνος του - και όχι αναγκαστικά με κληρωτούς φαντάρους - είτε σε μικτά κλιμάκια με μπάτσους. Τα παραδείγματα, όπως με την εξέγερση του 2008, όπου ήταν σε πλήρη ετοιμότητα για πιθανή επέμβαση καταστολής της εξέγερσης, καθώς και η περιβόητη άσκηση Καλλίμαχος στο Κιλκίς, που βγήκε στη δημοσιότητα, αποδεικνύουν ότι τα προσχήματα για δήθεν υπεράσπιση ανύπαρκτων κοινών εθνικών συμφερόντων, μπορούν εύκολα να ξεπεραστούν. Παράλληλα, η κρίση φέρνει και θα φέρει ανακατατάξεις στην ευρύτερη περιοχή των Βαλκανίων και τη νοτιοανατολική μεσόγειο. Ο ελληνικός στρατός θα κληθεί να προστατεύσει τα οικονομικά συμφέροντα στην ευρύτερη περιοχή, ξεπερνώντας με ευκολία τα “εθνικά σύνορα”. Τα τελευταία σενάρια, με αφορμή την κρίση, για εκμετάλλευση υδρογονανθράκων στο αιγαίο και τα ζητήματα που προκύπτουν από τις λεγόμενες ΑΟΖ θα του δώσουν αυτόματα ένα αναβαθμισμένο ρόλο ως εγγυητή σταθερότητας στην ευρύτερη ζώνη, η οποία θα πρέπει να διατηρηθεί για το συμφέρον, σίγουρα όχι των υπηκόων του ελληνικού χώρου, αλλά του ντόπιου και διεθνούς κεφαλαίου.

Η άρνηση στο στρατό είναι η άρνηση συστράτευσης στις γραμμές του ταξικού εχθρού, είναι η άρνηση του ίδιου του συστήματος που γεννά τις κρίσεις, τα μνημόνια, την ανέχεια και την συνεχή υποτίμηση των ζωών μας. Είναι ένα ακόμα κομμάτι των αρνήσεων μας απέναντι στο καθεστώς, απέναντι στο σύγχρονο ολοκληρωτισμό. Τη στιγμή που το κράτος χτυπά κάθε φωνή αντίστασης, διαλύει ή απαγορεύει διαδηλώσεις, ποινικοποιεί ή επιτάσσει απεργούς, εκκενώνει και στοχοποιεί καταλήψεις, δε θα μπορούσαμε από το να σταθούμε στο πλευρό των αρνητών αυτού του κόσμου, να στηρίζουμε έμπρακτα με την αμέριστη αλληλεγγύη μας τον ολικό αρνητή στρατεύσης Δημήτρη Νιώτη, αλλά και όλους όσους επιμένουν να αντιστέκονται και να αγωνίζονται.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ ΟΛΙΚΟ ΑΡΝΗΤΗ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ ΔΗΜΗΤΡΗ ΝΙΩΤΗ που δικάζεται από το ΣΤΡΑΤΟΔΙΚΕΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ στις 21/05/13
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΟΛΙΚΟΥΣ ΑΡΝΗΤΕΣ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ ΚΑΙ ΣΕ ΟΣΟΥΣ ΑΝΤΙΣΤΕΚΟΝΤΑΙ ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ

✎ **Συνέλευση της Κατάληψης Ευαγγελισμού**

σ.σ. Το στρατοδικείο επέβαλε στον σ. Δημήτρη Νιώτη ποινή φυλάκισης έξι μηνών με αναστολή και χρηματικό πρόστιμο έξι χιλιάδων ευρώ.

Ανακοίνωση απεργίας πείνας Κ. Σακκά

Στις 4/12/10 συλλαμβάνομαι μαζί με τον σύντροφο Αλέξανδρο Μητρούσια στη Νέα Σμύρνη εξερχόμενος από ενοικιαζόμενη αποθήκη, στο εσωτερικό της οποίας βρίσκεται οπλισμός.

Έχω παραδεχτεί από την πρώτη στιγμή τη σχέση μου με τον χώρο αυτό, όπως επίσης και με τα όπλα που βρέθηκαν. Έχω δηλώσει από την πρώτη στιγμή ότι είμαι αναρχικός και ότι η παρουσία μου στον συγκεκριμένο χώρο σχετίζεται με την πολιτική μου ταυτότητα και τις επιλογές που αυτή συνεπάγεται.

Στις 7/12/10 οδηγούμαι στην αρμόδια ανακρίτρια και προφυλακίζομαι με την κατηγορία της συμμετοχής σε άγνωστη τρομοκρατική οργάνωση και για διακεκριμένη οπλοκατοχή.

Στις 12/4/11 και ενώ είμαι ήδη πάνω από τέσσερις μήνες κρατούμενος στις φυλακές Ναυπλίου, καλούμαι εκ νέου από τους ανακριτές Μπαλτά, Μόκκα και χωρίς να έχει προκύψει κανένα καινούργιο στοιχείο, χωρίς να έχει υπάρξει καν εξέλιξη κάποιας έρευνας, προφυλακίζομαι για συμμετοχή στην ε.ο. ΣΠΦ. Αυτό έγινε προφανώς αντιλαμβανόμενοι οι κύριοι ανακριτές πως δεν θα μπορούσε να σταθεί σε μία δικαστική αίθουσα η κατηγορία της

η ΔΑΕΕΒ, μέχρι φυσικά να βγουν τα αποτελέσματα των βαλλιστικών εξετάσεων και να το βουλώσουν... Αργότερα ο κύριος Παπουτσή, στην προσπάθεια του να απολογηθεί για το φιάσκο, δίνοντας συνέντευξη σε γνωστό περιοδικό δήλωσε πως τον «κοροΐδεψε η αντιτρομοκρατική υπηρεσία»(!).

Στις 6/4 του '12, υπόδικος ακόμα και πλησιάζοντας στη λήξη του 18μηνου (μέγιστο όριο κράτησης βάση του νόμου), προφυλακίζομαι εκ νέου για τη διάπραξη 160 εμπρηστικών και βομβιστικών ενεργειών, την ευθύνη των οποίων έχει αναλάβει η οργάνωση ΣΠΦ. Χαρακτηριστικό είναι πως στη συγκεκριμένη δικογραφία, όχι μόνο δεν υπάρχει κάποιο στοιχείο εις βάρος μου - δεν μπήκαν καν στον κόπο να κατασκευάσουν αυτή τη φορά - αλλά δεν γίνεται και κάποια αναφορά στο άτομο μου, παρά μόνο στην επίδοση του κατηγορητηρίου. Είναι μία δικογραφία που χωρίς υπερβολή θα μπορούσε με την λογική που χαρακτηρίζει τους εγκάθετους ανακριτές Μπαλτά - Μόκκα, να επιδοθεί στον καθένα. Είναι επίσης χαρακτηριστικό και έκδηλο της σκοπιμότητας αυτής της δίωξης πως οι κύριοι ανακριτές είχαν στα χέρια τους την συγκεκριμένη δικογραφία από την πρώτη στιγμή της σύλληψης μου,

έκανε άλλωστε. Πράκτορες και προδότες τότε, τρομοκράτες και εχθρός της κοινωνίας τώρα.

Είναι γεγονός πως το πολιτικό σύστημα, διανύει μεταπολιτευτικά την κρισιμότερη και ασταθέστερη περίοδο, εξαιτίας των εγχώριων συνεπειών της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης. Είναι επίσης γεγονός πως η καταστολή και γενικά η αυταρχική στάση του κράτους, είναι το «τελευταίο χαρτί» που έχει στα χέρια του, προκειμένου να διασφαλίσει την υποτελή κοινωνική ειρήνη και το να αποτρέψει, η γενικευμένη αντίδραση να εκφραστεί με οργανωμένες και ουσιαστικότερες εξεγερτικές μορφές.

Ο ίδιος ο υπουργός οικονομικών έχει ομολογήσει πως πρώτη φορά καλείται κυβέρνηση να εφαρμόσει τόσο ακραία μέτρα σε περίοδο ειρήνης.

Οι νόμοι οι οποίοι ανέκαθεν εκφράζανε τη βούληση των ισχυρών, σήμερα δεν αρκούν για τους πολιτικούς εκπροσώπους του συστήματος μπροστά σ' αυτά που καλούνται να διεκπεραιώσουν υπηρετώντας το.

Έχοντας την άποψη και την θέση πως ο δρόμος για την ατομική - συλλογική ελευθερία είναι γεμάτος από αγώνα και αντίσταση, αποφάσισα από την Τρίτη 4/6, να προχωρήσω σε απεργία πείνας - ημερομηνία που με το ισχύον νομικό καθεστώς, λήγει το μέγιστο όριο προφυλάκισης μου. Διευκρινίζω πως για μένα η επιλογή του να προχωρήσω σε απεργία πείνας, δεν αποτελεί κίνηση απελπισίας, αλλά επιλογή συνέχισης του αγώνα. Ενός αγώνα που δίνουμε από την πρώτη στιγμή της αιχμαλωσίας μας εγώ και οι σύντροφοί μου, αντιστεκόμενοι σε μία δίχως προηγούμενο εκδικητική αντιμετώπιση από τους δικαστικούς μηχανισμούς, οι οποίοι αποφάσισαν για την περίπτωση μας να κάνουν ένα διάλειμμα από τα εισπρακτικά τους καθήκοντα, προκειμένου να υπερασπιστούν την κοινωνία από τους υποτιθέμενους εχθρούς της και τους νόμους από τους παραβάτες του. Είναι οι ίδιοι μηχανισμοί και οι ίδιοι άνθρωποι πίσω απ' αυτούς, που αποτελούν τους φυσικούς αυτουργούς της νομιμότητας των επιστρατεύσεων των απεργών, των χιλιάδων πλειστηριασμών και αστέγων, την κατάργηση των εργασιακών διεκδικήσεων, των απολυμένων, της κατάργησης των κοινωνικών παροχών, των χιλιάδων που ζουν κάτω από το όριο της φτώχειας, των εκατοντάδων αυτόχειρων κάθε χρόνο που βάζουν τέλος στη ζωή τους επειδή αδυνατούν να ανταπεξέλθουν αξιοπρεπώς, της νομιμότητας των στοιβαγμένων ανθρώπων σε στρατόπεδα χαρακτηρίζοντας τους ως λαθραίους. Είναι οι φυσικοί αυτουργοί της νομιμότητας των βασανιστηρίων και των ξυλοδαρμών στα αστυνομικά τμήματα, των τυχαιών εκπυροσκορήσεων, της φίμωσης των αντικαθεστωτικών μέσων πληροφόρησης...

Είναι οι φυσικοί αυτουργοί της δημιουργίας μίας κοινωνίας νεκροταφείο στο όνομα του νόμου.

Είναι οι φυσικοί αυτουργοί της δημιουργίας μίας κοινωνίας νεκροταφείο αν χρειαστεί ακόμα και εκτός νόμου...

Βουτηγμένοι στην υποκρισία και την αθλιότητα, κατάπτυστοι τόσο για τους θιασώτες της αστικής δικαιοσύνης, όσο και για τους επικριτές και τους ιδεολογικούς εχθρούς της.

«Αργοπεθαίνει όποιος δεν διακινδυνεύει τη βεβαιότητα για την αβεβαιότητα για να κινήσει ένα όνειρο, όποιος δεν επιτρέπει στον εαυτό του τουλάχιστον μία φορά στη ζωή του να αποφύγει τις εχέφρονες συμβουλές(...) Αποφεύγουμε τον θάνατο σε μικρές δόσεις όταν θυμόμαστε πάντοτε ότι για να είσαι ζωντανός χρειάζεται μια προσπάθεια πολύ μεγαλύτερη απ' το απλό γεγονός της αναπνοής».

Πάμπλο Νερούδα

■ Κ.Σακκάς

Α' πτέρυγα Κορυδαλλού

συμμετοχής σε μία οργάνωση η οποία στο ενεργητικό της δεν έχει καμία δράση, στην κατοχή των μελών της δεν υπάρχουν βόμβες, προκηρύξεις, χρησιμοποιημένα όπλα, μία οργάνωση που δεν έχει ούτε καν όνομα.

Έχω ξεκαθαρίσει στο παρελθόν - όπως και η ίδια η ε.ο. ΣΠΦ από τη μεριά της - πως δεν είμαι μέλος της εν λόγω οργάνωσης. Δεν το έκανα για να αποφύγω την εκδικητική, κατασταλτική οδύσσεια που επιφυλάσσει η αστική δικαιοσύνη σε όποιον κατηγορείται ως μέλος της, αλλά πολύ απλά γιατί έτσι είναι. Όφειλα να το ξεκαθαρίσω για την αληθή ιστορική καταγραφή. Τόσο για μένα τον ίδιο, όσο και για την ε.ο. ΣΠΦ.

Η αρχική κατηγορία της ένταξης σε άγνωστη τρομοκρατική οργάνωση που αποδόθηκε τόσο σε μένα και τους δύο συντρόφους μου (Μητρούσια, Καραγιαννίδη) όσο και στα υπόλοιπα άτομα που συνελήφθησαν στην ίδια επιχείρηση - παρόλο που δεν είχαν καμία απολύτως σχέση - αποτέλεσε κορύφωση των πολιτικών σκοπιμοτήτων που εξυπηρετήθηκαν από τη ΔΑΕΕΒ εκείνη την περίοδο για λογαριασμό του τότε υπουργού δημοσίας τάξης Χρήστου Παπουτσή, που επιθυμούσε - όπως όλοι οι ομόλογοι του άλλωστε - πάση θυσία την εξάρθρωση τρομοκρατικής οργάνωσης επί των ημερών του. Είναι γνωστό, πως ο εν λόγω υπουργός είχε άμεση εποπτεία της επιχείρησης και μάλιστα αξιολόγησε ο ίδιος τα δεδομένα που του μετέφερε η αντιτρομοκρατική και τέλος έδωσε την εντολή να γίνουν οι συλλήψεις. Όποιος παρακολουθούσε τα καθεστωτικά μέσα εκείνες τις μέρες θα θυμάται τα σενάρια και τις εκτιμήσεις διάφορων δημοσιογραφικών παπαγάλων για το ποιας οργάνωσης μέλη μπορεί να είμαστε, τι σκοπεύαμε να κάνουμε κλπ τα οποία προφανώς τροφοδοτούσε

γεγονός που τους υποχρέωνε - βάση του νόμου πάντα - να μου επιδοθεί μαζί με την πρώτη δικογραφία. Δηλαδή με λίγα λόγια οι κύριοι αυτοί με προφυλάκισαν με την κατηγορία της ένταξης στην ίδια οργάνωση δύο φορές διαδοχικά(!).

Σήμερα, όντας υπόδικος 2,5 χρόνια ουσιαστικά για απλή οπλοκατοχή (διακεκριμένη οπλοκατοχή διευκρινιστικά και μόνο σημαίνει πως τα όπλα που κατέχει κάποιος, προορίζονται είτε για εμπόριο, είτε για τροφοδότηση τρομοκρατικής οργάνωσης, κάτι το οποίο ούτε προκύπτει, ούτε το αποδέχομαι), οι κύριοι θεσμικά υπερασπιστές της δικαιοσύνης και του νόμου οι οποίοι κρατούν εμένα επειδή τον παραβίασα, αποφάσισαν να παραβλέψουν ακόμα και το σύνταγμα τους - το οποίο ορίζει κάθε επόμενη της πρώτης προφυλάκισης ως μέγιστο όριο τους 12 μήνες - αφού δεν τους αρκεί για να εξυπηρετήσουν την πολιτική τους ηγεσία και να με κρατήσουν ακόμα έξι μήνες όμηρο.

Ουσιαστικά, οι εξοντωτικές προφυλακίσεις που επιβάλλουν μία παρατεταμένη συνθήκη αιχμαλωσίας, αποτελεί αντιστάθμισμα για τα σαθρά και πρόχειρα μαγειρεμένα κατηγορητήρια, τα οποία ότι και να κάνουν, αδυνατούν να αποτρέψουν το «ξεφούσκωμα» τους στις δικαστικές αίθουσες παρά το ειδικό καθεστώς που τις χαρακτηρίζει (από κάθε άποψη). Όποιος έχει περάσει απ' αυτές έστω και για λίγο, το γνωρίζει αυτό πολύ καλά.

Είναι ξεκάθαρη πλέον η τακτική τους και προδίδει την εκδικητική τους σκοπιμότητα. Ναι είναι αλήθεια, το κράτος εκδικείται τους πολιτικούς του αντιπάλους. Τους εκδικείται αλλά ποτέ δεν τους αναγνωρίζει. Ποτέ δεν το

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ
ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΟ
ΤΟΥΡΚΙΚΟ ΛΑΟ

ΑΠΑΤΡΙΣ

TÜRKİYE'NİN
MÜCADELE EDEN HALKIYLA
DAYANIŞMA

Στιγμές πολέμου και ανάσες ελευθερίας

Εξέγερση κρατουμένων στο κέντρο φύλαξης Φυλακίου Ορεστιάδας 9 Φεβρουαρίου 2013 Απόπειρα εξέγερσης στις φυλακές Κορυδαλλού 20 Φεβρουαρίου Απόπειρα απόδρασης κρατουμένου με ελικόπτερο στις φυλακές Τρικάλων 24 Φεβρουαρίου Απεργία Πείνας στα κρατητήρια Ρόδου Τρίτη 5 Μαρτίου Εξέγερση στις φυλακές Ναυπλίου Τρίτη 5 Μαρτίου Στάση κρατουμένων στις φυλακές της Πάτρας Τετάρτη 6 Μαρτίου Στάση στις φυλακές Γρεβενών Πέμπτη 7 Μαρτίου Απόδραση επτά κρατουμένων από τα κρατητήρια των Φερών Έβρου Δευτέρα 11 Μαρτίου Ομηρία 5 σωφρονιστικών υπαλλήλων στις φυλακές Μαλανδρινού Κυριακή 17 Μαρτίου Απόδραση στο Αγρίνιο Τρίτη 19 Μαρτίου Απόδραση στις φυλακές Τρικάλων Παρασκευή 22 Μαρτίου 2013 Όλα αυτά αποτελούν γεγονότα των τελευταίων μηνών.

Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΣΕ ΑΥΤΑ ;

Αυτή τη ξέρετε πολύ καλύτερα από εμάς και δεν υπάρχει τίποτα περισσότερο να σας πούμε. Η καθημερινότητα των ελληνικών φυλακών πια, περιλαμβάνει ΕΚΑΜ, αιφνιδιαστικούς ελέγχους στα κελιά, βασανισμούς, τα 16 νέα μέτρα που ανακοινώθηκαν από τον Ρουπακιώτη. Όμως παρά την τρομοκρατική απάντηση της εξουσίας οι αντιδράσεις συνεχίστηκαν :

Στάση στις φυλακές Πάτρας και Λάρισας Κυριακή 24 Μαρτίου Στάση κρατουμένων στην Α Πτέρυγα των Φυλακών Κορυδαλλού Σάββατο 30 Μαρτίου Στάση γυναικείες φυλακές Κορυδαλλού Τετάρτη 3 Απριλίου Γραμμα Πρωτοβουλίας Αναρχικών Κρατουμένων Κορυδαλλού σχετικά με τις επιδρομές των εκαμ στα κελιά Αποχή σσσιτίου κρατουμένων Λάρισας 22 Απριλίου Απεργία πείνας 580 κρατουμένων Λάρισας 29 Απριλίου Αποχή από το συσίτιο μεταναστών στο ΑΤ Κυψέλης 1 Μαΐου Και συνεχίζουν να εξελίσσονται στο σήμερα ενώ εμείς γράφουμε για το χτες. Και εδώ γεννάται το εξής ερώτημα:

ΟΙ ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ ΞΕΚΙΝΑΝΕ ΤΟ ΘΕΜΑ ΕΙΝΑΙ ΓΙΑΤΙ ΣΤΑΜΑΤΑΝΕ ;

Προσπαθούν να μας κάνουν να μην βλέπουμε ποιος πραγματικά είναι ο εχθρός. Γιατί η εξουσία, όπως έξω από τα τείχη έτσι και μέσα, επιχειρεί πάντα να βρίσκει τρόπους να μας διασπά σε κατηγορίες και να στρέφει την οργή μας μακριά από τον πραγματική αιτία. Και πετυχαίνει ακριβώς αυτόν τον στόχο της, όταν κάποιοι κρατούμενοι βλέπουν στο πρόσωπο του συγκρατούμενου που έχει διαφορετικό χρώμα, φυλή, θρησκεία τον εχθρό και στο πρόσωπο του δεσμοφύλακα τον φίλο. Ο δεσμοφύλακας είναι ο μεγαλύτερος ρουφιάνος της φυλακής γιατί πολύ απλά άμα δεν κάνει σωστά την δουλειά του, δηλαδή αν δεν σε καταταδώσει στους ανώτερους του, αν δεν σε κλειδώνει καθημερινά στο κελί σου, αν δεν σου κάνει έρευνα και αν δεν σε βασανίζει όταν θα πάρει τις αντίστοιχες εντολές, θα χάσει τη δουλειά του. Όπως έξω έτσι και μέσα, επίσης, πάντα υπάρχουν τα μεγάλα κεφάλια, αυτοί που μας λένε τι πρέπει να κάνουμε, ποιες εντολές πρέπει να υπακούσουμε για να μην χάσουμε τα "προνόμια" που μας προσφέρουν. Και οι περισσότεροι, γεμάτοι φόβο να μην χάσουν αυτά τα "προνόμια", δεν στηρίζονται στον εαυτό τους αλλά υπακούουν κάθε λογής μικρό και μεγάλο αφεντικό, γίνονται δούλοι και εκτελούν εντολές. Για εμάς οι μπάτσοι, οι ρουφιάνοι, οι δεσμοφύλακες, οι αρχηγοί, οι δικαστές, οι ανακριτές είναι όλοι εχθροί και στον εχθρό δεν σκύβουμε το κεφάλι. Ούτε γλύφουμε, ούτε ζητιανεύουμε, ούτε ρουφιανεύουμε, ούτε φοβόμαστε αλλά παλεύουμε για ανάσες ελευθερίας, παλεύουμε για τα αυτονόητα με όποιον τρόπο μπορούμε, αγωνιζόμαστε διαρκώς μέχρι την ολοκληρωτική καταστροφή της φυλακής. Γιατί και η καλύτερη φυλακή παραμένει φυλακή καθώς :

ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΦΥΛΑΚΗΣ

Πέρα από τα όπλα που διαθέτει ο εχθρός είτε λέγονται εκαμ είτε σωφρονιστική υπηρεσία, είτε είναι κάμερα παρακολουθήσεως στους δρόμους της πόλης ή στους διαδρόμους της φυλακής, είτε λέγεται δημοσιογράφος είτε ρουφιάνος, είτε είναι ξύλο στις πορείες είτε βασανισμός σε αναρχικούς, μετανάστες, κρατουμένους, υπάρχουν στιγμές που μπορούμε να επιθετούμε στον εχθρό να τον κάψουμε, να τον ξεγελάσουμε, να τον αιφνιδιάσουμε. Μπορούμε να χτυπήσουμε τον εχθρό μέχρι και στη φυλακή, στο μοναδικό μέρος που είναι φτιαγμένο για να ελέγχει τους πάντες, να τους τιμωρεί, να τους απομονώνει. Γιατί ο δρόμος για να σπάσουμε τις χειροπέδες και να κατεδαφίσουμε τα τείχη της φυλακής, είτε αυτή λέγεται

σωφρονιστικό σύστημα είτε κοινωνία, είναι το πάθος για την ελευθερία και ο πόλεμος για την απόκτηση της. Όπως γράφει και ο φυλακισμένος αναρχικός Τ.Θεοφίλου δεν πρέπει να πάσουμε να τιμούμε αυτούς που κατάφεραν ή έστω προσπάθησαν να ν' αποδράσουν, όμως δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι στόχος δεν πρέπει να είναι να πετάξουμε πάνω από τα τείχη αλλά να χορέψουμε πάνω στα συντρίμια τους. Γιατί η ελευθερία του καθενός εξαρτάται τόσο από τον ίδιο όσο και από τον διπλανό του, και αφού ενώσουμε τις δυνάμεις μας απέναντι στον εχθρό, ας γίνουν οι φλόγες της εξέγερσης ικανές να κάψουν κάθε φυλακή.

ΜΕΣΑ ΣΕ ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ-ΦΥΛΑΚΗ ΖΟΥΜΕ ΚΑΙ ΕΜΕΙΣ

Το γράμμα αυτό σας το στέλνουμε ως άτομα που συμμετέχουν στη συνέλευση αναρχικών για τη σύνδεση των αγώνων μέσα στη κοινωνία-φυλακή(στη Θεσσαλονίκη). Δίνουμε από έξω τους δικούς μας αγώνες που έχουν ως στόχο να καταστρέψουν κράτος και εξουσία. Η αναρχία είναι επιλογή ζωής και σε αυτή δεν χωράει κανένα αφεντικό,

κανένας αρχηγός, κανένας ρουφιάνος αλλά και κανένας δούλος. Πράττουμε αντιεραρχικά δηλαδή χωρίς εντολές και χωρίς ανώτερους-κατώτερους. Παλεύουμε για την ελευθερία και όπως εχθρευόμαστε τους μπάτσους το ίδιο εχθρευόμαστε το κάθε τσιράκι του αφεντικού, τον κάθε ρουφιάνο, τον καθένα που είναι δούλος με την θέληση του. Αφορμή του γράμματός σου μας στέλνουμε είναι να δημιουργήσουμε πραγματικές και διαρκείς σχέσεις μαζί σου. Σχέσεις που θα θέλαμε να περιλαμβάνουν έναν διάλογο και όχι έναν μονόλογο από μέρους μας. Σχέσεις που εφόσον θα είναι πραγματικές, θα δώσουν την δυνατότητα να κάνουμε κοινούς αγώνες ενάντια στον κοινό εχθρό. Σχέσεις που θα δίνουν νόημα στις πράξεις μας ώστε, για παράδειγμα, όταν ερχόμαστε έξω από τις φυλακές και φωνάζουμε τόσο εσείς όσο και εμείς για την ελευθερία να καταργούμε τα τείχη που μας χωρίζουν. Ας παλέψουμε από την ίδια πλευρά. Την πλευρά που δεν ανέχεται κράτος και εξουσία αλλά πολεμάει εναντίον τους, μέχρι την ολική απελευθέρωση από κάθε καταπίεση που μας κρατάει δέσμιους.

ΜΠΟΥΡΛΟΤΟ ΚΑΙ ΦΩΤΙΑ ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΚΕΛΙΑ
ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΩΡΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΜΕΤΑΞΥ ΟΣΩΝ ΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ,
ΕΞΕΓΕΙΡΟΝΤΑΙ, ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΟΥΝ

* Είναι θεμιτή όποια επιπλέον μετάφραση καθώς επίσης η συμβολή, όποιου/ας συντρόφου/ισσας το επιθυμεί, στη διακίνηση του κειμένου εντός των τειχών των φυλακών.

Συνέλευση αναρχικών για τη σύνδεση των αγώνων μέσα στην κοινωνία φυλακή
sasta@riseup.net
<http://sasta.espivblogs.net>

Απόδραση από την κόλαση

Έχει ίσως κάποιο ενδιαφέρον να σχολιαστούν οι δυο τελευταίες απόπειρες απόδρασης από φυλακές υψίστης ασφαλείας. Με ελικόπτερο από τα Τρίκαλα η μια, με μια μικρή μπλόφα από το Μαλανδρίνο η άλλη.

Στη μία περίπτωση φάνηκε ότι η αστυνομία δεν δίστασε, προκειμένου να εμποδωθεί το δόγμα μηδενικής ανοχής, να θέσει σε κίνδυνο τη ζωή δεκάδων ανθρώπων, επικαλούμενη την πρόθεση της να αποτρέψει μια απόδραση, πράξη που διώκεται σε βαθμό πλημμελήματος...

Στη δεύτερη περίπτωση είδαμε τι μπορεί να πετύχει ένας κρατούμενος καμουφλάροντας ένα απλό ράδιο σε τηλεχειριστήριο βόμβας (!) αν οι δικαστικοί μηχανισμοί ξέρουν ότι με την ελευθερία του δεν αστειεύεται. Μπορεί τελικά να μη κατάφερε να φύγει αλλά κράτησε για ένα 24ωρο μια φυλακή στο πόδι με μόνο του όπλο τη απόφαση.

Όμως αυτό που πραγματικά έχει σημασία σ' αυτά τα δυο περιστατικά είναι η αλλαγή στο νόημα της απόδρασης και η μετάλλαξη της σε μια ατομική υπόθεση του κρατούμενου. Μέχρι και τα τέλη της δεκαετίας του '90 η εξέγερση και η απόδραση ήταν δυο έννοιες σχεδόν αλληλένδετες. Η εξέγερση ήταν συνήθως η συνέπεια μιας απόπειρας μαζικής απόδρασης. Οι κρατούμενοι σε μια φυλακή, όλοι μαζί προσπαθούσαν ν' αποδράσουν, κάποιοι τα κατάφεραν, κάποιοι τραυματίζονταν από σφαίρες και οι υπόλοιποι επέστρεφαν πίσω κι έκαigan την φυλακή τους. Για την μετάλλαξη αυτή οι αιτίες πρέπει ν' αναζητηθούν από τη μια στην αναβάθμιση της τεχνολογίας και της αρχιτεκτονικής της καταστολής και από την άλλη στο χωρίς προηγούμενο ατομικισμό των σύγχρονων κρατουμένων.

Οι σύγχρονες φυλακές είναι σχεδιασμένες έτσι ώστε να επιτυγχάνεται ο μεγαλύτερος δυνατός έλεγχος τόσο με φυσικές όσο και με ηλεκτρονικές μεθόδους. Είναι οι κάμερες σε κάθε γωνιά, της απόλυτα τετραγωνισμένης και με απουσία οποιοδήποτε φυσικού στοιχείου, πτέρυγας. Είναι οι πόρτες που ανοίγουν μόνο ηλεκτρονικά από τα δωμάτια ελέγχου. Είναι και ότι - μια σημαντική λεπτομέρεια - η ταράτσα, το κατεχοχόν καταφύγιο στασιαστών κρατουμένων, δεν είναι προσβάσιμη σχεδόν με κανένα τρόπο. Από την άλλη είναι η αλλαγή στη σύνθεση του πληθυσμού την τελευταία δεκαετία, που έχει επιφέρει κάποιες αλλαγές στην αντίληψη των κρατουμένων. Ο πληθυσμός των φυλακών δεν αποτελείται ούτε από αιμοσταγείς εγκληματίες ούτε από ρομαντικούς παράνομους. Αποτελείται από μετανάστες της Αφρικής και της Ασίας που τις περισσότερες φορές δεν γνωρίζουν, όχι απλά τη γλώσσα αλλά ούτε καν τον λόγο που είναι στη φυλακή. Αποτελείται από τοξικομανείς των οποίων η θέση είναι στα νοσοκομεία. Αποτελείται από τρομαγμένους απατεωνίσκους και χρεοφιλότες, την νέα τάση των ελληνικών φυλακών. Αποτελείται από νονούς και μπράβους της νύχτας που με αντάλλαγμα κάποιες μικροεξυπηρετήσεις κρατάνε μια ισορροπία στις ελληνικές φυλακές μεταξύ διαφθοράς και κοινωνικής ειρήνης.

Οι σχέσεις των κρατουμένων μεταξύ τους είναι ψεύτικες, υποκριτικές μέχρι αναγούλας και διπλωματικές. Ένα παιχνίδι κυριαρχίας που λειτουργεί ως τροχοπέδη στο χτίσιμο σχέσεων εμπιστοσύνης, κάτι που μειώνει την αγωνιστική διάθεση η οποία προϋποθέτει την αλληλεγγύη. Διασπασμένοι οι κρατούμενοι σε έθνη και φυλές, σε μικρές και μεγάλες ποινές, σε διαφο-

ρετικά αδικήματα, σε προσωπικές διαφορές οι οποίες οφείλονται κυρίως στην πρέζα και σε ατομικά μικροσυμφέροντα, καταστρέφουν την όποια κοινότητα αγώνα θα μπορούσε να δημιουργηθεί. Τελικά όποιος θέλει να διεκδικήσει την ελευθερία του καλείται να το προσπαθήσει μόνος του ή με μερικούς φίλους. Οι συλλογικές λύσεις μοιάζουν σαν ένας ξεπερασμένος ρομαντισμός που ανήκει στη δεκαετία του '90.

Και γιατί όλα αυτά έχουν σημασία; Γιατί η φυλακή δεν είναι ο καθρέφτης της κοινωνίας. Είναι ο χώρος που συμπτυκνώνονται οι λειτουργίες της, οι αξίες της, οι παραδόσεις της, η ηθική της, τα προβλήματα της. Βλέποντας κανείς και αναλύοντας τι συμβαίνει μέσα μπορεί να ερμηνεύσει την κοινωνική αδράνεια έξω.

Θεαματικά και θεμιτά είναι τα ελικόπτερα της απόδρασης όμως ομορφότερες είναι οι φλόγες της εξέγερσης. Δεν πρέπει να πάσουμε να τιμούμε αυτούς που κατάφεραν ή έστω προσπάθησαν να ν' αποδράσουν, όμως δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι στόχος δεν πρέπει να είναι να πετάξουμε πάνω από τα τείχη αλλά να χορέψουμε πάνω στα συντρίμια τους.

(σ.σ. Ο τίτλος του κειμένου είναι εμπόλιμη πρόσθεση του αναδημοσιευτή)

* Το παραπάνω κείμενο γράφτηκε ένα 24ωρο πριν την μαγική απόδραση στις φυλακές Τρικάλων στις 22-3-2013.

■ Α. Θεοφίλου.
21-3-2013

Ε1 πτέρυγα φυλακών Δομοκού.

<http://omniatv.com/>

Σχετικά με τη δίκη μας

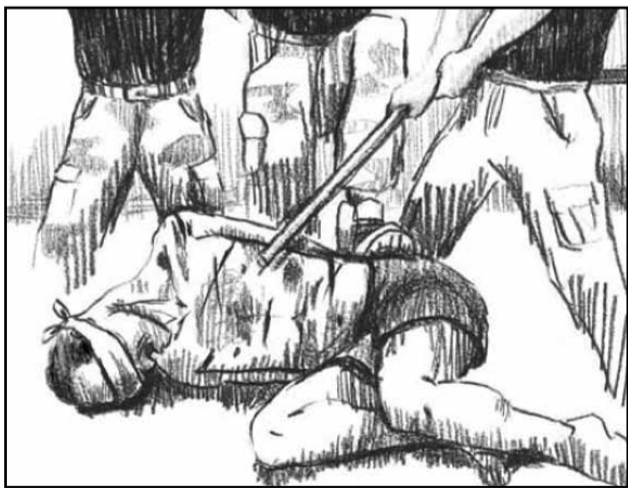
(κείμενο των πολιτικών κρατούμενων Α.Μητρούσια, Κ.Σακκά, Γ.Καραγιαννίδη)

Σας στέλνουμε αυτό το κείμενο ώστε να ενημερώσουμε σχετικά με τις δίκες που γίνονται στις φυλακές Κορυδαλλού, τις τελευταίες κρατικές μεθοδεύσεις και κάποια συμπεράσματα που εξάγουμε. Αρχικά να ενημερώσουμε για τις εξελίξεις στα δύο δικαστήρια που παρευρισκόμαστε ως κατηγορούμενοι καθώς και το πώς έχουν κυλήσει έως τώρα. Το πρώτο δικαστήριο ξεκίνησε τον Οκτώβρη του 2012 και αποτελεί τη συνένωση τεσσάρων διαφορετικών υποθέσεων (την αποστολή παγιδευμένων δεμάτων από τη ΣΠΦ το Νοέμβρη του 2010, τις δικές μας συλλήψεις το Δεκέμβρη του 2010, τις συλλήψεις μελών της ΣΠΦ το Μάρτη του 2011 και τη συμπλοκή του Θ.Μαυρόπουλου με μπάτσους το Μάιο του 2011). Αυτό το δικαστήριο βρίσκεται στο στάδιο της εξέτασης μαρτύρων κατηγορίας. Δύο γεγονότα είναι άξια αναφοράς. Πρώτον η προσπάθεια ασφαλιτών της αντιτρομοκρατικής που κλήθηκαν για τη δικιά μας υπόθεση να δημιουργήσουν εντυπώσεις, να προσδώσουν μια αύρα ενοχής πως κάτι σοβαρό θα πράτταμε χωρίς να γνωρίζουν τι ακριβώς, να παρουσιάσουν μέχρι πρότινος άγνωστα άτομα που είχαν εισάγει στην υπόθεση μας ως μετέπειτα συλληφθέντες με σκοπό να δημιουργούν προφίλ υπόπτων που ανάλογα τη περίπτωση ταιριάζουν με συντρόφους ώστε να τους εμπλέξουν σε υποθέσεις. Δεύτερον, έχει φανεί από την έως τώρα εξέταση των μαρτύρων στην υπόθεση των δεμάτων ότι οι ανακριτές Μπατάς - Μόκκας που έχουν χειριστεί τις δικογραφίες που αφορούν τη δράση της ΣΠΦ, προσπαθούσαν συνεχώς να πείσουν μάρτυρες ν' αναγνωρίσουν άτομα με ποσοστά ή προσομοιώσεις, με χαρακτηριστικά που μπορεί να μοιάζουν με κάποιου ατόμου, ώστε να εισάγουν όσους περισσότερους κατηγορούμενους μπορούν στο δικαστήριο. Μιλάμε γι' ανθρώπους που εν γνώσει τους δημιουργούν χαλκευμένα στοιχεία. Τώρα το δεύτερο δικαστήριο που αφορά 160 εμπρηστικές και βομβιστικές ενέργειες της οργάνωσης, ξεκίνησε τον Απρίλη του 2012 και είναι στο στάδιο διορισμού συνηγόρων διότι ορισμένοι κατηγορούμενοι δεν είχαν δικηγόρο. Αυτό που έχει αξία να ειπωθεί είναι πως αυτή η δικογραφία για την πλειοψηφία των ανθρώπων που εμπλέκει δεν περιέχει όχι στοιχεία αλλά ούτε καν ενδείξεις. Έχει αποδοθεί αυθαίρετα χωρίς οι τηρητές των νόμων να ενδιαφέρονται για τους νόμους της ποινικής δικονομίας τους και σέρνουν στο δικαστήριο μέλη της ΣΠΦ και άλλους κατηγορούμενους, χωρίς να

μπορούν ν' αποδείξουν τ' οτιδήποτε. Αυτή η δικογραφία είχε εργαλειώδη χρήση ώστε να επιβληθούν περαιτέρω προφυλακίσεις σε άτομα που θα έληγε το 18μηνο της κράτησης τους και θ' αποφυλακίζονταν. Η τελευταία ενέργεια από πλευράς του κράτους που έρχεται να προστεθεί σ' ένα μακρύ κατάλογο πρωτόγνωρων κατασταλτικών πειραματισμών στις υποθέσεις της ΣΠΦ, είναι η παράταση της δεύτερης προφυλακίσης των Κ. Σακκά και Γ. Τσάκαλου στους 18 μήνες. Δηλαδή να παραμείνουν προφυλακισμένοι για 36 μήνες. Είναι μια απόφαση που δεν στηρίζεται στα βιβλία των νόμων του κράτους, αλλά στην ισχύ και τη δυνατότητα επιβολής χωρίς να υπάρχει έστω κάποιο νομικό πρόσχημα. Θεωρούμε πως οι νομικοί πειραματισμοί που έχουν λάβει χώρα τη τελευταία τριετία εναντίον αναρχικών συλληφθέντων για υποθέσεις της ΣΠΦ, μελών ή μη, επιδιώκουν την επιμήκυνση της ομηρίας τους, ενίοτε τη καταδίκη τους με μηδαμινά ή χαλκευμένα στοιχεία, την εξάντληση της τιμωρικότητας και τον παραδειγματισμό προς κάθε άνθρωπο που επιθυμεί ν' αγωνιστεί έξω από τα πλαίσια της αστικής νομιμότητας και των ρεφορμιστικών αγώνων. Περαιτέρω για τις δικαστικές αρχές, υπάρχει μια ευκολία να αποδίδουν την κατηγορία της ΣΠΦ σε υποθέσεις που δεν σχετίζονται με τη δράση της, όπως η συλλήψη του αναρχικού Τ.Θεοφίλου, η ληστεία στο Βελβεντό Κοζάνης, οι πρόσφατες συλλήψεις της Ν. Φιλαδέλφεια, επιδιώκοντας τη βαρύτερη καταδίκη συντρόφων κατηγορώντας τους για «τρομοκρατική οργάνωση». Είναι προφανής η κρατική επιδίωξη για μονιμότητα κι επανάληψη τέτοιων φαινομένων καθώς κι αποδοχή τους λόγω προηγούμενης χρήσης τους. Στόχος είναι ο ανατρεπτικός - αναρχικός χώρος όντας η πιο ριζοσπαστική κοινότητα του κοινωνικού συνόλου. Είμαστε σίγουροι πως υπάρχουν πάμπολλα ζητήματα αγώνα όπου απαιτούν την ενέργεια και δράση των συντρόφων/ισών στο κοινωνικό πεδίο, όμως είναι εξίσου σίγουρο πως αν αφηθεί να εξελιχθεί αυτή η κατασταλτική πολιτική τ' αποτελέσματα της, μακροπρόθεσμα θα είναι οδυνηρά για τον αναρχικό αγώνα. Απέναντι στην κρατική επιβολή ως αναπτυχθεί η δυναμική των αναρχικών όπου μέσω λόγου και πράξης θα ορθώσουν αναχώματα αντίστασης κι αλληλεγγύης.

Α.Μητρούσιας, Κ.Σακκάς,
Γ.Καραγιαννίδη

Βασανιστήρια κρατουμένων από τα ΕΚΑΜ στις ελληνικές φυλακές

Βασανιστήρια ακόμα και χρήση tazer (σ.σ.όπλο που σε χτυπά ηλεκτρικό ρεύμα) κατά τη διάρκεια επιχειρήσεων της ΕΚΑΜ στις φυλακές της χώρας καταγγέλλει η Πρωτοβουλία για τα Δικαιώματα των Κρατουμένων. «Οι επιχειρήσεις των ΕΚΑΜ στις φυλακές της χώρας συνεχίζονται με μεγαλύτερη ένταση, αγριότητα και αυταρχισμό» και σύμφωνα με την Πρωτοβουλία για τα Δικαιώματα των Κρατουμένων «μετά τις επεμβάσεις σε Τρίκαλα, Μαλανδρίνο, Γιάννενα, Δομοκό, Κορυδαλλό και Γρεβενά, το Σάββατο 13/4, τα ΕΚΑΜ μπήκαν ξανά στις φυλακές των Γρεβενών». Όπως καταγγέλλει «η πρακτική είναι παντού ίδια, ξυλοδαρμοί, εξευτελιστικές πρακτικές, καταστροφή των κελιών». Σύμφωνα με την Πρωτοβουλία «στην τελευταία τους επιχείρηση στα Γρεβενά οι άντρες των ΕΚΑΜ φορώντας κουκούλες, αφού έβγαλαν τους κρατούμενους από τα κελιά

τους χτυπώντας τους με τα γκλοπ αλλά και με όπλα τύπου tazer, εξαναγκάζοντάς τους να κινούνται στα τέσσερα, τους έδεσαν και τους μετέφεραν γυμνούς στο γυμναστήριο της φυλακής». Από το υπουργείο Προστασίας της κυβέρνησης και της Χρυσής Αυγής υπήρξε ανακοίνωση στην οποία αναφερόταν ότι «οι καταγγελίες δεν ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα και είναι παντελώς ανυπόστατες». «Κι όμως υπήρξε μαζική κακοποίηση κρατουμένων με ηλεκτρικούς εκκενωτές - και όχι μόνο.» Κατήγγειλε σε αστική φυλάδα συνδικαλιστικός εκπρόσωπος των «σωφρονιστικών» υπαλλήλων στα Γρεβενά που γνωρίζει τα δεδομένα της συγκεκριμένης έρευνας: «Οι καταγγελίες που έχουν κάνει κρατούμενοι ευσταθούν. Αρχικά νομίζαμε ότι ήταν σκόπιμες ή υπερβολικές, όμως μετά μας μίλησαν συνάδελφοί μας για αγριότητες. Κάποιοι έφτασαν στο σημείο να σκίζουν οικογενειακές φωτογραφίες των κρατουμένων, να σπάνε προσωπικά τους αντικείμενα και να λερώνουν επίτηδες τα ρούχα τους. Επιπλέον, χλεύαζαν έναν 60χρονο κρατούμενο που έδειχνε έντρομος από τη συμπεριφορά των φρουρών και των αστυνομικών». Τους βασανισμούς των κρατουμένων επιβεβαίωσε και λίγες μέρες αργότερα με έκθεση του και ο γιατρός των φυλακών Γρεβενών.

Ο γιατρός εξέτασε 28 κρατούμενους της Α2 πτέρυγας, ύστερα από αίτημά τους, και υπέβαλε την έκθεση που συνέταξε στον διευθυντή των φυλακών, ο οποίος στη συνέχεια τη διαβίβασε στο υπ. Δικαιοσύνης. Στη γνωμάτευση αναφέρεται ότι οι 28 έγκλειστοι έφεραν μώλωπες σε διάφορα μέρη του σώματός τους (στην οπίσθια επιφάνεια γονάτων, ημιθωρακίου, μηρού). Ορισμένοι φέρουν μώλωπες με οιδήματα από αναφερόμενο, όπως τονίζεται, ξυλοδαρμό από αστυνομικές δυνάμεις κατά τη διάρκεια έρευνας

εκδηλώσεις
ΑΠΑΤΡΙΣ
Πανελλαδικό κάλεσμα για την αντιπληροφόρηση.
Η συγκυρία, ο συντονισμός, η στρατηγική και οι προοπτικές.
§
Σαββάτο 29 Ιουνίου
Κατάληψη Ευαγγελισμού
Ηράκλειο Κρήτης

ΠΑΝΟΠΤΙΚόν
Τετράδιο ολικής αντιπαράθεσης κυκλοφορεί σε άτακτα χρονικά διαστήματα
για συνδρομή, επικοινωνία:
Τηλ./FAX 2310270399
kdespiniadis@gmail.com
www.panoptikon.gr

στο κελί τους.

Ένας από τους κρατούμενους διαπιστώθηκε ότι φέρει οίδημα στα γεννητικά όργανα λόγω αναφερόμενης κάκωσης. Από την ιατρική εξέταση διαπιστώθηκαν ακόμη ίχνη δερματίτιδας από αναφερόμενη χρήση συσκευής εκκένωσης ρεύματος στον αυχένα, στις κνήμες και στους μηρούς.

Τη στιγμή της εισβολής των ΕΚΑΜ δεν παρευρίσκονταν ούτε ο διευθυντής ούτε ο εισαγγελέας, οι οποίοι δεν τους επισκέφθηκαν ούτε μετά την κακοποίησή τους και τις τηλεφωνικές εκκλήσεις των συγγενών τους, προκειμένου να διαπιστώσουν όχι μόνο τον ξυλοδαρμό, αλλά και την καταστροφή των προσωπικών τους αντικειμένων.

«Όση ώρα, γυμνοί και δεμένοι, οι κρατούμενοι βρίσκονταν στο γυμναστήριο, τα ΕΚΑΜ κατέστρεφαν τα κελιά τους με την πρόφαση του ελέγχου. Χωρίς καμία πληροφορία, χωρίς καμία ένδειξη για ύπαρξη οπλισμού, συνήθως στη διάρκεια της νύχτας, τα ΕΚΑΜ εισβάλλουν στις φυλακές και με πρακτικές κακοποίησης και βασανισμού εφαρμόζουν το δικό τους νόμο», αναφέρει η Πρωτοβουλία.

«Φαίνεται ότι οι ελληνικές φυλακές έχουν παραδοθεί από το υπουργείο Δικαιοσύνης στον υπουργό της καταστολής κ. Δένδια, οδηγώντας το «σωφρονιστικό» σύστημα στην εποχή του Μεσαίωνα. Καμία διάκριση εξουσιών. Ανεξέλεγκτη δράση των ειδικών δυνάμεων της αστυνομίας. Βασανισμοί ήδη δέσμιων ανθρώπων», τονίζει και καταλήγει:

«Το αστυνομικό κράτος είναι εδώ. Τιμωρεί, βασανίζει και φαίνεται να μη φοβάται τις συνέπειες. Εμείς από την πλευρά δηλώνουμε ότι δεν θα αφήσουμε να γίνουν τα βασανιστήρια κανονικότητα όσο και αν προσπαθεί να τα νομιμοποιήσει το Υπουργείο Δημόσιας Τάξης σε συνεργασία με το Υπουργείο Δικαιοσύνης. Απαιτούμε να σταματήσουν άμεσα οι επιχειρήσεις των ΕΚΑΜ στις ελληνικές φυλακές».

Ελευθερία Λόγου

Δυστοπία. Δυσ + τόπος = κακός τόπος, άσχημος τόπος·
ένα μέρος ή μια κατάσταση που δε θέλεις να βρεθείς.

Η Αυγή της Νέας Εποχής

Η Νέα Ζωή

Αμυγδαλέζα, Σταμχάμ, Αμπού-Γκράμπ, Αουσβιτς

Εάν κάτι από αυτά που ζούμε είναι αναμφισβήτητο, αυτό είναι η ιστορικότητα των αλλαγών που συντελούνται. Ο καπιταλισμός, η ζωή και η επιβίωση των υπηκόων, οι πόλεις και τα χωριά, η καθημερινότητα και η κανονικότητα αλλάζουν και η νέα τους μορφή είναι ακόμα υπό διαμόρφωση. Διαμορφώνεται με βάση την τεράστια όξυνση του ταξικού πολέμου, των συνεχών μικρών πραξικοπημάτων, της εξέγερσης που υποβόσκει και της επανάστασης που δεν έρχεται. Ο καπιταλισμός βρίσκεται σε κατάσταση εκτάκτου ανάγκης και αναπαράγεται μέσω αυτής της κατάστασης, προετοιμάζεται δηλαδή για πόλεμο με σκοπό όμως να μείνει μόνιμα στην κατάσταση της προετοιμασίας. Η ανασφάλεια και η αβεβαιότητα που απλώνεται λίγο πριν τον πόλεμο θα αποτελεί πλέον αυτή την άρρωστη ατμόσφαιρα που θα πνίγει τον πληθυσμό στις καπιταλιστικές μητροπόλεις. Η πολιτική και η κυριαρχία μέσω του φόβου αποτελούν το καλύτερο εχέγγυο για την διατήρηση της οριακά εύθραυστης κοινωνικής ισορροπίας.

Η Αμυγδαλέζα είναι το μέλλον. Ταυτόχρονα είναι το παρόν και το παρελθόν. Με τους μπάτσους να αποτελούν πλέον τη μοναδική κοινωνική πρόνοια, το καθεστώς πρέπει να εφευρίσκει όλο και περισσότερους εχθρούς για να επιβεβαιώνει την αναγκαιότητα της ύπαρξής του. Η φάμπρικα δημιουργίας κοινωνικού περιθωρίου υπάρχει για να αναπαράγεται και οι νεο-άστεγοι, οι πάμφτωχοι και οι πρεζάκηδες πολλαπλασιάζονται ακριβώς για να φυλακίζονται, προκειμένου οι πολίτες να εκτιμήσουν τα κρατικά πογκρόμ. Το σύστημα θα ήταν προφανώς λάθος εάν είχε σκοπό να ισορροπήσει, εδώ όμως ο σκοπός δεν είναι αυτός. Ο σκοπός είναι η δημιουργία και η διόγκωση ενός τερατώδους μηχανισμού με αυτοσκοπό την κάθαρση των μητροπόλεων και μέσω αυτής της κατάστασης να δημιουργηθεί μια νέα ισορροπία.

Ο ισχυρισμός αυτού του κειμένου έχει να κάνει με τη δημιουργία μια νέας κοινωνικής ισορροπίας από το καθεστώς. Στη νέα ισορροπία του τρόμου, το κύριο προϊόν που το κράτος πουλάει και οι πολίτες καταναλώνουν είναι η ασφάλεια. Η ασφάλεια αποτελεί το Εμπόρευμα και στους τομείς της ασφάλειας δουλεύει και απασχολείται ένα σημαντικό κομμάτι του πληθυσμού. Η συνείδηση και η αποφοριστικότητα αυτού του κομματιού μπορεί να υπερσκελίσει τα αριθμητικά του μειονεκτήματα, ειδικά σε μια κοινωνία που αλλάζει ραγδαία και πάσχει από έλλειψη συλλογικής φαντασίας. Με απλά λόγια, σε μια καταρρέουσα και σοκαρισμένη πόλη, οι μπάτσοι, οι ρουφιάνοι και οι μαφιόζοι έχουν υπεροχή ακριβώς επειδή ξέρουν τι θέλουν να κάνουν. Όλοι οι υπόλοιποι βρίσκονται ήδη προ τετελεσμένων γεγονότων.

Το νέο μετεμφυλιακό κράτος, υπάρχει χωρίς εμφύλιο γιατί τον εμπεριέχει μέσα του, τον αναπαράγει και τον εμπορεύεται. Αυτή είναι η λογική της ύπαρξής του.

Οι Πραιτοριανοί και το Ένοστολο Κόμμα

Ποιος θα φρουρήσει τους φρουρούς;

Ηοικοδόμηση του βαθέως κράτους είναι μεθοδική και προμελετημένη. Η χρησιμοποίηση της 71ης Ταξιαρχίας στη φύλαξη του Υπ.Αμυνας και οι στρατιωτικές μονάδες γύρω από το Σαμαρά και τον Παπούλια στις παρελάσεις συνιστούν την πρώτη προσεχτική κάθοδο του στρατού στους δρόμους. Ο στρατός βέβαια παραμένει εφεδρεία και τελευταία λύση, ωστόσο οι πρώτες κινήσεις έχουν να κάνουν με τη συνήθεια και την εξοικείωση του πληθυσμού μ' αυτό που μέχρι πρότινος έμοιαζε αδιανόητο. Από εκεί και πέρα στο βαθμό που η ολική χρεωκοπία παραμένει επιλογή του καθεστώτος, το οποίο και περιμένει την κατάλληλη στιγμή για να την εφαρμόσει, ο ρόλος του στρατού εκείνες τις μέρες θα είναι καθοριστικός, είτε σαν κατασταλτικός μηχανισμός, είτε σαν διανομέας τροφίμων και φαρμάκων. Η προετοιμασία των караβανάδων, είτε επίσημων, είτε ημι-επίσημων όπως οι λέσχες εφέδρων ή οι εθνοφυλακές, είτε παραστρατιωτικών όπως οι πατριωτικές πολιτοφυλακές, για την μάχη με τα απείθαρχα τμήματα του πληθυσμού δεν κρύβεται πλέον με τίποτα.

Εάν ο στρατός παραμένει ακόμα σε

εφεδρεία, αυτό γίνεται επειδή προέχει η στρατιωτικοποίηση των μπάτσων. Όταν αυτή ολοκληρωθεί, οι δύο στρατοί, εσωτερικού και εξωτερικού, απλά θα συνυπάρχουν και θα συνεργάζονται. Σ' αυτή την κατεύθυνση υπάρχουν αυτή τη στιγμή πέντε διαφορετικές υπηρεσίες που ασχολούνται μόνο με τον εσωτερικό εχθρό. Η Αντιτρομοκρατική, η ΔΕΛΤΑ, το τμήμα Λοιπών Εγκλημάτων Βίας, το πολιτικό τμήμα της ΕΥΠ και το πολιτικό τμήμα της Ασφάλειας τρέφονται και επιβιώνουν μέσω του κυνηγιού κεφαλών αναρχικών και γενικά αντικαθεστωτικών αγωνιστών. Ταυτόχρονα στα Χανιά, μια πόλη 60 χιλιάδων ατόμων, η ασφάλεια μισθοδοτεί 400 χαφιέδες για να τις παρέχουν πληροφορίες εάν τυχόν παρατηρήσουν κάτι κατά την διάρκεια της κανονικής τους εργασίας, ενώ η ΕΥΠ και οι παραφυάδες της δίνουν ψωμί σε άγνωστο πλήν όμως μεγάλο αριθμό δημοσιογράφων. Η δημιουργία και η συντήρηση αυτού του ιδιότυπου μισθοφορικού στρατού, εμπεριέχει και το ρίσκο της ίδιας του της ύπαρξης, δηλαδή την πιθανότητα αυτονομής του. Εντός του καθεστώτος, υπάρχουν και αναπτύσσονται αντιθέσεις που έχουν να κάνουν με τις διαφορετικές ομάδες

συμφερόντων. Μια τέτοια ομάδα με κοινό συμφέρον και μια υπό ανάπτυξη κοινή ιδεολογία, που δραστηριοποιείται στο ζήτημα της καταστολής και της ασφάλειας, έχει γεννηθεί στην Ελλάδα της τελευταία 5ετία. Εάν ξεπεράσουμε την πρακτορολογία που θέλει όλες τις διαμάχες της ναζιστικής δεξιάς με το "δημοκρατικό" καθεστώς σαν προσχεδιασμένες θεατρικές παραστάσεις, θα ανακαλύψουμε μια σοβαρή διαμάχη του μαύρου εφοπλιστικού κεφαλαίου που μέσω των ΜΜΕ που ελέγχει, πριμοδοτεί τον ολοκληρωτισμό, με άλλες ομάδες της αστικής τάξης (όπως για παράδειγμα το κατασκευαστικό κεφάλαιο) που έχουν ίδιο συμφέρον από πιο μετριοπαθείς καταστάσεις. Για να γίνει πιο απλό: εντός του καθεστώτος υπάρχει μια πολυπληθής ομάδα πραιτοριανών με μεγάλη χρηματοδότηση (Μαρινάκης, Βγενόπουλος, Αλαφούζος, Βαρδινογιάννης), δημοσιογραφική κάλυψη από δημοσιογράφους-κυπατζήδες (πρωτο θέμα, μεγκα κ.α), σοβαρές άκρες στο στρατό και το ΝΑΤΟ, πολιτικό προσωπικό (Χ.Α, μεγάλη πτέρυγα της Ν.Δ, πατριωτικό πασόκ, ΛΑΟΣ, Απόστρατοι) τη συντριπτική πλειοψηφία των μπάτσων μαζί του και μια υπό ανάπτυξη φασιστική εθνικιστική ιδεολογία. Ο νέος εθνικός κορμός έχει πάρει εργολαβία της σωτηρίας της χώρας από τους κομμουνιστές και προετοιμάζεται για μάχη. Σε ποίο βαθμό αυτή θα είναι και η στάση του καθεστώτος συνολικά, θα το δείξει η ιστορία.

Ο Νέος Άνθρωπος

Παλιοζώή, ψεύτη ντουινιά και παλιοκοινωνία

Η νέα κατάσταση ορίζει εκ νέου την καθημερινότητα και την επιβίωση. Αυτές με τη σειρά τους ορίζουν ένα νέο τύπου ανθρώπου. Ο πολίτης στη νέα εποχή είναι επισφαλής στη δουλειά και ανασφαλής στη ζωή, απομονωμένος, ιδανικός κιμάς στην κρατική κρεατομηχανή. Δίπλα στην αδυναμία επιβίωσης στέκεται ο ενδοταξικός κανιβαλισμός και υποβόσκει η άλωση του προλεταριάτου από την επιλογή να γίνεις κρατικός μισθοφόρος. Τα πράγματα είναι απλά: ή βρίσκεις μια ή παραπάνω δουλειές και επιβιώνεις όπως - όπως ή αντιστέκεσαι (οπότε σε περιμένει η φυλακή) ή καταφεύγεις στην πάσης φύσεως παρανομία (οπότε πάλι σε περιμένει η φυλακή) ή εξαθλιώνεσαι όντας στο περιθώριο (οπότε μπεινοβγαίνεις στην Αμυγδαλέζα). Η πιάνεις δουλειά στα πάσης φύσεως σώματα και παρασώματα ασφαλείας.

Η απόσυρση της καταναλωτικής πρέζας συνοδεύεται με την επανεμφάνιση της εθνικιστικής, η οποία όμως δε φτάνει για όλους, ακριβώς για να αυξηθεί η ζήτησή της. Το επάγγελμα του εθνικόφρονου μισθοφόρου έχει λίγες καλές θέσεις και ένα κομμάτι ψωμί για την πλέμπα. Όπως και να 'χει, υπάρχουν πρόθυμοι και κλέφτες και αστυνόμοι, και η ουσία είναι η συνέχιση του παιχνιδιού. Αποτελεί άλλωστε δομικό στοιχείο για το καθεστώς έκτακτης ανάγκης.

Ο νέος άνθρωπος πάσχει από έλλειψη προοπτικής και φαντασίας. Ελλείπει συλλογικού φαντασιακού για το πως θα μπορούσε να ζήσει, να τραφεί, να διασκεδάσει, να στεγαστεί, να ερωτευτεί και να μεγαλώσει παιδιά εκτός καπιταλισμού, είναι καταδικασμένος να περιστρέφεται αιώνια γύρω από τον εαυτό του. Το καθεστώς

βασίζεται στη μονοκρατορία του και μέσω αυτής διαπλάθει και το νέο ανθρωπολογικό τύπο του πολίτη στις μεταβιομηχανικές κοινωνίες. Ο έλεγχος της πληροφορίας και οι προκαθορισμένες εναλλακτικές εντός του καπιταλισμού απλά διαιωνίζουν αυτή την κατάσταση, την αναπαράγουν και την αναπτύσσουν.

Το παραμύθι δεν έχει παράδεισο - έχει όμως κόλαση, και μάλιστα εξόχως υλική κι αυτό αρκεί για τα μικρά παιδιά, που δεν έχουν άλλη επιλογή από το να το πιστέψουν.

Πόλεμος και Ειρήνη στη Νέα Εποχή

Ανάσα έξω από το βούρκο

Μέσα σ' αυτό το ζοφερό κλίμα υπάρχει και θα συνεχίσει να υπάρχει μια κοινωνική δυναμική που αγωνίζεται να βγει στην επιφάνεια. Είτε με τη συγκρότηση των λαϊκών συ-

νελεύσεων τα 2-3 προηγούμενα χρόνια, είτε με την εξέγερση του Δεκέμβρη, είτε με τα μπάχαλα στις απεργίες, είτε τέλος με τα πολυάριθμα αντιφασιστικά δίκτυα που δημιουργήθηκαν και δρουν αυτή τη χρονιά, υπάρχει ένα σεβαστό κομμάτι της κοινωνίας που ξεπερνάει τη μιζέρια και τη γκρίνια και περνάει στην πράξη. Σε πολλές μάλιστα περιπτώσεις αποτελεί και πηγή έμπνευσης για τους αντίστοιχα εγκλωβισμένους προλετάριους και νεο-προλετάριους σε άλλες χώρες, ενώ σε άλλες περιπτώσεις έχει καταφέρει να ακυρώσει τους καθεστωτικούς σχεδιασμούς. Το κομάντο του δημόσιου χώρου αποτελεί μεγάλο ζήτημα για ένα καθεστώς που αδιαφορεί για την ηθική και κοινωνική του νομιμοποίηση. Η μέχρι τώρα θετική έκβαση της διαμάχης με τους ναζιστές σχετικά με το ποιος κατέχει το δρόμο, στο συντριπτικά μεγαλύτερο κομμάτι της Ελλάδας μπορεί να αποτελέσει σοβαρή παρακαταθήκη για το μέλλον. Μπορεί

επίσης να αποτελέσει και σωστή βάση για τη δημιουργία ενός πολύμορφου αντικαθεστωτικού μετώπου που θα επιδιώξει να ανακαταλάβει το δημόσιο χώρο και από τους καθεστωτικούς. Όσο δεν αμφισβητείται (και) η χωρική κυριαρχία του, το καθεστώς φαντάζει άτρωτο, ενώ αντιθέτως οποιαδήποτε έμπρακτη εχθροπραξία μπορεί να προκαλέσει ανεξέλεγκτες εξελίξεις. Τα θεμέλια του ελληνικού καπιταλιστικού οικοδομήματος ήταν εξ αρχής σαθρά. Δεν προέκυψαν βάσει οποιοδήποτε κοινωνικού συμβολαίου, αλλά βάσει του δικαίου του νικητή από τη στιγμή που οι κομμουνιστές αντάρτες έθασαν το τσεκούρι του πολέμου και έκτοτε. Το ιστορικό αδικαιώτο του εμφυλίου, η πάγια αντίθεση δηλαδή μεταξύ των φίλων και των εχθρών ενός καθεστώτος που αποτελείται από τις ίδιες μεγαλοαστικές οικογένειες τα τελευταία 150 χρόνια, ορίζει ακόμα εξελίξεις. Η προβοκάτορες στη χούντα, οι αντάρτες στον εμφύλιο, οι αναρχικοί τώρα και οι ένοπλοι

τη δεκαετία του '80 είναι οι άλλες μορφές μια κοινωνίας που είναι καταδικασμένη να βρίσκεται σε διαρκή σύγκρουση. Ταυτόχρονα, ο νίκης του καθεστώτος μπορεί να ήταν και τότε και σήμερα συντριπτικές στρατιωτικά, είναι όμως ηθικά επιλήψιμες, κι αυτό είναι πρόβλημα, εάν θεωρήσουμε δεδομένο ότι στρατιωτικά είναι αδύνατη η καθολική υποταγή ενός εχθρικού πληθυσμού.

Το καθεστώς κερδίζει και χάνει ταυτόχρονα και κάθε νίκη ή ήττα του ορίζει και τις επόμενες κινήσεις του από κάτω. Η παντοδυναμία του είναι επισφαλής και αυτή του την επισφάλεια την έκανε ιδεολογία. Εάν βιώνουμε το τέλος κάποιου γύρου, είναι απλά μέχρι την αρχή του επόμενου. Το θέμα είναι ποιος θα είναι σε μεγαλύτερη ετοιμότητα όταν θα ακουστεί το καμπανάκι...

Όλα παίζονται.

Βαγιάν

Οι σκοτεινοί ιππότες του βαθέος κράτους

Το Νοέμβρη του '11 συνέβησαν κάποια πάρα πολύ περίεργα πράγματα. Μια μέρα μετά την παραίτηση της κυβέρνησης Παπανδρέου, και κάποιες βδομάδες μετά το ξύλο σε όλες τις παρελάσεις της χώρας και την 48ωρη γενική απεργία του Οκτώβρη, ο Υπ. Άμυνας Μπεγλίτης καλεί στο γραφείο του όλα την ηγεσία του στρατού, τους ξηλώνει όλους και αμέσως μετά παραιτείται. Είχε προηγηθεί επίσης μαζική εισβολή χιλίων και πλέον απόστρατων στο υπ. Άμυνας μια εβδομάδα πριν. Το πως και το γιατί, παραμένουν αναπάντητα μέχρι σήμερα και το γεγονός αντιμετωπίζεται σαν να μη συνέβη ποτέ, ενώ ο ίδιος ο Μπεγλίτης έχει αρκεστεί να επαναλάβει μονότονα σε διάφορες συνεντεύξεις ότι στην Ελλάδα δεν πήγε να γίνει πραξικόπημα. Εμβληματική φυσιογνωμία των ξηλωμένων στρατηγών, είναι ο ακροδεξιός αρχηγός του Γενικού Επιτελείου Στρατού, στρατηγός Φράγκος.

Έξι μήνες μετά και ενώ στις εκλογές του Μαΐου έχουν καταρρεύσει τα δύο μεγάλα κόμματα, διορίζεται υπηρεσιακή κυβέρνηση με σκοπό να οδηγήσει τη χώρα στις πιο αμφίροπες εκλογές των τελευταίων ετών. Υπουργός Άμυνας κόντρα σε κάθε λογική και χωρίς να δωθεί καμία απολύτως εξήγηση για την προηγούμενη αποπομπή του, διορίζεται ο φασίστας Φράγκος. Λίγες μέρες μετά θα γαβγίσει:

«Όπως είπα και προηγουμένως στα στελέχη μας, δεν είναι τα υλικά αγαθά αλλά είναι οι ηθικές αξίες, ο πολιτισμός, η Ιστορία μας, οι παραδόσεις μας, οι οποίες μας επιτρέπουν να παραμείνουμε όρθιοι. Και θα σταθούμε όρθιοι. Για ένα πράγμα θέλω να διαβεβαιώσω σήμερα, από τη θέση του Υπηρεσιακού Υπουργού Εθνικής Αμύνης. Εύχομαι να λειτουργήσει η Δημοκρατία και με αμεσότητα να παραδώσω στον αιρετό Υπουργό Άμυνας. Θέλω να σας πω κάτι όμως. Μην αμφιβάλλετε για τις δυνατότητες του Ελληνικού Στρατού. Το επαναλαμβάνω και πάλι. Ναι μεν δύναμη αποτροπής, αλλά ισχυρή, σιωπηλή στρατιωτική δύναμη που εάν απαιτηθεί θα κάνει εκκωφαντικό θόρυβο»

Το ποιος είναι στην πραγματικότητα αυτός ο τύπος και τι ρόλο βραβαίει, ή τι ακριβώς συνέβη το Νοέμβρη δεν μπορούμε να το ξέρουμε. Αυτό που μπορούμε να ξέρουμε είναι ότι από μεριάς του καθεστώτος είναι όλα τα ενδεχόμενα στο τραπέζι και για όλα τα ενδεχόμενα προετοιμάζεται. Αυτό που επίσης φαίνεται είναι ότι βρίσκεται σε εξέλιξη μια σοβαρή διαδικασία επανασυνγραφής της πρόσφατης ιστορίας έτσι ώστε να προσομοιάζει στις εθνικόφρονες αφηγήσεις. Έτσι στο νέο βιβλίο της Στ' δημοτικού ο Μεταξάς έρχεται να σώσει την Ελλάδα από το χάος κατά το Νεοδημοκράτη συγγραφέα του αλλά και κατά το υπουργείο που το ενέκρινε, ενώ η ελλεινική παραφιλολογία σχετικά με τους νεκρούς της χούντας μπορεί να προέρχεται από την Χ.Α στηρίζεται όμως και από μεγάλο κομμάτι της Ν.Δ. Ταυτόχρονα διάφορα στημένα ή όχι γκάλοπ θέτουν επί τάπητος το ερώτημα εάν ήταν καλύτερα στη χούντα ή τώρα με το τώρα να υποκρύπτει μια υποτειθέμενη αριστερή διακυβέρνηση όπως ονομάζεται η 20ετία του Πασόκ η χρεωκοπία της οποία δίνει και το ηθικό προβάδισμα στη χούντα.

Η λογική του καθεστώτος έκτακτης αναπαράγεται και εμπειρεύεται σε μια διάχυτη κοινωνική φλυαρία για μεγάλους ηγέτες που δεν υπάρχουν σήμερα. Στα λαϊκά παραμύθια που σερβίρονται ως επίσημη ιστορία η αστική δημοκρατία πάντα έκανε διαλλείματα προκειμένου να κηδεμονευτεί από κάποιο πολιτικό ή στρατηγό και να επανέρθει στο σωστό δρόμο. Ο, υπερ άνω κομμάτων και πολιτικών, εθνικός ηγέτης αποτελούσε μια επιλογή που κατα καιρούς μπορούσε να διαπεράσει οριζόντια το πολιτικό φάσμα. Σε αυτό το θυμικό προσπαθεί ανεπιτυχώς να πατήσει ο Σαμαράς για να εμφανιστεί ως σωτήρας της χώρας όπως και οι επίδοξοι δικτατορικοί. Στη

ακραία εκδοχή αυτής της κοινωνικής παθογένειας αναφέρεται και η ιστορική αποκατάσταση του Μεταξά.

Το καθεστώς προσπαθεί να αλλάξει το "υπερ άνω όλων η δημοκρατία" με το "υπερ άνω όλων η πατρίς" και για να το κάνει χρειάζεται τις κατάλληλες αφηγήσεις. Ο Βενιζέλος, ο Τρικούπης και ο Παπανδρέου ανταποκρίνονται στα πρότυπα της ανάπτυξης του ελληνικού κεφαλαίου και όχι στη σωτηρία της πατρίδος από κομμουνιστές, τούρκους και άλλους, συνεπώς και είναι δευτερεύοντες πρωσοπικότητες στην εθνικόφρονα αφήγηση. Από εδώ και πέρα οι πινακοθήκη των ηρώων του έθνους θα έχει τον Μεταξά, τους ταγματσαφλίτες και τον Γρίβα, τον Βασίλειο τον Βουλγαροκτόνο και τον άγνωστο χουντικό χωροφύλακα. Και σε βάθος χρόνου τον Παπαδόπουλο, τον Πλευρή, τον Φράγκο, τον Ντερτιλή και τον Μιχαλολιάκο ...

Βαγιάν

Η αστυνομία καταστολής της σκέψης είναι πανταχού παρούσα σήμερα.

Η δυστοπία και το πανοπτικό κράτος ελέγχου ακόμη και των σκέψεων μας, εφόσον αυτές είναι αντίθετες με τη πολιτική τους είναι εδώ. Στην χώρα μας οι διώξεις πριν λίγο καιρό ανθρώπων που σατίριζαν τις σκοταδιστικές μεταφυσικές "προφητείες" ενός καλόγερου μέσω του Facebook (γέροντας Παστίσιος) που διάφοροι ακροδεξιοί κύκλοι και ΜΜΕ, χρησιμοποιούν κατά καιρούς για την εθνικόφρονη προπαγάνδα τους, επίσης η διώξη χρήστη (πάλι του Facebook) γιατί με τις απόψεις του...εξέθετε τη χώρα διεθνώς και η απόπειρα να κλείσουν την ιστοσελίδα του Athens indymedia και τα αντιεμπορευματικά ραδιόφωνα του 98 fm και "Ράδιο Ένταση", είναι λίγο πολύ γνωστές και έχουμε αναφερθεί σε αυτές μέσα από τις σελίδες μας.

Στην Ισπανία βέβαια το πήγαν ακόμη παραπέρα. Διώκουν κόσμο ακόμη και γιατί είναι ή αρθρογραφεί εναντίον του καπιταλισμού. Δηλαδή όχι επειδή θέλει να καταλύσει το κράτος (ακόμη και αυτό σαν εκφορά λόγου-άποψης είναι συνταγματικό δικαίωμα) αλλά γιατί κάνει κριτική σε ένα οικονομικό μοντέλο όπως είναι ο καπιταλισμός! Οι δικαστές της Ισπανίας θεωρούν τρομοκρατική πράξη να λέει κάποιος ότι ο καπιταλισμός καταστρέφει τη ζωή των ανθρώπων και του πλανήτη που μας φιλοξενεί σαν οικονομικό σύστημα!

Βαρκελώνη : Σύλληψη 5 αναρχικών γιατί ήταν διαχειριστές αναρχικών σελίδων στο facebook

Στις 15 Μαΐου 2013, συνελήφθησαν στα σπίτια τους, στην περιοχή της Βαρκελώνης, πέντε Καταλανοί αναρχικοί, διαχειριστές σελίδων στο Facebook. Κατηγορούνται για τη διάδοση απόψεων «που έχουν ως στόχο την εξάπλωση ανατρεπτικών ιδεών και την υποκίνηση ή/και διάπραξη εγκλημάτων εναντίον των συμφερόντων του Κράτους και του καπιταλισμού.» Οι κατηγορίες λεπτομερώς είναι: η φερόμενη συμμετοχή των πέντε αυτών αναρχικών σε σελίδες του Facebook ("Bandera Negra" και "Front Solidari de Barcelona" μεταξύ άλλων) οι οποίες οι κρατικές και οι περιφερειακές αστυνομικές δυνάμεις θεωρούν ότι είναι «τρομοκρατικές συμμορίες» -παρά το γεγονός ότι δεν έχει αποδειχτεί καμία δραστηριότητα

πέρα από τα κοινωνικά δίκτυα. Με απλά λόγια ποινικοποιείται η γνώμη, η άποψη, οι λέξεις, εφόσον το νόημα που εκφέρουν είναι αντίθετο με τις προσταγές και το σύστημα των λίγων και κάνει κριτική στη πολιτική τους!

«Οι πέντε αναρχικοί κρατούνται στις φυλακές του Soto del Real, βόρεια της Μαδρίτης, βιώνοντας στην πράξη τη στάση του κατασταλτικού καπιταλιστικού Κράτους απέναντι σε κάθε φωνή που αμφισβητεί τις κυρίαρχες αξίες και αγωνίζεται για την Ελευθερία, την Αυτοοργάνωση, την κοινωνική και πολιτική ισότητα - ιδανικά που αποτελούν τις ιδεολογικές βάσεις του αναρχικού κινήματος και τα οποία στις μέρες μας ποινικοποιούνται, ενώ παράλληλα ηθικοποιούνται συνειδησιακά το κέρδος, ο ανταγωνισμός και η διάλυση κάθε εστίας κοινωνικής αλληλεγγύης. Το γεγονός αυτό δεν πρέπει να θεωρηθεί μεμονωμένο, αλλά αντίθετα, πρέπει ν' αντιμετωπιστεί ως μέρος μιας αλυσίδας της ευρωπαϊκής κατασταλτικής μηχανής. Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι σε όλο και περισσότερες χώρες, οι πιο ριζοσπαστικές απόψεις μετονομάζονται από τους νομοθέτες σε εγκλήματα - αρκεί να θεωρηθούν κατ' ουσίαν αντίθετες στις βασικές αρχές και μεθόδους επιβολής του καπιταλιστικού συστήματος.

Αυτή είναι η Ευρωπαϊκή Ένωση, αυτό είναι το πραγματικό πρόσωπο του καπιταλισμού, το οποίο, όπως κάθε φορά που έρχεται αντιμέτωπο με μια σοβαρή (συστημική) κρίση του, εγκαταλείπει κάθε επίφαση δημοκρατίας. Ο καπιταλισμός δεν είναι τίποτα παραπάνω από μια διαρκή υπόσχεση εκμετέλλευσης, βίας κάθε είδους, ανισότητας, καταστολής, αδικίας. Τίποτα παραπάνω από μια κατάσταση διαρκούς καταπίεσης, επιθετικής αποχαύνωσης και δημιουργίας απάθειας, βασιζόμενη στην χίμαιρα ενός ανούσιου - αλλοτριωτικού καταναλωτισμού σε μια κοινωνία όπου τα πάντα είναι στην κυριολεξία ή εν δυνάμει, εμπόρευμα.» *

*Απόσπασμα ανακοίνωσης της ομάδας "Europeans Against The Political System"

Αφονία Μουγκή

Οι λέξεις και το νόημά τους στη δυστοπική κοινωνία

«Όταν χρησιμοποιώ μια λέξη, είτε ο Χάμπτι Ντάμπτι, σημαίνει ακριβώς ό,τι εγώ την επιλέγω να σημαίνει, μήτε περισσότερα μήτε λιγότερα.»

«Το ζήτημα, επέμεινε η Αλίκη, είναι αν μπορείς να κάνεις τις λέξεις να σημαίνουν πολλά διαφορετικά πράγματα.»

«Το ζήτημα, είπε ο Χάμπτι Ντάμπτι, είναι να ξέρεις ποιος κάνει κουμάντο, αυτό είναι όλο.»

Λούις Κάρολ - Η Αλίκη στη Χώρα των Θαυμάτων

Ζούμε σ' έναν κόσμο που κυβερνάται από μυθοπλασίες, συνομοσιολογίες και θρησκευτικούς φανατισμούς κάθε είδους. Τη μαζική εμπορευματοποίηση, τη διαφήμιση, την πολιτική που ασκείται ως κλάδος της διαφήμισης τη παντοδυναμία της τηλεόρασης. Ζούμε σε ένα πελώριο μυθιστόρημα επιστημονικής φαντασίας. Οι δρόμοι είναι διάσπαρτοι με τεράστιες πινακίδες των οποίων οι απεικονίσεις είναι το προκάλυμμα, ενώ από κάτω τους βρίσκονται τυπωμένες οι λέξεις με το πραγματικό ενδιαφέρον: «Αγόρασε!», «Νέο!», «Τώρα!». Δεν χρειάζεται κανείς να είναι λάτρης των βιβλίων επιστημονικής φαντασίας που περιγράφουν έναν μελλοντικό ζοφερό δυστοπικό κόσμο. Ο ζόφος είναι ήδη εδώ και η δυστοπία μας κυβερνά.

Το πρώτο πράγμα που κάνει μια ολοκληρωτική κυβέρνηση, ένα φασιστικό καθεστώς προκειμένου να χειραγωγεί τους υπηκόους του είναι να διαστρεβλώνει το νόημα των λέξεων ή να αλλάζει τις “ενοχλητικές” λέξεις και νοήματα προς το...ευπρεπέστερο. Μπορεί (ακόμη) να μη ζούμε στην ολοκληρωτική κοινωνία που περιγράφουν στα βιβλία τους ο Τζώρτζ Όργουελ, ο Άλτους Χάξλεϋ και ο Ρέι Μπράντμπερι, (“1984”, “θαυμαστός νέος κόσμος” και “Φαρενάιτ 454” αντίστοιχα) αλλά οι επικοινωνιολόγοι της αυτοκρατορίας του χρήματος έχουν αποδειχτεί οι καλύτεροι αναγνώστες και μαθητές των βιβλίων επιστημονικής φαντασίας που περιγράφουν τις δυστοπικές κοινωνίες του μέλλοντος.

Η γλωσσικάθαρη. “Νέα Γλώσσα” (newspeak)

«Ο πόλεμος είναι ειρήνη», «Η ελευθερία είναι σκλαβιά», «Η άγνοια είναι δύναμη»

Τζώρτζ Όργουελ-1984

Σήμερα όλο και περισσότερο ακούμε να γίνεται αναφορά σε κάποιο αφεντικό ονόματι «Μεγάλος Αδελφός» (Big Brother) που στο «1984» αποτελεί έναν οιονεί αόρατο πλανητάρχη και ένα πανταχού παρών μάτι «δικής οφθαλμών ος τα πάνθ' ορά» (Big Brother is watching you). Στη φουτουριστική χώρα της Ωκεανίας και στο έτος 2050 όταν και θα καθιερωθεί επισήμως η Newspeak, λέξεις όπως ελευθερία, δημοκρατία και ισότητα θα έχουν τεθεί εξ αντικειμένου εν αχρησία. Αλλά αν ως τότε χρησιμοποιηθούν στον γραπτό και στον προφορικό λόγο είτε ακόμη χειρότερα εγκατασταθούν στον ανθρώπινο νου (όπως συμβαίνει στον κεντρικό ήρωα της νουβέλας Γουίνστον Σμιθ) συνιστούν «έγκλημα της σκέψης» που η “Thought Police” - Αστυνομία της Σκέψης - τιμωρεί αμείλικτα με βασανιστήρια, ακόμη και με θάνατο. Βέβαια κάποιες από αυτές τις λέξεις παραμένουν εφόσον διατηρούν την ουδέτερη σημασία τους π.χ., το επίθετο «ελεύθερος» στο: Ο στρατιώτης είναι ελεύθερος υπηρεσίας/ιατρού είναι αθώο και αβλαβές, αλλά το Είμαι ελεύθερος πολίτης προκαλεί την άμεση σύλληψη όποιου τόλμησε να το ξεστομίσει. Το κυβερνών κόμμα είναι το Ingsoc, English Socialism (και εδώ είναι το πρώτο δείγμα της Newspeak), αφού το πολιτικό σύστημα καλείται οξύμωρα «ολιγαρχικός κολεκτιβισμός». Το «co(n)», «συν, μαζί», του collectivism (που παραπέμπει στον γνήσιο ελευθεριακό κολεκτιβισμό) σε ανάρμοστο γάμο με το «ολιγαρχικός» νοηματοδοτεί ένα μέλλον πλήρους χρεοκοπίας του ανθρώπου ως ατόμου ή πιο ωμά, όπως το έθεσε ο ίδιος ο Όργουελ, «ως ανθρώπου που μια μπότα του πατάει όλο το πρόσωπο, εσαιί» μεταλλάσσοντάς τον σε ένα απρόσωπο ον.

Η Ωκεανία ως κοινωνία απολυταρχική είναι ιεραρχημένη στις ακόλουθες τρεις κοινωνικές τάξεις:

- α) Το εσωτερικό κόμμα, που είναι η νομενκλατούρα, η άρχουσα και ευημερούσα τάξη (ποσοστό λίγο πιο πάνω από το 1%).
- β) Το εξωτερικό κόμμα, οι μικρογραφειοκράτες χαμηλού-πάλλληλοι, οι μικροαστοί της κοινωνίας (ποσοστό 18%).
- γ) Οι proles (υπερβαίνουν το 80%). Είναι οι υποπρολετά-

ριοι, οι λούμπεν, οι παρίες που ζουν κάτω από συνθήκες απόλυτης αθλιότητας οι οποίοι έχουν το “δικαίωμα” της πρόσβασης στη φτηνή λογοτεχνία και στην πορνογραφία και τους επιτρέπεται να πίνουν μόνο μπίρα.

Αν όλα αυτά σας φαίνονται τόσο οικεία είναι όχι λόγω σύμπτωσης αλλά ότι ήδη συμβαίνουν. Μπορεί να μην μας κυβερνά τυραννικά κανενός είδους μονοκομματικό Ingsoc, αλλά ο δικομματισμός των ημερών μας (στις δημοκρατίες δυτικού τύπου) μας αποδεικνύει ότι οι διαφορές μεταξύ των δύο κομμάτων που εναλλάσσονται στην εξουσία αμβλύνονται, ελαχιστοποιούνται και βαθμιαία εξαφανίζονται όχι και τόσο απρόβλεπτα.

Δυστυχώς στις προβλέψεις του για τη μοίρα των φτωχών ανθρώπων, των proles, ο Όργουελ δεν έπεσε έξω. Αυτό που συμβαίνει σήμερα με την ανθρωποκτόνα καπιταλιστική πολιτική δεν το συνέλαβε ούτε εκείνος ο νους. Σήμερα η ανθρωπότητα αριθμεί έξι δισεκατομμύρια ψυχές. Με πραγματικά στοιχεία, το ένα και κάτι της νομενκλατούρας του «1984» έχει φθάσει στο 2%. Το αντίστοιχο του εξωτερικού Ingsoc (το 18%) ζει πολύ καλύτερα από τους εξωτερικούς του Ingsoc του «1984» γιατί έχει αποκτήσει τις απαραίτητες για το σύστημα επιστημονικές γνώσεις που αμείβονται σχετικά ικανοποιητικά, ιδίως στις ιδιωτικές επιχειρήσεις.

Αλλά τι γίνεται το 80% των έξι δισεκατομμυρίων; Πολλοί άνθρωποι στερούνται, εκτός από την τροφή, και το πόσιμο νερό. Η θνησιμότητα των παιδιών έχει ανέλθει κατακόρυφα παιδικές ζωές θα μπορούσαν να σωθούν αν έπαιρναν τα (πάμφθηνα) κατάλληλα φάρμακα. Συμπερασματικά, με το βαθύπλουτο 2% και τους σημερινούς λιμοκτονούντες “proles”, ζούμε έναν οργουελικού τύπου ολιγαρχικό “κολεκτιβισμό”.

Λιγότερη γλώσσα περισσότερος φασισμός

“Πιότερο απ’ οτιδήποτε άλλο, αυτό που φοβάται ο άνθρωπος είναι να κάνει ένα βήμα μπρος, να ξεστομίσει μια καινούργια λέξη.”

Φιοντόρ Ντοστογιέφσκι

Το «1984» θυμίζει έμμεσα μια άλλη «δυστοπία» με την ευρύτερη έννοια της λέξης, το «Φαρενάιτ 451» του Ρέι Μπράντμπερι (γράφτηκε το 1953).

Εδώ οι ομόλογοι της Αστυνομίας της Σκέψης είναι οι πυροσβέστες με μια πολύ πρακτική αποστολή: το κάψιμο όλων των βιβλίων. Συγκρινόμενοι οι κεντρικοί ήρωες των δύο βιβλίων ακολουθούν διαφορετική μοίρα. Ο αντιφρονών Γουίνστον, (1984) καιίτοι άνθρωπος με υψηλότερο του μέσου IQ, δεν έχει μάθει να μην εμπιστεύεται κανέναν. Στο τέλος «αναπρογραμματίζεται» και με δάκρυα που βρωμάνε τζίν κατανοεί πόσο απέραντη είναι η αγάπη του για τον Μεγάλο Αδελφό. Ο Μόνταγκ (Φαρενάιτ 454)

από βιβλιοεμπρηστής στην υπηρεσία του κράτους, στο τέλος στρέφει τη μάνικα με τη κηροζίνη στον ίδιο τον προϊστάμενό του και όταν ο λαός οργανώνει το αντάρτικό του τους ακολουθεί. Η γλώσσα δεν χάνεται γιατί οι πνευματικοί άνθρωποι φυλάνε το πιο φίνο λουλούδι της, τη λογοτεχνία, στο θερμοκήπιο της μνήμης τους απομνημονεύοντας ο κάθε ένας από ένα βιβλίο που έχει διαβάσει. Στη πραγματική σημερινή μας κατάσταση αν θεωρήσουμε ότι η γλώσσα δεν διατρέχει σοβαρό κίνδυνο αυτό δεν σημαίνει ότι δεν περνάει κρίσεις. Στις θεωρίες του περί πειθαρχίας ο Φουκό υποστηρίζει ότι η ισχύς και η πειθαρχία είναι πανταχού παρούσες σε δημοκρατίες και σε δικτατορίες. Η γλώσσα ναρκοθετείται από τους εχθρούς της σκέψης και των ιδεών. Η Newspeak του «1984» μεταμφιέζεται σε λόγο της πολιτικής ορθότητας τώρα. Ο καπιταλισμός φέρει το “καλλιτεχνικό” όνομα “οικονομία της αγοράς”. Ο ιμπεριαλισμός λέγεται “παγκοσμιοποίηση”, οι χώρες θύματα του ιμπεριαλισμού αποκαλούνται “χώρες υπό ανάπτυξη”, η φτώχεια αποκαλείται “οικονομική στενότητα” και οι φτωχοί “άνθρωποι με ανεπαρκείς πόρους”. Το “δικαίωμα” του αφεντικού να απολύει όσους και όποτε γουστάρει χωρίς αποζημίωση ή όποια άλλη υποχρέωση ονομάζεται “ευελιξία της αγοράς εργασίας”, οι εργαζόμενοι αποκαλούνται “απασχολήσιμοι” και η εργασία “απασχόληση”. Η λεηλασία των δημόσιων χρηματικών αποθεμάτων από τους πολιτικούς αντί για κλοπή, ονομάζεται “αθέμιτος πλουτισμός”, ο ίδιος ο θάνατος όταν αναφερόμαστε σε αυτόν λέμε “το μοιραίο”. Όταν πέφτει το Χρηματιστήριο, λέγεται ότι σημειώθηκε “αρνητική άνοδος”. Οι νεκροί στρατιώτες στα πεδία των σύγχρονων πολέμων είναι απλά “απώλειες” και οι απλοί πολίτες που σκοτώνονται χωρίς να φταίνε σε τίποτα “παράπλευρες απώλειες”. Τα βασανιστήρια σε στρατόπεδα συγκέντρωσης και αστυνομικά τμήματα αποκαλούνται “ψυχολογικές πιέσεις” και το νέο αυτό επανανοηματικό λεξικό δεν έχει τελειωμό. Με αφορμή την παγκόσμια τρομοκρατία και την ασφάλεια, καταργούνται καθημερινά ατομικές ελευθερίες. Υπάρχουν κάμερες στους δρόμους, παρακολουθούνται οι επικοινωνίες και ο άνθρωπος όλο και λιγότερο νιώθει ελεύθερος ενώ η οικονομική κρίση με την αρωγή της ίδια της αυτοκρατορίας του χρήματος έντεχνα προωθεί τους ανθρώπους στην εξύψωση φασιστικών και ναζιστικών μορφωμάτων (όπως η Χρυσή Αυγή στη χώρα μας), κάνοντας τους ακόμη πιο φτωχούς στη σκέψη και στις επιλογές τους ακριβώς για να διασωθεί το υπό κατάρρευση υπάρχον σύστημα.

Τα τηλεοπτικά δελτία ειδήσεων σε ρόλο καθηγητών φιλολογίας

“Ο ορατός κόσμος δεν είναι πια πραγματικότητα, και ο αόρατος κόσμος δεν είναι πια όνειρο”

Γ. Μπ. Γέιτς

Εγγενές στοιχείο του καπιταλιστικού λόγου είναι το πρότυπο της δημοσιογραφίας των τίτλων, που αποπλανεί και μπερδεύει μέσω μιας έντονης επίκλησης στο συναίσθημα, με αποτέλεσμα «η πολιτική πραγματικότητα να αντικαθίσταται από την κραυγή και το σλόγκαν». Η επιβεβλημένη συντομία συνεπάγεται απομόνωση από τα συμφραζόμενα, κάτι που καθιστά αδύνατη την κατανόηση των διαδικασιών, των νοηματικών αποχρώσεων και των διαφορετικών γωνιών των συμβάντων. Το αποτέλεσμα είναι ένα «πλήθος ειδήσεων που ξεχνιούνται μέσα σε ένα δίωρο και που ο δέκτης δεν μπορεί να αξιοποιήσει διότι δεν είναι σε θέση να γνωρίζει την προέλευσή τους, το βεληνεκές τους αλλά ούτε και το νόημά τους. Για το λόγο αυτό η εικόνα αντικαθιστά την πληροφορία, η μονόπλευρη σκέψη το συλλογισμό και ο μύθος που περιβάλλει την εξουσία την επιβαλλόμενη κριτική σκέψη. Μέσα από τη τηλεοπτική γλώσσα τα «κλειδιά» του επικοινωνιακού συστήματος όπως είναι η πληροφόρηση, η προπαγάνδα, η οικονομία, η πολιτική, η εκπαίδευση και η τρομοκρατία, αναπτύσσουν ένα επικοινωνιακό πρότυπο που έχει σχεδιαστεί και προετοιμαστεί για να μπερδέψει και να χειραγωγήσει την κοινή γνώμη. Κάθε διαδικασία πληροφόρησης

χειραγωγείται από τα κοινωνικο-πολιτιστικά, πολιτικά και οικονομικά συμφέροντα των λίγων.

Η αλήθεια στην ενημέρωση.

*“Η Ελευθερία Λόγου δεν είναι μία γυναίκα με παράξενο επίθετο”
(Σύνθημα σε τοίχο)*

Τίποτα από τα παραπάνω δεν γίνεται να ξεπεραστεί με εκκλήσεις στους νομοθέτες ή στην ευθύνη δημοσιογράφων και εκδοτών. Η διάδοση της αλήθειας και η αδιαμεσολάβητη ενημέρωση (όπως κάθε τι) βρίσκεται στα χέρια μας. Η τεχνολογία σήμερα και ειδικότερα με την έλευση του internet μας δίνει μία τεράστια δυνατότητα αρκεί να αντιληφθούμε τη δύναμή του (όσο αυτό βέβαια παραμένει μη ελεγχόμενο από τη κυριαρχία). Απέναντι στη συνωμοσία του ψέματος και της εξουσιαστικής προπαγάνδας έχουμε τον τρόπο να αποκαλύπτουμε την αλήθεια, να καταγγέλλουμε τη μονοκρατορία των ειδήσεων τους, να γνωστοποιούμε την αθλιότητα που μας επιβάλλουν. Κρίνεται πια επιβεβλημέ-

νη η στροφή, η στήριξη και η δημιουργία εναλλακτικών μέσων πληροφορίας που δεν θα λειτουργούν με εμπορικά κριτήρια. Μέσα και φωνές από τα κάτω, κατά των συμφερόντων της βιομηχανίας των εξουσιαστικών μέσων, σε συνδυασμό με μια εκπαιδευτική δουλειά στα σχολεία από ελεύθερους στη σκέψη δασκάλους και όχι υπαλληλίσκους προπαγανδιστές της κυριαρχίας που θα ενθαρρύνουν τη κριτική ελεύθερη σκέψη, την αποκάλυψη και ανάλυση των αντιθέσεων. Όλων αυτών που πρέπει να λέγονται αβίαστα. Να μάθουμε ότι η αλήθεια είναι το ταξίδι και όχι τη λιμάνι και η μεγαλύτερη αλήθεια είναι η αναζήτηση της αλήθειας απέναντι στη κυριαρχία του ψέματος. Όπως λέει ο ποιητής να είμαστε η άμμος και όχι το λάδι στα γρανάζια της μηχανής τους.

■ Ευάγγριος Αληθινός

*Στη συγγραφή του παραπάνω κειμένου χρησιμοποιήθηκαν αποσπάσματα από το βιβλίο του Βιθέντε Ρομάνο “Η γλωσσική παραπλάνηση. Η διεστραμμένη χρήση της γλώσσας”.

«Αντίσταση» μέσω της κοινωνίας του θεάματος.

Όταν η επανάσταση γίνεται με «like»

Πριν λίγο καιρό αποφάσισα, παρ' όλους τους όποιους διαταγμούς μου, ν' ανοίξω μια σελίδα (ή “τοίχο” όπως λέγεται) στο facebook, για λόγους αντιπληροφόρησης και ενημέρωσης από τα κάτω. Το έκανα, παρ' όλο που γνωρίζω ότι το συγκεκριμένο μέσο κάθε άλλο παρά αρνητικό είναι στη συνεργασία του με τους λογής κατασταλτικούς μηχανισμούς των κρατών. Μπήκα κι εγώ λοιπόν στο “θαυμαστό κόσμο” του facebook (ή “φατσοβιβλίου” ελληνιστί). Το πρώτο που ανακάλυψα ήταν το πλήθος γνωστών και φίλων που είχαν σελίδα εκεί. Ακόμη και ανθρώπων που γνώριζα πριν πολλά χρόνια και είχα άλλα τόσα να μάθω νέα τους. Ανθρώπων που γνωρίζω ή γνωρίζω εκ του φυσικού και όχι... facebook “φίλων”. Το πώς τους “ανακάλυψα” δεν οφείλεται στις προσωπικές μου γνώσεις σαν “ντετέκτιβ” (τις οποίες δεν διαθέτω), αλλά στον ναρκισσισμό του κάθε χρήστη του εν λόγω κοινωνικού δικτύου. Αναφέρομαι επίτηδες στον ναρκισσισμό των χρηστών, γιατί (προς το παρόν το συγκεκριμένο κοινωνικό δίκτυο δεν σε υποχρεώνει να αναγράψεις τα αληθινά σου στοιχεία ή όποια άλλη πληροφορία που αφορά προσωπικά δεδομένα). Σχεδόν το 95% των χρηστών του facebook έχουν αναρτημένο στην προσωπική τους σελίδα ο καθένας το πλήρες ονοματεπώνυμο του, το πού μένουν, πού σπούδασαν, τί σπούδασαν, κι ακόμα, τις προσωπικές τους συνήθειες και επιλογές, μαζί με πλήθος φωτογραφιών από τις κοινωνικές ή προσωπικές τους στιγμές. Φαντάζομαι ότι οι κρατικές υπηρεσίες ασφαλείας (αλλά και το παρακράτος των λογής φασιστών και ελλαδεμπόρων) ευγνωμονούν (κυρίως) τους χρήστες και το facebook για τις υπηρεσίες που τους προσφέρουν. Εθελοντικά οι χρήστες του, και με οικονομικά φυσικά ανταλλάγματα το facebook, καθώς είναι γνωστό ότι στον καπιταλισμό τίποτα δεν είναι τσάμπα. Οι χρήστες μέσω του συγκεκριμένου κοινωνικού δικτύου συμμετέχουν με πάθος στο (αυτο)φακέλωμά τους. Ονόματα, πρόσωπα, τόποι κατοικίας, μέρη που επισκέφτηκαν, αλλά και πλήρη αναφορά και κατ' επέκταση καταγραφή πλήθους άλλων πληροφοριών για το άτομο τους, από τις καταναλωτικές τους επιλογές μέχρι ακόμη και τί ώρα βρίσκονται στο σπίτι τους, τί κάνουν εκείνη τη στιγμή, με ποιους συνομιλούν, με ποιους γνωρίζονται σε φυσικό επίπεδο, με ποιους συμφωνούν

ή διαφωνούν στις πολιτικές τους ιδέες. Και ο “οργουελιανός” κατάλογος κάθε φορά εμπλουτίζεται με όλο και περισσότερα προσωπικά δεδομένα. Ποτέ άλλοτε μια υπηρεσία ασφαλείας οποιασδήποτε χώρας δεν θα μπορούσε να μαζέψει τόσα πολλά στοιχεία σε μαζικό επίπεδο για τους πολίτες της, χωρίς αυτή να καταβάλλει τον παραμικρό κόπο. Εδώ μπορεί φυσικά να εκφραστούν και λογής αντίλογοι, από τον μικροαστικό συντηρητικό ο οποίος λέει: “όταν δεν έχεις τίποτα να κρύψεις δεν υπάρχει λόγος να φοβάσαι”, μέχρι το ότι: “οι αγωνιστές και οι επαναστάτες μιλάνε χωρίς να κρύβουν τα πρόσωπά τους, γιατί ο λόγος τους είναι

ων γεμάτες από φλογισμένα επαναστατικά κείμενα, ιστορικά και σύγχρονα, χιλιάδες αντικαπιταλιστικά και αντικρατικά συνθήματα, δεκάδες χιλιάδες φωτογραφίες από συγκρούσεις με τα μαντρόσκυλα του (κάθε) κράτους, εκατοντάδες χιλιάδες γραφήματα με εικόνες που εξυμνούν την ελευθερία, καταγγέλλουν η ακόμη που ζητούν εκδίκηση για το κάθε φασιστικό μόρφωμα, πράξη ή συμπεριφορά. Μια στιγμή...αυτό όμως είναι η αντιπληροφόρηση από τα κάτω. Η ανταλλαγή γνώσεων και πληροφοριών, η ενημέρωση, ο άμεσος συντονισμός όταν χρειαστεί. Μ' αυτό συμφωνούμε.

Το ζήτημα όμως δεν είναι η αντιπληρο-

η φωνή της αλήθειας και της ελευθερίας”. Με το δεύτερο δεν διαφωνώ γενικότερα, και θα συμφωνούσα πλήρως αν δε ζούσαμε σε μια κατάσταση η οποία διαμορφώνεται και κανοναρχείται από το κράτος και τους λογής θεσμικούς του μηχανισμούς. Και η κατάσταση αυτή μας έχει διδάξει ότι η κάθε εξουσία επιτρέπει να υπάρχουν ακόμη και φωνές εναντίον της μέχρι το βαθμό που η ίδια αντιλαμβάνεται ότι δεν κινδυνεύει η υπόστασή της. Είναι αυτό που ονομάζουμε “δημοκρατία δυτικού τύπου”, η οποία φυσικά δεν έχει καμία σχέση με την πραγματική έννοια της δημοκρατίας έτσι όπως την έχουμε διδαχτεί μέσω της ιστορίας των ελληνιστικών κλασικών χρόνων. Ας μην πάω όμως τόσο παλιά ώστε να αναλύσω τη σημειολογική έννοια της δημοκρατίας - άλλη είναι η αφορμή για το παρόν κείμενο. Εκτός του εθελούσιου φακελώματος τού κάθε χρήστη από τις υπηρεσίες ασφαλείας των λογής καθεστώτων (μιλώ στον πληθυντικό γιατί τα κοινωνικά δίκτυα ή social media είναι παγκόσμια πλατφόρμα επικοινωνίας και δεν αφορούν μόνο τη χώρα που κάποιοι βάφτισαν Ελλάδα), αυτό που μου έχει κάνει μεγαλύτερη εντύπωση είναι το πλήθος “επαναστατών” και “αγωνιστών” που έχω συναντήσει στο facebook. Μιλάμε πραγματικά για έναν οργασμό αναρτήσε-

φόρηση αλλά οι άνθρωποι που είναι πίσω από κάθε δημοσίευση μιας πληροφορίας, μιας γνώμης, ενός σχολίου. Αυτοί που είναι έτοιμοι (κατά τα internetικά τους σχόλια και γραπτά) να συγκρουστούν με την άθλια εξουσία των λίγων. Όλοι αυτοί οι αποφασισμένοι, οι έτοιμοι να ανατρέψουν κάθε μορφή καταπίεσης, από την κρατική μέχρι τους εξουσιαστικούς θεσμούς των θρησκειών, της πατριαρχίας, του μιλιταρισμού.

Το βράδυ πέφτει. Πρέπει να κλείσω τον υπολογιστή μου και να πάω να κοιμηθώ λιγάκι, γιατί την επομένη πρέπει να ξυπνήσω νωρίς για να πάω στην απεργιακή πορεία που έχει εξαγγελθεί εδώ και μερικές μέρες. Κλείνω τον υπολογιστή έχοντας διαβάσει εκατοντάδες σχόλια για την αυριανή πορεία και την απεργία. Από το ότι “έρχεται το τέλος τους”, μέχρι το “αύριο είναι η τελευταία μέρα της κυβέρνησης” και “έρχονται οι δικές μας μέρες”. Ξημερώνει η μέρα της απεργίας. Κατεβαίνω στην προσυγκέντρωση της διαδήλωσης. Γύρω μου τα ίδια πρόσωπα που βλέπω τα τελευταία χρόνια σε πορείες και συγκεντρώσεις, οι σύντροφοι/σες, οι φίλοι/ες οι γνωστοί/ες. Οι μερικές δεκάδες άνθρωποι που γνωρίζω από τις συνελεύσεις, τις πορείες, τις συγκεντρώσεις αλληλεγγύης, τις μικροφωνικές. Τα ίδια πρόσωπα, μερι-

κά πιο νέα, άλλα με το βάρος του χρόνου πάνω τους. Στην περίπτωση της πόλης που ζούμε...οι κλασικοί “τρελοί του χωριού”. Ας μη μιλήσω για μένα, και στη θέση μου ας βάλουμε ένα άνθρωπο που τα τελευταία χρόνια άρχισε να σκέφτεται πολιτικά λόγω της οικονομικής επίθεσης που δεχτήκαμε και η βασική του πηγή αντιπληροφόρησης και πολιτικής συζήτησης είναι το internet και τα κοινωνικά δίκτυα. Αυτός ο άνθρωπος αποφασίζει να κατέβει ίσως και για πρώτη φορά στο δρόμο, δίπλα - δίπλα με τους “φίλους” του στο facebook, με πάθος και οργή εναντίον των δυναστών μας. Τον φαντάζομαι να κοιτά τον αριθμό των ανθρώπων που είναι στο δρόμο, σαν ψάρι έξω απ' το νερό, με τα μάτια γουρλωμένα, γεμάτα απορία και ερωτήματα: “μα καλά, πού είναι όλοι αυτοί που έγραφαν χτες τόσο πύρινα επαναστατικά κείμενα και σχόλια στον “τοίχο” τους; πού είναι ο Κώστας Δ. που έγραφε χτες να κατεβούμε και να μην αφήσουμε τίποτα όρθιο; και η Μαρία Γ. που κοινοποιούσε σε εκατοντάδες χρήστες εδώ και τόσες μέρες - να δημιουργήσουμε λαϊκές συνελεύσεις με οριζόντιες διαδικασίες, να πολεμήσουμε κράτος και αφεντικά, να πάρουμε τη ζωή μας στα χέρια μας- γιατί δεν είναι εδώ;” ...Ας αφήσω όμως το λογοτεχνικό ύφος. Ο Gill Scot Heron, (Αμερικάνος πολιτικός ακτιβιστής και συνθέτης της δεκαετίας του '60 ο οποίος θεωρείται από πολλούς ο “πατέρας” της rap) είχε γράψει το 1974 το τραγούδι-ύμνο “The Revolution Will Not Be Televised.” (Η επανάσταση δε θα μεταδοθεί τηλεοπτικά.). Σε σχέση με το παρόν κείμενο θα μπορούσα να παραφράσω τον τίτλο του τραγουδιού λέγοντας: “ Η επανάσταση δεν θα γίνει με like”. Είπαμε, καλά είναι τα μέσα δικτύωσης. Εργαλείο μόρφωσης, ανταλλαγής πληροφοριών και ενημέρωσης το internet, αλλά αγαπητέ/η αναγνώστη/τρια, αν δε σηκώσεις το κορμί σου από την καρέκλα και δε βγεις από το σπίτι σου στο δρόμο, αν δεν τραβήξεις τα χέρια σου από το πληκτρολόγιο και δε σκύψεις να πιάσεις καμιά πέτρα, αν δεν αφήσεις το ποντίκι και δεν πιάσεις τα μαντρόσκυλα του κράτους από το λαιμό, αν δεν τραβήξεις το βλέμμα σου από την οθόνη και δεν κλείσει ο λαιμός σου φωνάζοντας συνθήματα, όχι επανάσταση και στιγμές ελευθερίας δεν πρόκειται να ζήσεις, αλλά να ξέρεις κιόλας ότι έχεις εθελουσίως υπογράψει το συμβόλαιο της υποδούλωσης σου με ένα απλό κλικ στην οθόνη, σ' ένα κουμπί που γράφει “accept”. («αποδέχομαι»)

■ Ευάγγριος Αληθινός

Το πράσινο προσωπείο του φασισμού

Το παρόν κείμενο αποτελεί περίληψη της μπροσούρας «Οικοφασισμός: Όταν ο φασισμός φοράει τον πράσινο μανδύα του» από τις Αλογόμυγες. Ολόκληρη η μπροσούρα στο <http://alogomyges.espivblogs.net>

Συνήθως ο φασισμός εμφιλοχωρεί όπου η ανοχή, ο φόβος, η άγνοια και η αφέλεια του αφήνουν χώρο. Ακόμα και ο αγώνας για τα άλλα ζώα και τη γη, ο οποίος χρειάζεται άμεσα να σηκώσει κεφάλι και να διώξει το κάθε καπέλο, αποτελεί πρόσφορο έδαφος για φασιστικό προσηλυτισμό. Άλλωστε, η σχέση του ανθρώπου με τη φύση δεν αποτέλεσε μόνο βασικό εργαλείο πάνω στο οποίο στηρίχθηκε η ναζιστική προπαγάνδα (από την οποία σήμερα αντλούν υλικό νεοφασιστικές ομάδες) αλλά μέχρι και σήμερα χρησιμοποιείται ως κύριο όχημα που μεταφέρει φασιστικές αντιλήψεις ακόμα και σε χώρους που δηλώνουν εχθροί του φασισμού.

Πρώτα υλικά και Κοινωνικός Δαρβινισμός

Προδρόμους του οικοφασισμού μπορούμε να εντοπίσουμε από τις αρχές του 19ου αιώνα, σε μια διαποτισμένη από μυστικισμό φυσιολατρία που κερδίζει έδαφος στη γερμανία, συνυφασμένη με ένα φυλετικό εθνικισμό και ξενοφοβικές αντιλήψεις. Σ' αυτό το κλίμα δημιουργείται το υπόβαθρο για να γεννηθούν τα πρώτα ρατσιστικά φυσιολατρικά κινήματα, όπως το völkisch, το λαϊκό κίνημα, που αρνείται να αναζητήσει τα αίτια της αλλοτρίωσης και της περιβαλλοντικής καταστροφής στις κοινωνικές δομές και το βιομηχανικό καπιταλισμό, επιλέγοντας το δρόμο ενός εθνοκεντρικού λαϊκισμού. Η σχέση μεταξύ αίματος και γης αποκτά μια μυστικιστική αξία για τη διατήρηση της φυλής, ενώ η μέση αστική τάξη που ανήκουν μεταξύ άλλων οι εβραίοι, ένας περιπλανώμενος λαός χωρίς ρίζες και «αυθεντική σχέση με τη γη», και η βιομηχανοποίηση στην οποία «εξωθεί τους γερμανούς η εβραϊκή συνωμοσία», εμποδίζει τη ρομαντική επιστροφή τους στη φύση.

Το ιδεολογικό υπόβαθρο όμως που έθρεψε την αντίληψη της «ανωτερότητας των λίγων ισχυρών» και της εξόντωσης των υπολοίπων, αναζητήθηκε στη φύση και στο έργο του Δαρβίνου. Πρόκειται για μια περίοδο έντονου νατουραλισμού, όπου οι παρατηρήσεις από τη λειτουργία της φύσης εφαρμόζονται για να ερμηνεύσουν τις κοινωνικές σχέσεις και την ανθρώπινη συμπεριφορά. Στη συγκεκριμένη περίπτωση επιλέγεται βολικά, διαστρεβλώνεται, και εφαρμόζεται χυδαία η θεωρία της φυσικής επιλογής, προωθώντας την επιβίωση του ισχυρότερου, και προβάλλοντας ταυτόχρονα ως μοναδική αλήθεια μια κοινωνική οργάνωση που βασίζεται στην ανισότητα και τον ανταγωνισμό. Με το να προστατεύει η κοινωνία τους όποιους αδύναμους, παρεμβαίνει στη διαδικασία της φυσικής επιλογής, και άρα δεν μπορεί παρά να οδηγηθεί στον εκφυλισμό. Η διατήρηση της καθαρότητας της φυλής, αλλά και η προστασία της από τα «ελαττωματικά γονίδια» που βλέπουν οι ναζί στις άλλες φυλές, όπως και στα άτομα με κινητικά προβλήματα και «νοητική υστέρηση», βάζει μπρος την εξόντωση τους και χρησιμοποιείται ως δικαιολογία για τη χρήση της ευγονικής, στην πιο αντιφατική «εφαρμογή φυσικών νόμων» που υπήρξε ποτέ.

Η επιβίωση του ισχυρότερου είναι βέβαια αυτή που εκφράζει την ανταγωνιστική αρχή του καπιταλισμού. Ο ανταγωνισμός αυτός οξύνεται στο δεύτερο μισό του 19ου αιώνα, χρησιμοποιείται για να δικαιολογήσει την επιβολή των κυρίαρχων στην εργατική τάξη, αλλά και το πέρασμα του γερμανικού καπιταλισμού στο ιμπεριαλιστικό του στάδιο. Μέσω της αντίληψης της «ανώτερης» άριας φυλής στην οποία ανήκουν οι «καθαρόαιμοι» γερμανοί, της προπαγάνδας που έχει ως σκοπό την «εθνική ενότητα», η συνταγή αυτή πετυχαίνει να οδηγήσει τις μάζες σε πόλεμο εναντίον «κοινών» εξωτερικών και εσωτερικών εχθρών (εβραίοι, σλάβοι, ρομά, ομοφυλόφιλοι, αντιφρονούντες), στην πραγματικότητα σε νέο μοίρασμα της γης μεταξύ των καπιταλιστικών δυνάμεων. Έτσι το πεδίο της μάχης μεταφέρεται από τις ανταγωνιστικές τάξεις στο πεδίο αίματος - φυλής.

Στις αρχές του 20ου αιώνα όλη αυτή η φυσιολατρική συνταγή βρίσκει ζωτικό χώρο στο κίνημα της νεολαίας wandervogel, το οποίο επιχειρεί μια «μη πολιτική» απάντηση απέναντι στη βαθιά πολιτισμική κρίση και τις αλλοτριωμένες κοινωνικές σχέσεις μέσω της επιστροφής στη γη και τον κοινοτισμό, επικεντρώνοντας στη βελτίωση του ατόμου, και όχι στα πολιτικά μέσα, τα οποία θεωρεί ακατάλληλα ή ανεπαρκή. Μεγάλο μέρος αυτού του κινήματος θα αποτελέσει αργότερα τη ναζιστική νεολαία, βρίσκοντας εκεί ένα τόπο όπου μοιράζεται τις οικολογικές του ανησυχίες, υιοθετώντας ταυτόχρονα τη ρατσιστική-ναζιστική ιδεολογία. Άλλωστε το τρίτο ράιχ, όπως και σε ένα βαθμό η φασιστική ιταλία, προώθησε μεθοδεμένα

το ιδεολογικό-ψευδοοικολογικό μείγμα και προχώρησε μέσω της «πράσινης πτέρυγας», και κυρίως του «πρασινότερου» από τους ναζί Göring, τόσο σε νομοθετήματα όσο και επιλεγμένες πρακτικές προστασίας του περιβάλλοντος.

Μετά το Β' Παγκόσμιο (πολιτική οικολογία και νεοφασισμός)

Μετά το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου οι κύριες φασιστικές δυνάμεις της ευρώπης καταρρέουν. Παρόλα αυτά, εμφανίζονται κάποιες μικρότερες ομάδες και στη γερμανία, όπως το Εθνικό Δημοκρατικό Κόμμα, που συντάσσει «οικολογικό μανιφέστο» και οι Εθνικοί Επαναστάτες, που μέσω της δυναμικής συμμετοχής τους στις αντιπυρηνικές κινητοποιήσεις τη δεκαετία του '70 δημιουργούν νέους διαύλους προσηλυτισμού, ενώ για κάποιους η απάντηση στην οικολογική κρίση μπορεί να δοθεί μόνο από ένα «Πράσινο Αδόλφο». Στις αρχές της δεκαετίας του 1980 παρατηρείται σημαντική κίνηση στο χώρο των νεοναζιστών με τη δημιουργία νέων ομάδων και κομμάτων που χρησιμοποιούν για ακόμα μια φορά τις θεματικές του περιβάλλοντος και των άλλων ζώων. Ανάμεσά τους το Οικολογικό Δημοκρατικό Κόμμα, που προβάλλει ως λύση για το «πρόβλημα του υπερπληθυσμού» το θάνατο των μεταναστών, που έχουν απομακρυνθεί από το φυσικό τους τόπο. Στον υπερπληθυσμό του πλανήτη αποδίδει άλλωστε σήμερα η κυριαρχία την περιβαλλοντική κρίση, σε μια προσπάθεια αποπροσανατολισμού της αναζήτησης των πραγματικών αιτιών στην ιδιοκτησία και τη διαχείριση της γης και των φυσικών πόρων. Άλλωστε, κεντρικός στόχος του οικοφασισμού είναι μια δικτατορία από «φωτισμένους» ηγέτες που θα επιβάλει τα «απαραίτητα μέτρα» μείωσης του πληθυσμού και της «καταστροφικής» του δραστηριότητας στον πλανήτη. Ακολουθώντας τη συνηθισμένη τακτική του, μπροστά στην απειλή της καταστροφής, οικολογικής, κοινωνικής, οικονομικής, ο ολοκληρωτισμός προβάλλεται ως η μία και μόνη ικανή και αναγκαία λύση.

Τώρα τι γίνεται...

Δυστυχώς, σήμερα ο κίνδυνος του οικοφασισμού, απλώνεται εκ νέου. Τόσο στον ελλαδικό χώρο όσο και αλλού, βλέπουμε διάφορα φασιστοειδή να βρίσκουν μέσα στο κίνημα για τα Δικαιώματα των Ζώων ή ακόμα και σε αυτό της Απελευθέρωσης όλων των Ζώων και της Γης*, ένα πεδίο όπου προσπαθούν να απλώσουν το μισανθρωπισμό τους (ίδρυμα Bardot κ.α....). Χρησιμοποιούν τις παρεμβάσεις ενάντια στην εκμετάλλευση των ζώων σε τσίρκο ως τρόπο για να στοχεύσουν τους «γύφτους». Θέτουν το θέμα της μουσουλμανικής θρησκευτικής σφαγής («χαλάλ» - χωρίς δηλαδή αναισθητοποίηση), μαζί με το ότι, για να πραγματοποιηθεί, χρειάζεται να «απασχοληθούν στο σφαγείο μουσουλμάνοι», σε μια εμετικού χαρακτήρα προσπάθεια σύνδεσης του συναισθήματος, που μπορεί να προκαλέσουν οι εικόνες σφαγής, με «τους ξένους που μας παίρνουν τις δουλειές».

Στο επίπεδο των ψηφοθηρικών ισορροπιών ακούμε με αηδία το ενδιαφέρον των πλευρών και των μιχαλολιάκινων για τα αδέσποτα, τις τακτικές κωλοτούμπας τους όταν μιλούν για την ευζωία των γουνοφόρων ενώ στη συνέχεια κάνουν επερωτήσεις στη βουλή για τους «βανδαλισμούς» κατά τη διαμαρτυρία στη διεθνή έκθεση γούνας, προωθώντας ταυτόχρονα τη δίωξη των δράσεων όπως η απελευθέρωση των μικ στην Καστοριά με τον τρομονόμο. Βλέπουμε τα στρατιωτικά τους να δολοφονούν μετανάστες υπό την προστασία των αρχών και στη συνέχεια τα «κεφάλια» να τις καλούν να κυνηγήσουν όσους φολιάζουν ζώα, καθώς και τις δηλώσεις των κασιδιάρηδων οι οποίοι, όταν δεν συνηγορούν υπέρ της δικής τους σπλοφορίας, βρίσκουν χρόνο να πουν ότι «σιχαινόνται το κυνήγι» ή για να αναφερθούν στο σεβασμό στα ζώα, «ανθρώπινα και μη» (αντιγράφοντας ακόμα και τη γλώσσα του ανταγωνιστικού κινήματος). Οι μάσκες βέβαια πέφτουν όταν η καταστροφή της φύσης έρχεται από μεγαλοεπενδυτές, όπως στην περίπτωση των Σκουριών. Εκεί, φαίνεται, έχουν ξεχάσει ακόμα και το «έξω οι ξένοι».

Εδώ και σήμερα λοιπόν, φαίνεται ξεκάθαρα ότι όταν η ενασχόληση με τη γη και τα ζώα στο σύνολό τους δε γίνεται εντός ενός ορισμένου κοινωνικοπολιτικού πλαισίου, μπορεί κάλλιστα να μετατραπεί για άλλη μια φορά σε πλατφόρμα προπαγάνδισης και επιβολής εθνικιστικών-φασιστικών ιδεολογιών. Το γεγονός ότι αρκετά άτομα και ομάδες που ασχολούνται σήμερα με το ζήτημα των άλλων ζώων περιορίζονται σε αποσπασματικές φιλοζωικές δράσεις και διατροφικές επιλογές, ή ότι συχνά ο χώρος της οικολογίας θεωρείται από μερικούς ως ξεχωριστό μέτωπο δράσης, καθιστά το έργο αυτών των ομάδων όχι μόνο ευάλωτο αλλά και επικίνδυνο. Τόσο η έλλειψη ενδιαφέροντος πολλών που ασχολούνται με τα άλλα

ζώα ή την οικολογία να εντοπίσουν τις κοινωνικές ρίζες του ζητήματος και να συνδέσουν τον αγώνα τους με τη μάχη ενάντια στο πολύπλευρο εξουσιαστικό πλέγμα, όσο και η αδυναμία ή άρνηση πολιτικών χώρων να συνδέσουν το ζήτημα της απελευθέρωσης των άλλων ζώων και της γης με τον αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση, ή η διαρκής μετάθεσή του σε έναν μελλοντικό κοινωνικό παράδεισο, καθιστούν τα ζητήματα εύαλτα σε κακόβουλες παρερμηνείες, υιοθετήσεις και ψηφοθηρικά καπελώματα. Απέναντι σε μια πολυμέτρωτη επίθεση, χρειάζεται πολυμέτρωτη απάντηση.

Προφανώς, ο αγώνας για την απελευθέρωση όλων των ζώων και της γης στέκεται εχθρικά απέναντι σε κάθε είδους «οικολογικά ανήσυχο» φασιστικό στοιχείο. Απέναντι σε όποια (φαινομενικά) αθώα πράσινη πρόφαση, αρνούμαστε να «φορέσουμε» κοινωνικούς και ηθικούς νόμους, φτιαγμένους έξω από εμάς, έστω κι αν αυτοί έρχονται από «ερμηνευτές» της φύσης, μέρος της οποίας είμαστε κι εμείς. Διεκδικούμε την ελευθερία να φτιάξουμε ισότιμα τους δικούς μας κώδικες και αντιμαχόμαστε όποιους προσπαθούν να μας επιβάλουν τους δικούς τους. Με τον ίδιο τρόπο, δεν προσπαθούμε να «φορέσουμε» τους δικούς μας νόμους και ερμηνείες της φύσης σε άλλα έμβια όντα. Το δικό μας πρόταγμα είναι να διευρύνουμε τα όρια της σφαίρας της απελευθέρωσης της ανθρώπινης κοινωνίας από κάθε μορφή εκμετάλλευσης και κυριαρχίας και στα άλλα ζώα και στη γη. Οραματιζόμαστε το τέλος της αντιμετώπισης των ζώων και της γης ως ιδιοκτησίας. Δε μιλάμε για καμιά μεταφυσική σύνδεση με τη γη ή για φυσιολατρία, ούτε από την άλλη περιορίζομαστε στη χρηστικού τύπου οικολογική ισορροπία μόνο και μόνο ώστε να μη χαλάσει η τροφική αλυσίδα που μας θρέφει. Μιλάμε για την αυτοδιάθεση του κάθε ζώου. Δεν δαιμονοποιούμε ούτε την τεχνολογία ούτε την «ανθρώπινη φύση», αλλά αναζητούμε τα αίτια της σημερινής κατάστασης σε όσους έχουν οικονομικά συμφέροντα ή συμφέροντα ιδιοκτησίας, δύναμης και εξουσίας απ' αυτή. Και προφανώς ούτε θέλουμε, ούτε υπάρχει τίποτα κοινό, ούτε ως προς την αντίληψη, ούτε ως προς το στόχο, με όσους δέχονται και αναπαράγουν αντίστοιχα κυριαρχικά πρότυπα και σκεπτικά.

Εν κατακλείδι, μια τελευταία σκέψη: πράγματι, η λογική της επιβίωσης του οικονομικά, κοινωνικά και μυικά ισχυρότερου, ή όσων έχουν «πιο γερό στομάχι», προκαλεί φασιστικές και κανιβαλιστικές συμπεριφορές - κι όμως, τη συναντάμε σε πολλές πτυχές της καθημερινότητάς μας. Συμφωνούμε στο ότι μπορούμε να κοιτάσουμε γύρω μας για να πάρουμε παράδειγμα από τα άλλα ζώα και τη φύση και να δούμε τις ομοιότητες μας μ' αυτά. Έτσι κι αλλιώς, βασικό συστατικό του φασισμού και του ρατσισμού είναι η κατά τέτοιο τρόπο εστίαση στη διαφορετικότητα ώστε να δικαιολογηθούν στη συνέχεια «ανωτερότητες» και «κατωτερότητες». Όμως, το πού κοιτάζουμε και εστιάζουμε είναι θέμα επιλογής, ή, όπως έχει ειπωθεί, μια «κατά βούληση κίνηση και άρα μια παρούσα ελευθερία». Είναι, τελικά, βασικό συστατικό της απελευθέρωσής μας. Μ' αυτό το σκεπτικό επιλέγουμε και επιμένουμε να εστιάζουμε στα πάμπολλα παραδείγματα της αμοιβαίας αλληλοβοήθειας, της αλληλεγγύης, της πολυμορφίας, της δημιουργίας, της συνύπαρξης που καταφέρνει να χωρέσει όλες τις διαφορές, όταν αυτές δεν λειτουργούν εναντίον της, και τελικά, στη ζωή με ελευθερία και αξιοπρέπεια, και όχι απλά στην επιβίωση.

✍️ Αλογόμυγες

*Οι ριζικές ιδεολογικές - πολιτικές διαφορές μεταξύ του κινήματος για τα Δικαιώματα των Ζώων και του κινήματος για την Ολική Απελευθέρωση περιγράφονται στη μπροσούρα

Σκουριές : Παρελθόν και Μέλλον (Α' Μέρος συνέντευξης)

Μετά την εκδήλωση της 24ης Μαΐου στο Εργατικό Κέντρο Ηρακλείου που διοργάνωσε η "Επιτροπή Αλληλεγγύης για τους κατοίκους της Χαλκιδικής - Ηρακλείου Κρήτης", συζητάμε σήμερα με την Έλλη και το Γιάννη από την Επιτροπή Αγώνα της Μ. Παναγιάς για το τι γίνεται το τελευταίο καιρό στις Σκουριές όπως και για τις καταβολές του προβλήματος της μεταλλείας στη ΒΑ Χαλκιδική.

Γιάννης και Έλλη : Η ιστορία των μεταλλείων στη Χαλκιδική μπορεί να αναχθεί στην αρχαιότητα, είναι μια ιστορία κατάκτησης, είτε μιλάμε για τον Φίλιππο τον β', είτε για τους υπόλοιπους, Ρωμαίους, Βυζαντινούς, Οθωμανούς κτλ. που πέρασαν από την περιοχή. Περνώντας στη σύγχρονη ιστορία, ιδιαίτερη σημασία έχει η εταιρεία εκμετάλλευσης που διαδραμάτισε σημαντικό ρόλο στην περιοχή από το 1928, που η εκμετάλλευση των μεταλλείων της περιοχής πέρασε σε ελληνικά χέρια, μέχρι τα τέλη του '80. Στη συνέχεια, όσον αφορά το ιδιοκτησιακό καθεστώς, η περιοχή περνά σε ξένα χέρια, κυρίως καναδικά. Αυτό το ιστορικό κομμάτι που έχει να κάνει με τις ελληνικές ιδιοκτησίες είναι σημαντικό, γιατί είναι αυτό που διαμόρφωσε το όλο κλίμα της περιοχής, το πώς δηλαδή οι κάτοικοι προσεγγίζουν το θέμα και πώς αντιδρούν.

Το 1928 τα μεταλλεία Κασσάνδρας περνάνε στην ιδιοκτησία της «Ελληνικής Αωνύμου Εταιρείας Χημικών Προϊόντων και Λιπασμάτων» με αφεντικό τον Πρόδρομο Αθανασιάδη-Μποδοσάκη και στην συνέχεια τον ανιψιό του Αλέξανδρο Αθανασιάδη-Μποδοσάκη. Ο Μποδοσάκης, τη δεκαετία του '70, κατείχε το 35% της βαριάς ελληνικής βιομηχανίας μεταξύ πυρομαχικών, λιπασμάτων, κλωστήριων, μεταλλείων κτλ. Μιλάμε για μια φυσιογνωμία με στενές σχέσεις και με το υπουργείο άμυνας της Ελλάδας, ως ιδιοκτήτης της ΠΥΡΚΑΑ και άρα των ελληνικών πυρομαχικών, αλλά και με το υπουργείο εξωτερικών της Τουρκίας. Κατά συνέπεια έκανε ένα εντελώς ιδιαίτερο παιχνίδι με τις εκάστοτε ελληνικές κυβερνήσεις.

Το 1977 ήταν μια πολύ κεντρική στιγμή για τα δεδομένα των μεταλλείων Κασσάνδρας : είχαμε τη μεγάλη απεργία, μια από τις μεγαλύτερες απεργίες που πραγματοποιήθηκαν στην μεταπολιτευτική Ελλάδα. Μέχρι εκείνη τη στιγμή είχαμε ένα αφεντικό που λειτουργούσε τα μεταλλεία του, με τους τρόπους που λειτουργούσαν πάντα τα μεταλλεία, άθλιες εργασιακές συνθήκες απ' τη μια, με παθολογίες όπως πνευμονοκονίαση και βαριές αναπνευστικές ανεπάρκειες, με συνέπεια θανάτους και αναπηρίες, και από την άλλη, είχαμε αυτή την ιδιαίτερη σχέση υπερπροστασίας του ελληνικού δημοσίου προς τις εταιρείες αυτού του είδους. Είχαμε απεργιακές κινητοποιήσεις και πριν το '77, παρά το γεγονός ότι τα μεροκάματα, συγκρίνοντας τα με άλλες δραστηριότητες, ήταν σχετικά ικανοποιητικά. Υπολογίζοντας όμως και το τίμημα που πλήρωναν οι εργαζόμενοι για αυτή την ιστορία, εννοείται πως τελικά δεν υπήρχε το σχετικό αντίκρισμα οφέλους για αυτόν που εργαζόταν. Οι πρώτες απεργιακές κινητοποιήσεις έγιναν το '56 και μπορεί να πει κανείς ότι δικαιώθηκαν οι εργαζόμενοι, γιατί ήταν ψιλοπράματα αυτά που ζητούσαν, κάποιες αυξήσεις κλπ. Το 1977 λοιπόν μέσα σε άθλιες συνθήκες μη καταγραφής των εργατικών ατυχημάτων, σε ένα περιβάλλον με σκόνες βαρέων μετάλλων, έχουμε τη μεγάλη κινητοποίηση των εργαζομένων, οι οποίοι ζητούν καλύτερες εργασιακές συνθήκες και καλύτερες μισθοδοσίες. Η απεργία κράτησε και διατηρήθηκε σε δυναμικό επίπεδο τρεις περίπου μήνες. Μετά από τρεις μήνες, λόγω της εμφάνισης των απεργοσπαστών οι οποίοι αναδύθηκαν μέσα από τα σωματεία των ίδιων των εργαζομένων, η απεργία χτυπήθηκε και πολλοί από την περιοχή αναγκάστηκαν να μεταναστεύσουν.

Ερώτηση: Ο ανιψιός του Μποδοσάκη είχε πολύ κόσμο δικό του μέσα στους συνδικαλιστές;
Απάντηση: Ο ανιψιός του Μποδοσάκη δεν είχε πολύ κόσμο στο συνδικαλιστικό κίνημα, αυτό που είχε όμως ήταν το προφίλ του καλού αφεντικού. Ήταν ένα αφεντικό που έχαιρε της εκτίμησης των εργαζομένων καθότι δεν ήταν το αφεντικό που κοιτά τα πράγματα απ' υψηλού. Κάθε φορά που εμφανιζόταν στα μεταλλεία για παράδειγμα, έκανε παρέα με τους εργαζομένους του. Όμως

όλοι αυτοί οι μύθοι σπάνε όταν αναδύονται τα πραγματικά προβλήματα. Όταν κανείς αρχίζει να διεκδικεί απέναντι στο αφεντικό του ανακαλύπτει ότι το αφεντικό δεν τον αγαπάει τελικά. Η απάντηση ήταν ΜΑΤ και καταστολή, τα ΜΑΤ του Καραμανλή. Ηττήθηκε λοιπόν η απεργία και έφυγαν πολλοί από την περιοχή μετά την απόλυσή τους. Το 1982 τέλειωσε πια και ο δικαστικός αγώνας, στον οποίο είχαμε αμφιλεγόμενες, αμφίσημες αποφάσεις, παραδείγματος χάριν, να μην θα έπρεπε να επαναπροσληφθούν οι εργαζόμενοι, και να βελτιωθούν οι εργασιακές συνθήκες, από την άλλη όμως θα έπρεπε ως αντιστάθμισμα σε αυτό να διαλυθεί το συνδικαλιστικό τους κίνημα. Δηλαδή ενώ μέχρι τότε είχαμε πραγματικά σωματεία εργαζομένων μεταλλωρύχων, από το 1982 και μετά έχουμε τη διάσπαση των διαφόρων σωματείων σε μικρότερα, ανάλογα με τις διάφορες ειδικότητες και μιλάμε βέβαια για εργοδοτικά σωματεία πλέον.

Το 1982 η μεταλλευτική δραστηριότητα, ήταν μία από τις βασικές παραγωγικές δραστηριότητες της περιοχής, μαζί με τον πρωτογενή τομέα : αγροτική παραγωγή, κτηνοτροφία, αλιεία, τυροκομία, μελισσοκομία και πάει λέγοντας (ο τουρισμός δεν είχε ακόμα αναπτυχθεί στη Χαλκιδική). Εκείνη την εποχή απασχολούνταν περίπου 400 άτομα στο μεταλλείο, και οι ανάγκες της εταιρείας σε προσωπικό καλύπτονταν από εποχικούς εργαζόμενους, κυρίως οικοδόμους και γεωργούς, που κατά τη χειμερινή περίοδο δεν είχαν δουλειά και κατά συνέπεια κατέφευγαν στο μεταλλείο για 2, 3, 5 μήνες ανάλογα με τις διαθέσιμες και τις ανάγκες της εταιρείας. Αυτό που συνέβη από το 1982 και μετά είναι η μονιμοποίηση όλων των εργαζομένων. Αυτό είχε ως συνέπεια την αλλαγή του παραγωγικού μοντέλου της περιοχής, δηλαδή ενώ η μεταλλευτική δραστηριότητα ήταν μία εκ των παραγωγικών διαδικασιών, γίνεται ξαφνικά η κύρια παραγωγική διαδικασία της περιοχής. Έτσι, ο αριθμός των εργαζομένων ανέρχεται από τους 500-550, στους 950-1000 εργαζόμενους. Κι ενώ θα περίμενε κανείς μια σχετική εντατικοποίηση της παραγωγικής διαδικασίας ή ίδια η εταιρεία αφήνει πολλά περιθώρια αποφυγής της εργασίας (λούφας) μέσω των γιατρών της περιοχής: δίνουν πολύ εύκολα άδειες στους μεταλλωρύχους, άδειες που μπορούν να καλυφτούν από το ΙΚΑ χωρίς να περάσει κανείς από επιτροπές κτλ. Δημιουργείται λοιπόν ένα καινούριο πρότυπο εργασίας στην περιοχή, είναι αυτό του μεταλλωρύχου-δημόσιου υπάλληλου, του ανθρώπου δηλαδή, που πιστεύει πως έχει να κάνει με μια κραταιά εταιρεία, με το ίδιο το κράτος, και μέχρι κάποιο σημείο έτσι εμφανιζόταν και έτσι ήταν, δεν τον κουνούσε κανείς τον Μποδοσάκη, δεν λογοδοτούσε σε κανέναν ο Μποδοσάκης. Ο κόσμος εκλάμβανε την όλη ιστορία σαν να επρόκειτο για το ίδιο το ελληνικό δημόσιο με καλές αποδοχές.

Οι δημόσιοι υπάλληλοι στις αρχές του '80 δεν έπαιρναν τα χρήματα που έπαιρναν οι μεταλλωρύχοι. Αυτό το «νέο μοντέλο» εργαζομένου διαλύει τον κοινωνικό ιστό, δημιουργεί εντελώς εξατομικευμένες προσεγγίσεις, έχουμε πια την παγίωση των εργοδοτικών σωματείων, με αποτέλεσμα να μην υπάρχει δυνατότητα διεκδίκησης απέναντι στην εταιρεία και αυτό συνεχίζεται σε όλη τη δεκαετία του '80 μέχρι που ουσιαστικά συμβαίνει το ατύχημα στον Αλέξανδρο Αθανασιάδη-Μποδοσάκη, μας αφήνει χρόνους το 1988, αν θυμάμαι καλά. Τότε η εταιρεία μπαίνει σε καθεστώς εκκαθάρισης, όπως είχε συμβεί με όλες τις εταιρείες του Ιδρύματος Μποδοσάκη (ήταν η εποχή των προβληματικών εταιρειών, από το '81 και μετά, για λόγους που γνωρίζει μόνο ο Ανδρέας Παπανδρέου). Οι περισσότερες εταιρείες, είτε με συμμετοχή του δημοσίου είτε όχι, μπαίνουν σε καθεστώς εκκαθάρισης, ένα ξεπούλημα δηλαδή, με τις σχετικές αποζημιώσεις προς τα τότε αφεντικά και φυσικά το πέρασμα στην ανεργία χιλιάδων ανθρώπων. Έτσι λοιπόν τα «Μεταλλεία Κασσάνδρας» πέρασαν στο ελληνικό δημόσιο, με τη διαμεσολάβηση της Εθνικής Τράπεζας. Τον ρόλο της εκκαθάρισης τον είχε αναλάβει η Εθνική Ασφαλιστική, θυγατρική της Εθνικής Τράπεζας, ειδική σε τέτοια θέματα. Πέρα από την ιδιοκτησία των μεταλλείων όμως, στα χέρια του ελληνικού δημοσίου περνάει και η τύχη των 950 ανθρώπων που βρέθηκαν στην ανεργία.

Ως γνωστόν οι έλληνες πολιτικοί χαρακτηρίζονταν πάντα από ένα τεράστιο βαθμό ευθυνοφοβίας και ανευθυνότητας από τη μια μεριά, και τρελής ανησυχίας για το τι γίνεται όταν πρέπει να μετρήσουν τα κουκιά τους. Είπαμε ότι στην περιοχή αναδύθηκε ένας καινούριος παραγωγικός φορέας (η μεταλλευτική δραστηριότητα), ο παραγωγικός αυτός φορέας κατέρρευσε ξαφνικά. Οι άλλες δραστηριότητες είχαν πια χαθεί, η γεωργία είχε εγκαταλειφθεί, η κτηνοτροφία το ίδιο. Άρα κάποιος έπρεπε να απαντήσει στο πρόβλημα. Ο μόνος που δεν απαντούσε στο πρόβλημα ήταν ο κύριος υπεύθυνος, αυτός που είχε δημιουργήσει την κατάσταση μέσω των προνομίων που είχε παραχωρήσει, το ελληνικό δημόσιο δηλαδή. Θα θυμάστε δηλώσεις του κυρίου Μητσοτάκη «να το ξεφορτωθούμε το δυνατό γρηγορότερο, έστω και για ένα δολάριο»!

Έχουμε δηλαδή μια κλασική μεταπολιτευτική και νεοφιλελεύθερη ιστορία. Εκεί όπου συμβίωναν διάφοροι τομείς παραγωγής μεταξύ τους, το καλό αφεντικό ο κος Μποδοσάκης, συνεπικουρούμενο από το προοδευτικό ελληνικό δημόσιο του Ανδρέα Παπανδρέου επέβαλαν ως ιδανικό μοντέλο παραγωγής και ανάπτυξης αυτό της μεταλλευτικής δραστηριότητας, με αποτέλεσμα να «εξαφανιστούν» από την περιοχή όλοι οι άλλοι παραγωγικοί τομείς.

Η συνέχεια της συνέντευξης (β' μέρος) στο επόμενο φύλλο της «Απατρίας»

...καιρός να δούμε και τα μυθικά μοντέλα (της κυριαρχίας) καμένα!

Ανταπόκριση από Σουηδία

Ένας μετανάστης, ετών 69, νεκρός από σφαίρα μπάτσου. Τα τοπικά μέσα κάνουν λόγο για έναν τρελό με ματσέτα που απειλούσε γείτονες και αστυνομικούς. Η γυναίκα του, όμως, μιλάει για μια στυγνή εκτέλεση ενός ανθρώπου ο οποίος απλά υπερασπίστηκε την σύντροφο του σε μια συνηθισμένη παρεξήγηση στον δρόμο και δεν δέχτηκε να ανοίξει την πόρτα του διαμερισμάτος τους σε πάνοπλους μπάτσους. Και τότε ακριβώς ήρθε η πρόσκρουση. Το έργο παιγμένο τόσος φορές όσα και τα χιλιόμετρα που χωρίζουν το Παρίσι του 2005 με την Στοκχόλμη του 2013. Ομάδες αυθόρμητων νεαρών επιτίθενται και πυρπολούν ΙΧ, σχολεία, δημόσια κτίρια, ιδιωτικά παρκινγκ και αστυνομικά τμήματα. Συγκρούονται για ώρες με τα ΜΑΤ σαν την γάτα με το ποντίκι μέσα σε άσχημους λαβυρίνθους από μπετόν, που τους γνωρίζουν όμως καλύτερα από τους μπάτσους.

«Μεγαλώσαμε σε ένα κόσμο από μπετόν και τώρα οι πολιτικοί αναρωτιούνται γιατί κρατάμε πέτρες στα χέρια».

Μια εβδομάδα συμπληρώνεται σήμερα από την μέρα που ξεκίνησαν τα γεγονότα στην Σουηδία και οι εκρήξεις από τις φωτιές όχι μόνο συνεχίζονται αμείωτες αλλά επεκτείνονται και σε άλλα προάστια και πόλεις. Το σουηδικό μοντέλο καταρρέει και η πρόσκρουση ακούγεται εκκωφαντική σε όλη την Ευρώπη. Πως φτάσαμε όμως ως εδώ;

Δύο ήταν οι πυλώνες που βασίστηκε το σουηδικό «θαύμα». Πρώτον, η συμφωνία του Saltsjöbad (Σαλσχομπάντ), η οποία εδραίωσε την έννοια της συναίνεσης στην πολιτική κουλτούρα της Σουηδίας και ουσιαστικά κατάρχησε το δικαίωμα στους εργάτες να προτάσσουν δυναμικές διεκδικήσεις. Στις 20 Δεκεμβρίου του 1938, η σουηδική ΓΣΕΕ (LO), η οποία παραδοσιακά ελέγχεται από τους σοσιαλδημοκράτες, συνυπέγραψε με τον σουηδικό σύλλογο εργοδοτών (κάτι σαν τον ελληνικό ΣΕΒ) μια προδοτική για τους εργαζόμενους συμφωνία. Η συμφωνία προέβλεπε εκτός των άλλων την αποτροπή απεργιών εφόσον υπήρχε κίνδυνος να πάρουν μεγάλες διαστάσεις ή να οδηγήσουν σε εργασιακό lockout. Με την συμφωνία αυτή, η γραμματεία της LO απέκτησε τεράστια δύναμη και κατέστη ο μοναδικός κοινωνικός εταίρος που μπορούσε να διαπραγματευθεί συλλογικές συμβάσεις, ενώ σύμφωνα με το καταστατικό της έχει το δικαίωμα, αν κρίνεται αναγκαίο, να πάρει αποφάσεις ενάντια στην επιθυμία των μελών της για το κοινό εθνικό «καλό». Η συμφωνία αυτή εγκαίνιασε μια περίοδο εργασιακής «συναίνεσης και συνεργασίας» με το μαστίγιο, η οποία θα διατηρηθεί μέχρι σήμερα (με πολύ μικρά διαλείμματα) και θα μείνει στην ιστορία ως το «πνεύμα του Σαλσχομπάντ».

Ο δεύτερος πυλώνας αναφέρεται στις συνεχόμενες και ελεγχόμενες ροές μεταναστών με αρχή τα τέλη του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου. Η περίοδος αυτή σηματοδοτείται από τον ερχομό τεράστιων ομάδων οικονομικών μεταναστών, από την Φινλανδία (πάνω από 500.000), την Ελλάδα (περίπου 20.000 εργάτες), την Ιταλία, την Γιουγκοσλαβία (περίπου 60.000) κ.α., οι οποίοι/ες θα επανδρώσουν με φτηνά εργατικά χέρια την σουηδική βιομηχανία. Οι ροές αυτές θα συνεχιστούν και κατά την περίοδο 1990-2000, οπότε μεγάλος αριθμός προσφύγων από την Μέση Ανατολή, την Αφρική και την πρώην Γιουγκοσλαβία (κυρίως Βόσνιοι και Κοσσοβάροι) καταφθάνουν στην Σουηδία. Η δημογραφική κατάσταση της Σουηδίας αλλάζει άρδην, ενώ οι μετανάστες αποτελούν από μόνοι τους μία εν δυνάμει τάξη.

Φτηνή εργασία και εξασφαλισμένη εργασιακή ειρήνη για τα αφεντικά απογειώνουν τον σουηδικό καπιταλισμό. Μέσα σε συνθήκες καπιταλιστικής άνηθσης, το σουηδικό κράτος υιοθετεί πολιτικές εμπνευσμένες από τα κενυσιανά οικονομικά και εδραίωνει μια ισορροπία υψηλής

φορολογίας και γενναίων κοινωνικών παροχών. Η κυκλική σχέση *κατανάλωση > οικονομική ανάπτυξη > υψηλή φορολογία > κοινωνικές παροχές > δυνατότητα περαιτέρω κατανάλωσης*, σε συνδυασμό με την προτεσταντική ηθική και πειθαρχία των Σουηδών, συντελούν στην δημιουργία του λεγόμενου σουηδικού μοντέλου. Τα όμορφα μοντέλα, όμως, όμορφα καίγονται.

Η ιδεολογική κατάρρευση του «τρίτου δρόμου» των σοσιαλδημοκρατών στα πρώτα μισά της δεκαετίας του 2010, έπληξε αναλόγως και τους Σουηδούς ομολόγους τους. Το ιδεολογικό κενό στις τάξεις της Σουηδικής σοσιαλδημοκρατίας, που είχε προς στιγμήν καλυφθεί με τα ευχολόγια και τις αοριστίες της πράσινης ανάπτυξης, έφεραν στην εξουσία, το 2006, μια δεξιά κυβέρνηση συνεχόμενης σοσιαλδημοκρατικής διακυβέρνησης. Το 2010, δεξιά κυβέρνηση επαναεξελέγη για πρώτη φορά

στην ιστορία της Σουηδίας. Το σουηδικό μοντέλο, όπως και το χρεοκοπημένο δόγμα της σοσιαλδημοκρατίας, αποκαθλώνεται αργά αλλά σταθερά τα τελευταία 8 χρόνια. Δραματική μείωση στις κοινωνικές παροχές και ιδιωτικοποιήσεις σε νευραλγικούς τομείς όπως η υγεία και η παιδεία είναι ένα σκηνικό το οποίο μπορεί η Ελλάδα να το έζησε μέσα σε μία νύχτα αλλά στην Σουηδία αποτελεί τον κανόνα σε βάθος χρόνου και κατά κύριο λόγο λόγω ιδεολογίας παρά επιβολής ή ανάγκης.

Ταυτόχρονα, η ρητορική και η ατζέντα της κυβέρνησης μετατοπίζεται πιο δεξιά, για να επαναπατρίσει ψηφοφόρους που στις τελευταίες εκλογές προτίμησαν και έβαλαν στην βουλή το ακροδεξιό κόμμα των Σουηδών Δημοκρατών. Ο δομικός ρατσισμός του σουηδικού «παραδείσου» παράγει γκέτο, πολίτες δεύτερης κατηγορίας, και εδραίωνει εργασιακούς αποκλεισμούς. Ενδεικτικά, με το ρατσιστικό πρόγραμμα REVA (Legal and Effective Enforcement

Work), σε αστυνομικά μπλόκα σε σταθμούς ΜΜΜ γίνονται καθημερινοί έλεγχοι για τον εντοπισμό μεταναστών χωρίς χαρτιά. Οι μπάτσοι όμως δείχνουν μια επίμονη προτίμηση σε ανθρώπους με συγκεκριμένα φυλετικά χαρακτηριστικά. Όπως άλλωστε και ο υπουργός Ενσωμάτωσης των Μεταναστών Τομπίας Μπίλστρεμ αναρωτήθηκε: «Πατί αντιδράτε; Πιστεύετε πραγματικά ότι Σουηδοί πολίτες, ξανθοί και με γαλάζια μάτια, κρύβουν παράνομους μετανάστες;».

Ταυτόχρονα, οι παροχές σε άτομα με αναπηρία επίσης μειώνονται ενώ τα ασφαλιστικά ταμεία δεν αναφέρονται πλέον σε αξιολογήσεις ποσοστών αναπηρίας, αλλά σε ποσοστά ικανότητας εργασίας, γιατί ως γνωστόν «η εργασία απελευθερώνει». Αν σε όλα αυτά συνυπολογίσουμε το γεγονός ότι τα ποσοστά ανεργίας των μεταναστών είναι μεγαλύτερα σε σχέση με τους ντόπιους, αλλά επίσης και ότι οι μισθοί των ντόπιων είναι αρκετά υψηλότεροι

κοινωνικής αντίστασης. Μπορεί ο ευρωπαϊκός νότος να είναι συνηθισμένος σε βίαιες κοινωνικές αντιδράσεις αλλά δεν ισχύει το ίδιο, τουλάχιστον μέχρι και πριν μια εβδομάδα, και για την Σουηδία. Η αντίδραση στη αδικία και την καταστολή εκφράζεται πλέον και στον δρόμο, στο προάστιο, στην γειτονιά ακόμη και στον «πολιτισμένο» βόρρα της «συναίνεσης».

«Απαιτούμε κοινωνική δικαιοσύνη, απαντούν με γκλομπ και σκυλιά. Μας λένε «Σπίτια σας» αλλά το προάστιο ΕΙΝΑΙ το σπίτι μας. Και το υπερασπιζόμαστε. Όσο οι δρόμοι μας γεμίζουν από μπάτσους τίγκα στην αδρεναλίνη και γεμάτα όπλα, δεν πάμε πουθενά. Θα στηρίξουμε την πόλη μας. Ένα ενωμένο προάστιο δεν μπορεί να χάσει ποτέ».

Δεύτερον, στον α/α χώρο στην Σουηδία, ο οποίος λάμπει δια της απουσίας του. Τοπικές οργανώσεις πολιτικοποιημένων μεταναστών, όπως το Megafonen στην Στοκχόλμη και οι Pantrarna στο Γκέτεμποργκ, παίρνουν θέση στον δημόσιο διάλογο με δυνατές ανακοινώσεις που συνδέουν τα εξεγερτικά γεγονότα με την αστυνομική καταστολή και την κοινωνική απομόνωση των μεταναστών.

«Τώρα οι φωτιές έχουν ανάψει. Βρισκόμαστε εδώ μαζί. Οι Pantrarna και η Megafonen. Αν δεν υπήρχαμε, ποιός θα αναλάμβανε την ευθύνη να προσπαθήσει να κατανοήσει τις σκιές που περιπλανιούνται στους δρόμους μας με πέτρες στα χέρια; Αυτές οι σκιές που γεννήθηκαν στα σουηδικά νοσοκομεία και συνεπώς καταχωρούνται στα ληξιαρχεία. Οι σκιές αυτές που έχουν παρακολουθήσει τα σουηδικά σχολεία και έχουν κοινωνικοποιηθεί στα σουηδικά κέντρα νεότητας και που θέλουν να εργαστούν, να καταβάλλουν τους φόρους τους και να πεθάνουν στην χώρα αυτή, σκιές που ο πρωθυπουργός μας μπορεί ακόμη να μεταμορφώνει σε ξένους λέγοντας ότι οι ενέργειες τους είναι προϊόντων «πολιτισμικών περιθωρίων».

Δεν καλέστηκε ούτε μια συγκέντρωση αλληλεγγύης για τις «σκιές» των προαστίων ενώ τα κείμενα από συλλογικότητες και στέκια είναι άφαντα. Πότε η βία έχει νόημα και πότε γίνεται περιττή; Στην προσπάθειά τους να μην γίνουν πρωτοπορία για τους μετανάστες, αριστεροί, αναρχικοί και αυτόνομοι έγιναν προς στιγμήν ουρά των νοικοκυραίων. Οι μετανάστες φώναξαν όμως δυνατά «Σαλσχομπάντ τέλος, έχουμε πόλεμο» και απομένει να δούμε αν οι σύντροφοι στην Σουηδία θα σηκώσουν το γάντι!

Η σουηδική κοινωνία δεν μπορεί πια να διατηρεί τον μύθο ενός υποτιθέμενου ουδέτερου συστήματος όπου όλοι και όλες έχουν ίσες δυνατότητες και δικαιώματα σε ατομικό επίπεδο. Με τον τρόπο αυτό αποσιωπάται η ταξική διαστρωμάτωση που διέπει όλο το σύστημα. Οι χώροι αντίστασης δεν μπορούν πια να σιωπούν και να κρατούν αποστάσεις. Οι φασίστες ήδη οργανώνουν πολιτοφυλακές μίσους, ενώ η καθεστωτική αριστερά απέχει κυρίως για να μην χάσει την ψήφο του μέσου Svensson μικροαστού. Ας κάνουμε την αλληλεγγύη πράξη, γιατί οι φωτιές δεν είναι εικόνα στις ειδήσεις από μια χώρα μακρινή με σοβαρά οικονομικά προβλήματα. Ούτε χώρος για ιδεαλισμούς υπάρχει. Τα προάστια της Στοκχόλμης αποτελούν καθρέφτη της σουηδικής κοινωνίας και μια εικόνα από το μέλλον όλης της Ευρώπης. Ο σουηδικός καπιταλισμός, όπως και αλλού στον κόσμο, προφανώς συνεχίζει να εκμεταλλεύεται και να τοποθετεί τους μετανάστες σε θέσεις μοχλών την ανάπτυξης. Υπάρχει όμως μια ποιοτική διαφορά: οι μετανάστες δεν αποτελούν πλέον παθητικούς φορείς φτηνής εργασίας αλλά γνήσια επαναστατικά υποκείμενα, κάτι το οποίο φαίνεται να αντιλαμβάνονται και οι ίδιοι. Στα προάστια γεννιούνται συνειδήσεις, φυτώρια αντίστασης αλλά και κοινωνικής αλλαγής.

Αίγυπτος - Το καθεστώς στην αντεπίθεση

Στο προηγούμενο φύλλο κάναμε μια αρχική αναφορά στην εμφάνιση του αιγυπτιακού μαύρου μπλοκ που αποτελεί και το πιο ριζοσπαστικό κομμάτι των αγωνιζόμενων κοινωνικών κομματιών αυτή την στιγμή την Αίγυπτο. Οι νεολαίοι που το απαρτίζουν ναι μεν δεν ταυτίζονται πλήρως ιδεολογικά με το αναρχικό κίνημα στη δύση αλλά έχουν σαφή ελευθεριακά αλλά και εξεγερσιακά χαρακτηριστικά με το βάρος να πέφτει στην αυτοάμυνα στις διαδηλώσεις και σε άμεση επιθετική αντικαθεστωτική δράση, τόσο δημόσια όσο και συνωμοτικά.

Η εξέλιξη αυτή είναι αποτέλεσμα της αλλαγής του πολιτικού σκηνικού, την μη δικαίωση αιτημάτων για πολιτικές ελευθερίες κατά τη διάρκεια της επανάστασης ενάντια στον Μουμπάρακ. Η αναρχική στην εξουσία των αδερφών μουσουλμάνων αποτελεί το βασικό παράγοντα που αλλάζει τα χαρακτηριστικά του αγώνα όσο και την μορφή-ένταση του. Η συντηρητική τους πολιτική ατζέντα και η

παραμονή τόσο των μηχανισμών του παλαιού καθεστώτος, όσο και του στρατού στο πολιτικό προσκήνιο, σε συνδυασμό με την ανοιχτή παρακρατική δράση ακραίων μουσουλμανικών δυνάμεων και ένοπλων οργανώσεων, διαμορφώνουν μια ασφυκτική κατάσταση για τους εξεγερμένους.

Άμεσα μετά την εμφάνιση του μαύρου μπλοκ, το καθεστώς το κήρυξε τρομοκρατική οργάνωση και διέταξε να συλλαμβάνονται όσοι εμπλέκονται σε αυτό, σήμερα δεκάδες είναι οι συλληψείς και οι φυλακίσεις, οι μουσικές υπηρεσίες χτενίζουν τα δημοφιλή social media, ακραίες αντικαπιταλιστικές ισλαμιστικές οργανώσεις ανακοίνωσαν ιερό πόλεμο εναντίων του, οι αδερφοί μουσουλμάνοι έστισαν κρυφά ορμητήρια (σε τζαμιά) όπου οργανώνονται απαγωγές και βασανιστήρια αγωνιστών και οικογενειακών μελών τους.

Το γεγονός της ανάδυσης ενός χειραφετικού κινήματος που μιλάει και πράττει για την ισότητα των φύλων, που

κάνει μαχητικό αντιφασισμό (εναντίων των πωρωμένων ισλαμιστών) και που έρχεται σε σύγκρουση τόσο με θεσμούς όσο και με νοοτροπίες σε μια χώρα όπως η Αίγυπτος, η οποία επηρεάζει όσο καμία άλλη τις αραβικές χώρες, είναι μια εξέλιξη με μεγάλη βαρύτητα για την διάδοση και επιρροή του επαναστατικού ελευθεριακού-αναρχικού προτάγματος και ως τέτοια θα πρέπει να αγκαλιαστεί από τους εξεγερμένους στη δύση. Κλείνουμε με ένα απόσπασμα κειμένου από αιγύπτιους συντρόφους-σες από το Κάιρο.

“Τι είναι επανάσταση, αν όχι η άμεση και ασυμβίβαστη απόρριψη του status quo: της στρατιωτικοποιημένης εξουσίας, της εκμετάλλευσης, της ταξικής διαστρωμάτωσης και της διαρκούς και αμειλικτης αστυνομικής βίας, απλώς για να κατονομάσουμε μερικά από τα πιο βασικά και καρκινικά χαρακτηριστικά της παρούσας κοινωνίας. Αυτές οι δομικές πραγματικότητες δεν αποτελούν ιδιαιτερότητες της Αιγύπτου ή

της αιγυπτιακής επανάστασης. Τόσο στο Νότο όσο και στο Βορά οι κοινότητες αντιστέκονται ενάντια σε όσα πρέπει να ανατρίχνηται να

γίνονται αποδεκτά, εξηγούνται ενάντια σε έναν ρηχό πραγματισμό που μας λέει ότι η δημοκρατία απλώς επιλέγει το μικρότερο μεταξύ “δύο κακών” και ότι η εκλογή του ενός από τα δύο αναπαριστά την προτίμηση για διακυβέρνηση και όχι αυτό που πραγματικά είναι: την αποδοχή της μοναδικής κυβέρνησης που υπάρχει – αυτή των αχαλίνωτων, καταπιεστικών, απάνθρωπων καπιταλιστικών σχέσεων. Στεκόμαστε αλληλέγγυοι/ες με τις μάξες των επισφαλών και των απειλούμενων ανθρώπων που έχουν επιλέξει να υπερασπιστούν την ύπαρξη τους από ένα επιθετικό παγκόσμιο σύστημα σε κρίση.”

Να ανοίξουμε διαύλους, να σταθούμε στο πλευρό των συντρόφων μας, να δείξουμε έμπρακτη αλληλεγγύη.

Λιουμπλιάνα Σλοβενία. Δέκατη Βαλκανική έκθεση Αναρχικού βιβλίου και εντύπων

Στις 24-26 Μάη, η Ομοσπονδία για την Αναρχική Οργάνωση (FAO), διοργάνωσε τη δέκατη Έκθεση Αναρχικού βιβλίου, στη Λιουμπλιάνα της Σλοβενίας. Με κεντρικό σύνθημα «χτίζοντας την αλληλεγγύη και την αντίσταση, ενάντια στην καπιταλιστική καταστροφή» συνεχίστηκε η προσπάθεια που ξεκίνησε πριν δέκα χρόνια για τη σύνδεση της τοπικής και της διεθνούς αναρχικής κοινότητας μέσα από τον χώρο του αναρχικού/αντιεξουσιαστικού έντυπου λόγου. Όπως κάθε χρόνο, διοργανώθηκαν ομιλίες, εργαστήρια, πολιτιστικά δρώμενα, με πολλές συμμετοχές κυρίως από τα Βαλκάνια αλλά και από άλλες περιοχές της Ευρώπης.

Τη δεύτερη μέρα της διοργάνωσης, η συνέλευση του Βαλκανικού Αναρχικού Φεστιβάλ Βιβλίου 2013, αποφάσισε να κάνει παρέμβαση στους δρόμους της πόλης με κεντρικό σύνθημα: «είμαστε η κρίση τους-για έναν διεθνή αγώνα ενάντια στον καπιταλισμό και την καταστολή». Περίπου 150 συντρόφισσες και σύντροφοι βγήκαν στους δρόμους της Λιουμπλιάνας (ευτυχώς η βροχή έκανε ένα διάλειμμα) και διαδήλωσαν με πανώ για την αλληλεγγύη και τη λευτεριά. Ένα απόσπασμα από το κείμενο που μοιράστηκε: «Ως αναρχικοί και αντιεξουσιαστές, απορρίπτουμε τα μέτρα λιτότητας και την αυταρχική διαχείριση της κρίσης σαν λύση. Αντιλαμβάνομαστε τα μέτρα λιτότητας ως την πορεία προς μία Ευρώπη γενικευμένης φτώχειας. Αντιστεκόμαστε επίσης στον εθνικιστικό λαϊκισμό και τον φασισμό ως απαντήσεις στην κοινωνική κρίση που τα μέτρα λιτότητας προκαλούν. Η μόνη λύση απέναντι στην κρίση, είναι η καταστροφή του καπιταλισμού και του κράτους και η συνεχής δημιουργία νέων κοινωνικών σχέσεων, απαλλαγμένων από κάθε μορφή εκμετάλλευσης και κυριαρχίας. Για έναν νέο κόσμο στο κέλυφος του παλιού!»

μντάτ

Μικρά μεγάλα διεθνή νέα

► **Μ. Βρετανία, ολική επιστροφή της δουλειάς**

Υποχρεωτική, αλλά και εθελοντική (!!!), ταυτόχρονα εργασία επιβάλε στους ανέργους η Βρετανική κυβέρνηση. Το περιβόητο Mandatory Work Activity εφαρμόζεται πλέον εδώ και δύο χρόνια σε όλη την Βρετανική επικράτεια. Το πρόγραμμα αυτό πλασάρεται ως μη έμμοση εξασφάλιση εργασιακής εμπειρίας για κάθε άνεργο που λαμβάνει κρατικό επίδομα συντήρησης, το γνωστό Job Seekers Allowance για χρονικό διάστημα πάνω από τρεις μήνες, γεγονός που αφορά πλέον όλους καθώς οι μαζικές απολύσεις είναι πια καθημερινό φαινόμενο στη χώρα και η εύρεση εργασίας έχει καταστεί ιδιαίτερα δύσκολη, δεδομένου ότι ο αριθμός των αιτούντων για μια θέση ξεπερνά τα 100 άτομα. Μέχρι στιγμής χιλιάδες άνεργοι έχουν σταλεί να προσφέρουν υπηρεσίες δωρεάν σε πολυκαταστήματα όπως τα Poundland, ή σε εταιρείες που αναλαμβάνουν καθαρισμούς χώρων ή εργοστάσια, προκειμένου να συνεχίσουν να εισπράττουν τις 70 λίρες την εβδομάδα που προβλέπει το επίδομα ανεργίας και ταυτόχρονα το επίδομα ενοικίου που πλέον δεν ξεπερνά τις 300 λίρες μηνιαίως. Οποιαδήποτε άρνηση συμμετοχής στο πρόγραμμα 'εθελοντικής' εργασίας οδηγεί σε ποινικές κυρώσεις που θα έχουν ως αποτέλεσμα την παύση πληρωμών στον άνεργο και, ταυτόχρονα, τον εξάμηνο αποκλεισμό του από την κοινωνική πρόνοια.

πηγή: eagainst.com

► **Ψηφίστηκε ο νόμος S510 στην Αμερική που απαγορεύει την οικιακή κηπουρική.**

Οι πολυεθνικές τροφίμων και γεωργικών σπόρων, με τις ευλογίες της κυβέρνησης των ΗΠΑ, περνούν νόμο απαγόρευσης και ωθούν στην πείνα μικρο καλλιεργητές και ιδιώτες, απαγορεύοντας τη διατήρηση και φύτευση σπόρων σε λαχανόκηπους στα σπίτια. Ύστερα από καθυστέρηση ενός έτους η γερουσία ψήφισε το αμφιλεγόμενο νομοσχέδιο «S 510» για την προστασία του καταναλωτικού κοινού και που αφορά

στη βιομηχανία τροφίμων στις ΗΠΑ. Οι αντιδράσεις που προκάλεσε το νομοσχέδιο αφορούσαν στα τρόφιμα που παράγονται από μικρούς παραγωγούς τόσο για εμπόριο όσο και για ίδια κατανάλωση, μιλώντας για σενάρια όπου αποσπάσματα της FDA (η αμερικανική υπηρεσία φαρμάκων και τροφίμων), θα συλλάμβαναν τον οποιοδήποτε επιχειρούσε να καλλιεργήσει τα δικά του λαχανικά στον κήπο του!!![...] Ένας νόμος αναμφισβήτητος που αξίζει ιδιαίτερης προσοχής, καθώς είναι πολύ πιθανό να δομη σύντομα και την ευρωπαϊκή εκδοχή του. Πίσω από όλα αυτά βρίσκεται η πολυεθνική εταιρία γεωργικής βιοτεχνολογίας Monsanto η οποία είναι ο μεγαλύτερος παραγωγός του ζιζανιοκτόνου «glyphosate» γνωστό κι ως «Roundup» και ο μεγαλύτερος παραγωγός γενετικά τροποποιημένων σπόρων στον κόσμο.

► **Ποια μόδα θα λανσαριστεί φέτος από τα στρατόπεδα εργασίας;**

Στα μέσα Μαρτίου του 2013 στο Μπουένος Άιρες της Αργεντινής έκλεισε μία παράνομη βιοτεχνία, που παρήγαγε ρούχα για το «ZARA». Ήταν το πρώτο στην Αργεντινή που έφτιαχνε ρούχα για λογαριασμό της ισπανικής πολυεθνικής φίρμας. Στα μέσα του Απριλίου, αποκαλύφτηκε άλλη μία παράνομη βιοτεχνία η οποία εκμεταλλευόταν μετανάστες εργάτες και όπου βρέθηκε ιματισμός για λογαριασμό θυγατρικής της εταιρίας «INDITEX». Κάτω από το όνομα «INDITEX» βρίσκονται οι ακόλουθες εταιρείες: Zara, Pull & Bear, Massimo Dutti, Bershka, Stradivarius, Oysho, Uterqüe. Σε αυτές τις μικρές βιοτεχνίες ιματισμού, εργάζονται και ζούν ενήλικες και παιδιά σε συνθήκες στιγνής εκμετάλλευσης, υπό ένα σύστημα γνωστό ως «ζεστό κρεβάτι».

Οι σύγχρονοι αυτοί σκλάβοι, εργάζονται «13 ώρες» (όπως ανέφεραν οι δουλοκτητές τους) οι οποίες στη πραγματικότητα διαρκούν από τις 7:00 το πρωί έως τις 22:00 η 23:00 το βράδυ (δηλαδή 15-16 ώρες) Δευτέρα ως Παρασκευή και τα Σάββατα ως το μεσημέρι. Το μεροκάματο τους δεν ξεπερνά τα 5-10 ευρώ. Την επόμενη λοιπόν φορά που θα χαμογελάτε στον καθρέπτη φορώντας το νέο σας μπλουζάκι ή άλλο ρούχο αγορασμένο σε ένα από αυτά τα καταστήματα, να θυμάστε πως ΑΥΤΑ τα καταστήματα είναι αρωγοί της ανθρωπίνης και παιδικής δουλειάς και εκμετάλλευσης.

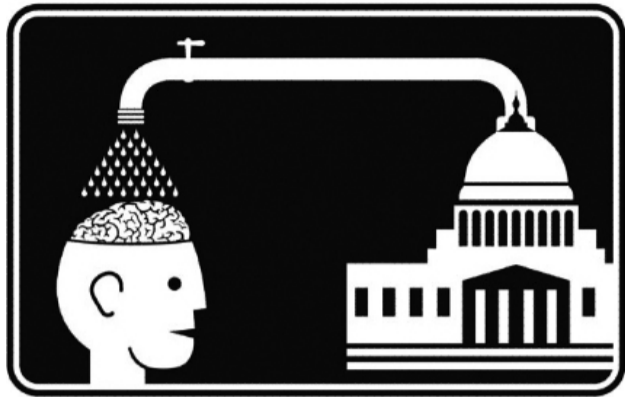
► **Γουατεμάλα. Οι “χρυσές επενδύσεις” προκαλούν κήρυξη Στρατιωτικού Νόμου**

Οι κάτοικοι από τέσσερις πόλεις ανατολικά της πρωτεύουσας της Γουατεμάλας ξύπνησαν το πρωινό της 2ας Μαΐου με την είδηση ότι οι κοινότητες τους είχαν μπει κάτω από μια 30ήμερη Κατάσταση Πολιορκίας από την Κυβέρνηση του Προέδρου Otto Perez Molina, μετά τις διαδηλώσεις κατά των Καναδικών ορυχείων (πρόκειται για την ίδια εταιρία που μαζί με τον Μπόμπολα δραστηριοποιείται και στη Χαλκιδική) που κατέληξαν βίαια, με έξι πολίτες τραυματισμένους από πλαστικές σφαίρες και καμένα αυτοκίνητα. Επίσης η κυβέρνηση εκμεταλλεύτηκε τον θάνατο ενός αστυνομικού σε μία πόλη του νομού, εκτός των περιοχών των επεισοδίων για να απαγορεύσει τις δημόσιες συναθροίσεις σε όλη την περιοχή για 30 ημέρες. Σύμφωνα με τον υπουργό Άμυνας της Γουατεμάλας συνταγματάρχη Ulises Girón Anzueto Noah 3.500 στρατιώτες συμμετείχαν σε επιχειρήσεις για ενεργοποίηση του “Estado de Sitio” (Κατάσταση Πολιορκίας). Μερικοί στρατιώτες εισήλθαν στις περιοχές με τεθωρακισμένα, ενώ τους συνέδραμαν εκατοντάδες αστυνομικοί καθώς και η ιδιωτική ασφάλεια του Καναδικού ορυχείου Escobal, για το οποίο έχει ξεσπάσει η ένταση. Οι συγκρούσεις για το ορυχείο στο San Rafael Las Flores κρατούν τουλάχιστον 2 χρόνια. Το ορυχείο ανήκει στην Tahoe Resources του Vancouver και βρίσκεται περίπου 70 χιλιόμετρα ανατολικά της Πόλης της Γουατεμάλας. Οι κοινότητες που ζουν γύρω από το ορυχείο, έχουν από καιρό υποστηρίξει ότι η λειτουργία των ορυχείων απειλεί να μολύνει ανεπανόρθωτα τις πηγές τους και τον υδροφόρο ορίζοντα. Το ορυχείο δεν λειτουργεί ακόμη, αλλά η κυβέρνηση της Γουατεμάλας έχει χορηγήσει τις άδειες που απαιτούνται για να μπορέσει να ανοίξει.

► **Ο καπιταλισμός καταστρέφει μέχρι και τη πολιτιστική κληρονομιά μας.**

Κατέστρεψαν πυραμίδα των Μάγιας ηλικίας 2.000 χρόνων για να πάρουν το χαλίκι! Κατασκευαστική εταιρεία, προκειμένου να εξασφαλίσει χαλίκι για έργα οδοποιίας, κατέστρεψε πυραμίδα του πολιτισμού των Μάγιας ηλικίας πάνω από 2.000 χρόνων, ύψους 33 μέτρων. Το πολιτιστικό αυτό έγκλημα έγινε στην Μπελίτζε, ένα μικρό κρατίδιο, πρώην βρετανική αποικία στην Κεντρική Αμερική, ανάμεσα στο Μεξικό και τη Γουατεμάλα, με περίπου 350.000 κατοίκους.

Boston's Brainwash

Την ιστορία της εντεκάτης Σεπτεμβρίου του δύο χιλιάδες ένα τη γνωρίζουμε αρκετοί, αν όχι όλοι. Δύο πολιτικά αεροσκάφη αμερικανικών συμφερόντων, αφού είχαν καταληφθεί από ισλαμιστές αεροπειρατές, ικανούς πιλότους, έβαλαν ρότα προς τους δίδυμους πύργους του Μανχάταν, κέντρο του καπιταλιστικού συστήματος. Η συντριβή των δύο αεροπλάνων στους χαλύβδινους ουρανοξύστες μάς θύμισε σενάριο χολιγουντιανής υπερπαραγωγής.

Επακολούθησε ένας βομβαρδισμός πληροφοριών ο οποίος με τεράστια ταχύτητα άρχισε να διαδίδεται μέσω ίντερνετ και ΜΜΕ. Το πείραμα είχε ξεκινήσει: η πληροφορία σε μαζική μορφή, σε συνδυασμό με τις εικόνες εγκλωβισμένων ανθρώπων σε ελεύθερη πτώση από τα φλεγόμενα κτήρια, αποτέλεσε το μηχανισμό αποχαύνωσης των δυτικών λαών. Εικόνες σοκ και απορίας, η απαρχή της καταστολής, της διεθνούς τρομοκρατίας με πρόσχημα τα όπλα μαζικής καταστροφής. Διαγγέλματα εθνικοπατριωτικά από τον τότε G.jr Bush έσπειραν το πνεύμα της εκδίκησης στο αίμα των Αμερικάνων. Μετά δε και από τη δημόσια έκθεση των δραστών ισλαμιστών, το σοκ και η

απορία αντικαταστάθηκαν από τον εθνικισμό, το μίσος και την ξενοφοβία.

Εικόνες από τον αραβικό κόσμο να πανηγυρίζουν για το θάνατο των δυτικών πλημμύρισαν τις τηλεοράσεις των αμερικανών. Εικόνες που στη πραγματικότητα αντιπροσώπευαν τη μειοψηφία αλλά η δύναμη της εικόνας και η κατάλληλη μεταχείρισή της εγείρει ποικιλία συναισθημάτων. Άρχισε πλέον, και με τη βούλα των λοιπών δυτικών, το κυνήγι των μαγισσών. Σαντάμ Χουσεΐν, Μπιν Λάντεν, πρώην συνεργάτες της CIA, τα εξιλαστήρια θύματα. Κανείς από τους δυτικούς λαούς δεν αντέδρασε, η προπαγάνδα στέφθηκε με επιτυχία. Πολίτες στις διαταγές των κυβερνήσεων δίχως κριτική σκέψη, άβουλα όντα, εκτελούν εντολές στο όνομα της ασφάλειας του καταναλωτισμού.

Τα παραπάνω γράφτηκαν για να μας φρεσκάρουν το τί είχε συμβεί. Κι αυτό συνδέεται με ένα άλλο νεότερο πείραμα: αυτό της Βοστώνης.

Δεκαπέντε Απριλίου του δύο χιλιάδες δεκατρία, Νέα Αγγλία, Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής, Βοστώνη. Λίγοι είναι αυτοί που δεν συγκινούνται από τον ετήσιο μαραθώνιο της Βοστώνης. Γνωστοί κοινοποιούν στα μέσα μαζικής δικτύωσης φωτογραφίες από το γεγονός. Όλα βαιίνουν κατ' ευχήν, ώσπου δυο αδέρφια ονόματι Τσερνάεφ, τάχα και καλά, έχουν βαλθεί να χαλάσουν την εκδήλωση. Ηλικίας 19 και 26, Τσετσένοι στη καταγωγή, τοποθέτησαν και πυροδότησαν εκρηκτικούς μηχανισμούς στον τερματισμό του μαραθωνίου προκαλώντας μερικούς θανάτους και πολλούς τραυματίες.

Δε θα εστιάσουμε στο αν τα αδέρφια ήταν υπεύθυνα, στο γιατί προέβηκαν σ' αυτή την πράξη ή τί κρύβεται πίσω από την ενέργεια αυτή. Θα επικεντρωθούμε στη χειραγώγηση των μαζών και πώς μέσα από μια διεργασία χρόνων έχουν καταφέρει (με πρόσχημα τη τρομοκρατία) να μανιπιουλάρουν τα μυαλά των ανθρώπων.

Στη Βοστώνη στήθηκε ένα ανθρωποκυνηγικό δίχως προηγούμενο στην νεότερη ιστορία της πόλης. Από την ανταλλαγή πυρών μεταξύ των δύο αδελφών κ' της αστυνομίας, ο ένας έπεσε νεκρός. Ο δεύτερος τράπηκε σε φυγή, όμως πάση θυσία και μετά τα διαγγέλματα του

Ομπάμα, ο δράστης έπρεπε να εξολοθρευτεί. Στο σημείο αυτό ξεκινάει το πείραμα της Βοστώνης. Το πείραμα αυτό δεν έχει να κάνει ούτε με τεχνολογία, ούτε με φυσική. Εδώ παίζει πρώτο ρόλο η ανθρώπινη ψυχολογία και πώς πλέον μπορούν να τη χειριστούν.

Όλα είναι μια αλυσίδα, ένας κρίκος δεμένος δίπλα στον άλλο και εν συνεχεία αιχμαλωτίζει τον ανθρώπινο εγκέφαλο και τον καταστέλλει.

Για το κυνήγι του μικρού Τσερνάεφ επιβλήθηκε αποκλεισμός της μητροπολιτικής Βοστώνης. Για παραπάνω από ένα εικοσιτετράωρο κανένας πολίτης της Βοστώνης δεν ήταν πλέον ελεύθερος. Στήθηκε ένα παιχνίδι άρσης ελευθεριών και δικαιωμάτων των πολιτών εκείνη την ημέρα. Εισ το όνομα της δημοκρατίας, της ασφάλειας και της πάταξης της τρομοκρατίας. Οι πολίτες διατάχθηκαν να παραμείνουν εντός των κατοικιών τους μέχρι νεότερας - εντολές της αστυνομίας και του κυβερνήτη της Μασαχουσέτης. Οι συγκοινωνίες είχαν διακοπεί, καταστήματα κλειστά, έρημοι δρόμοι. Τα πάντα θύμιζαν φυλακές. Το κλίμα του τρόμου κατέστειλε την πόλη, τις ελευθερίες. Το πείραμα ξαναλειτούργησε, αφού ξέθαψε και πάλι από τις μνήμες εικόνες εντεκάτης Σεπτεμβρίου.

Και ξανά, εικόνες πλέον εύκολα προσβάσιμες στο διαδίκτυο, όπως και στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Καμένα άκρα στην οθόνη των υπολογιστών, μικρά παιδιά εκτεθειμένα σε εικόνες αιματοκυλισματος και όλα ξεκινούν πάλι απ' την αρχή - η συνταγή είναι η ίδια. Ο φόβος σε βάζει σε καταστάσεις αυτοπεριοριστικής ψυχολογίας. Χρησιμοποιούν το συναίσθημα του φόβου και την ανάγκη για επιβίωση ώστε να παραμείνεις πολίτης υπάκουος. Στην κλασική φυσιολογία περιγράφεται ότι σε καταστάσεις στρες το αυτόνομο νευρικό σύστημα ανταποκρίνεται αναλόγως την απειλή: φεύγεις ή πολεμάς. Πλέον, η αντίδραση έχει αλλοτριωθεί: παραμένεις και υπακούς. Με όπλο το φόβο μπόρεσαν δίχως βία να περιορίσουν 630.000 χιλιάδες ανθρώπους, να τους εντείνουν τα ρατσιστικά ιδεώδη, να τους ποτίσουν μίσος και ξενοφοβία.

▲/ Της μοιχαλούς

Ανταπόκριση από εκδηλώσεις στο εξωτερικό

Διεξήχθη επιτυχώς ένας κύκλος εκδηλώσεων σε πόλεις της Δανίας και της Σουηδίας με παρουσίαση των δράσεων του αναρχικού/αντιεξουσιαστικού κινήματος στην Κρήτη με ειδική αναφορά στο Ηράκλειο. Οι εκδηλώσεις είχαν ως θεματικές τον αντιφασιστικό αγώνα στην Κρήτη, την εφημερίδα δρόμου Άπατρις καθώς και την παρουσίαση της συλλογής «Λάδι στα γρανάζια του κινήματος».

Δύο εκδηλώσεις έγιναν στην Κοπεγχάγη στο **Bolsjefabriken** (18/04) και στο **Internationalt Forum** (15/04).

Επίσης διοργανώθηκαν δύο εκδηλώσεις στην Σουηδία στο **Γκέτεμποργκ** στο **Syndikalistiskt Forum** (16/04) και στο **Μάλμε** στο πολιτιστικό κέντρο **Glassfabriken** (20/04).

Στη διάρκεια των εκδηλώσεων έγινε μια αναλυτική παρουσίαση του αντιφασιστικού αγώνα στην Κρήτη καθώς και οι νέες προκλήσεις που έχουν ανακύψει. Η εφημερίδα δρόμου Άπατρις και το μοντέλο έκδοσής της ήταν μία άλλη θεματική παρουσίασης πάνω στον άξονα της αντιπληροφόρησης και τέλος στον άξονα της αυτοοργάνωσης παρουσιάστηκε η συλλογή «Λάδι στα γρανάζια του κινήματος» για την οποία υπήρξε και έντονο ενδιαφέρον.

Οι εκδηλώσεις διεξήχθησαν σε συνεργασία με πολιτικές ομάδες που δραστηριοποιούνται σε αυτές τις πόλεις και σίγουρα είναι μια καλή αρχή για την περεταίρω σύμφιση των σχέσεων και της συνεργασίας μεταξύ των κινήματων των διάφορων χωρών.

Το ενδιαφέρον για τα τεκταινόμενα στην Ελλάδα είναι πολύ έντονο και μάλιστα από ότι φαίνεται υπάρχει καλή ενημέρωση ακόμη και σε λεπτομέρειες σχετικά με τους αγώνες που διεξάγονται στο παρόν.

Το συγκεκριμένο χρονικό διάστημα έγινε και η επίθεση των κατασταλτικών μηχανισμών ενάντια στην ελευθερία του λόγου με το ανεπιτυχές μπλοκάρισμα της ιστοσελίδας

του athens.indymedia καθώς και των ραδιοφωνικών σταθμών 98fm και των ραδιοφωνικών ανατρεπτικής έκφρασης. Η πανελλαδική δικτύωση των εγχειρημάτων αντιπληροφόρησης αλλά και η σταθερή σύνδεσή τους με το εξωτερικό

σίγουρα είναι πια περισσότερο αναγκαίες από ποτέ... Επίσης η διεθνής συνεργασία μεταξύ των εγχειρημάτων διαφορετικών χωρών που ασχολούνται με την αντιπληροφόρηση είναι ένα ζήτημα που ήδη μας απασχολεί και από

ότι φαίνεται απασχολεί και άλλους συντρόφους στο εξωτερικό. Στην εποχή του ίντερνετ και της τεχνολογίας είναι εντελώς απαραίτητη η δημιουργία μιας σταθερής βάσης για την διεθνή δικτύωση και συνεργασία με τους ανθρώπους που ασχολούνται ενεργά με την διάδοση της πληροφορίας.

Τα εγχειρήματα αυτοοργάνωσης τα οποία μπορούν και να στηρίξουν τις ανάγκες του κινήματος όπως η συλλογή «Λάδι στα γρανάζια του κινήματος» ελκύουν το ενδιαφέρον και υπάρχει μεγάλη διάθεση για να στηριχτούν και από κόσμο στο εξωτερικό που αναγνωρίζει την σπουδαιότητα των αγώνων που διεξάγονται στην Ελλάδα σήμερα.

▲/ anarres

Την ίδια χρονική περίοδο με τις εκδηλώσεις έλαβε χώρα η δολοφονική επίθεση των δουλεμπόρων της Μανωλάδας εναντίον των μεταναστών αγροτών γης. Υπήρξαν πολλές ερωτήσεις σχετικά με τις συνεχόμενες δολοφονικές επιθέσεις εναντίον μεταναστών στην Ελλάδα υπό την αιγίδα του ελληνικού κράτους καθώς και για την προώθηση και αποκάλυψη υποστήριξη των νεοναζιστικών συμμοριών από το λεγόμενο «συνταγματικό τόξο», δηλαδή την τρικομματική κυβέρνηση ΔΗΜΑΡ-ΠΑΣΟΚ-ΝΔ. Σίγουρα οι φραουλάδες-δουλεμπόροι της Μανωλάδας θα νιώσουν στην τσέπη τους (εκεί που τους πονάει περισσότερο) τα αποτελέσματα των πράξεων τους. Τα χαδάκια και τα νάζια από τον κρατικό μηχανισμό όποτε παρόμοιο γεγονός λαμβάνει δημοσιότητα για να κρατηθούν τα προσχήματα, δεν ξεγελούν κανένα ότι το σύγχρονο δουλεμπόριο συντονίζεται από όλους τους κρατικούς

φορείς σε αγαστή συνεργασία.

Αυτό σίγουρα πρέπει να μας βάλει και σε σκέψεις για το πως μπορούμε να ενημερώσουμε την διεθνή κοινότητα για ανάλογες περιπτώσεις και πως το κυνήγι μεταναστών δεν είναι έργο κάποιων τρελαμένων κανιβάλων όπως προπαγανδίζεται αλλά μεθοδευμένο και σχεδιασμένο μέχρι τέλους από τα εγχώρια αφεντικά και τα τσιράκια τους.

Ίσως μια καλή αρχή να είναι η ανάδειξη της σταθερής συνεργασίας του ξενοδοχείου Μπελβεντέρε στην Χερσόνησο με την νεοναζιστική συμμορία Χρυσή Αυγή. Αυτή η υπόθεση σηκώνει ολόκληρο ρεπορτάζ καθώς μπορεί οι ιδιοκτήτες του Μπελβεντέρε να είναι αποκάλυπτα οπαδοί και υποστηρικτές των νεοναζι, αλλά δεν τους χαλάει καθόλου να δέχονται εβδομαδιαίως γκρουπ εκατοντάδων τουριστών από το Ισραήλ ...

βιβλίο παρουσίαση

«1984» & «Θαυμαστός καινούργιος κόσμος»

Ο Νιλ Πόστμαν στο βιβλίο του «Διασκέδαση μέχρι θανάτου» ξεκινάει με μια σύγκριση της προφητικής δύναμης του Οργουελικού «1984» και του «Θαυμαστού καινούργιου κόσμου» του Χάξλεϊ:

Ο Οργουελ προειδοποιούσε ότι κάποια στιγμή θα επιβληθεί ένας έξωθεν αυταρχισμός.

Αντιθέτως, για τον Χάξλεϊ δεν χρειάζεται Μεγάλος Αδελφός για να στερηθεί η ανθρωπότητα την αυτονομία, την ωριμότητα και την ιστορική της μνήμη. Εκείνος πίστευε ότι σιγά σιγά οι άνθρωποι θα καταλήξουν να αγαπούν την καταπίεσή τους, να λατρεύουν την τεχνολογία και να αποδομήσουν την ικανότητά τους

για σκέψη.

Τον Οργουελ τον φόβιζαν οι άνθρωποι που θα απαγόρευαν τα βιβλία. Τον Χάξλεϊ τον φόβιζε το γεγονός ότι δεν θα υπήρχε λόγος να απαγορευτεί ένα βιβλίο, γιατί δεν θα βρισκόταν άνθρωπος πρόθυμος να διαβάσει.

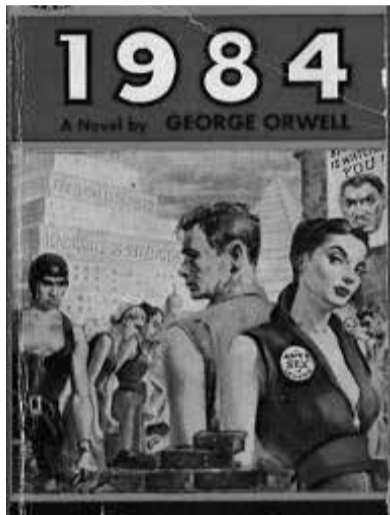
Ο Οργουελ φοβόταν εκείνους που θα μας στερούσαν

την πληροφόρηση. Ο Χάξλεϊ φοβόταν εκείνους που θα μας υπερπληροφορούσαν τόσο, ώστε να κατανητήσουμε πλάσματα παθητικά και εγωιστικά.

Ο Οργουελ φοβόταν ότι η αλήθεια θα φυλασσόταν μυστική. Ο Χάξλεϊ φοβόταν ότι η αλήθεια θα πνιγόταν σε έναν ωκεανό σύγχυσης.

Ο Οργουελ φοβόταν ότι θα αναπτύσσαμε πολιτισμό υποτέλειας. Ο Χάξλεϊ φοβόταν ότι θα αναπτύσσαμε πολιτισμό κοινοτοπίας...

Ο Οργουελ φοβόταν ότι θα μας καταστρέψουν αυτά που μισούμε. Ο Χάξλεϊ φοβόταν ότι θα μας καταστρέψουν αυτά που αγαπάμε...».

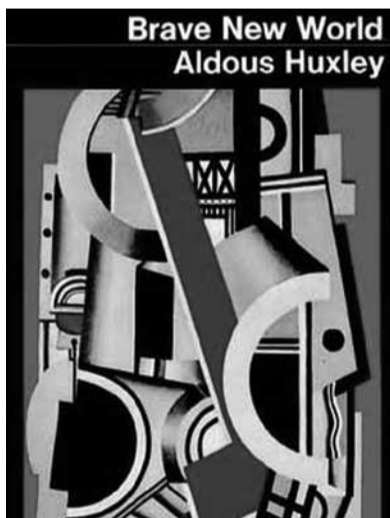
Το '1984' γράφτηκε το 1948 από τον Τζωρτζ Όργουελ (1903 – 1950).

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΙΡΗΝΗ
Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΕΙΝΑΙ ΣΚΛΑΒΙΑ
Η ΑΓΝΟΙΑ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΜΗ

Το ολοκληρωτικό καθεστώς του Μεγάλου Αδελφού, παρακολουθώντας συνεχώς τους πάντες και τα πάντα μέσα από αμέτρητες διαδραστικές τηλεθόνες ασκεί τον απόλυτο έλεγχο στις πράξεις και τις συνειδήσεις των υπηκόων. Παντού υπάρχει αναρτημένη η επιγραφή «Ο Μεγάλος Αδελφός σε παρακολουθεί». Όλα προσαρμόζονται στη μία και μοναδική αλήθεια, αυτή που πρεσβεύει το Κόμμα, ο μόνος αλάθητος μηχανισμός, του οποίου προσωποποίηση είναι ο Μεγάλος Αδελφός. Το θανάσιμο αμάρτημα είναι

το έγκλημα της σκέψης. Γι' αυτό πρέπει να εξαλειφθεί οτιδήποτε οδηγεί στη διάπραξή του: ελευθερία, γλώσσα, ανθρώπινα αισθήματα. Και όποιος υποπέσει σε έγκλημα σκέψης πρέπει να οδηγηθεί στον θάνατο αναμορφωμένος: θα πεθάνει αγαπώντας τον Μεγάλο Αδελφό.

Κεντρικός χαρακτήρας της ιστορίας είναι ο Γουίνστον Σμιθ, ο οποίος είναι μέλος του «Κόμματος» όντας δημόσιος υπάλληλος. Είναι κυβερνητικός υπάλληλος και μέλος του εξωτερικού κόμματος της Ωκεανίας, μιας από τις τρεις χώρες που είναι χωρισμένες πλέον ο πλανήτη. Οι κοινωνικές τάξεις στην Ωκεανία είναι τα μέλη του εσωτερικού κόμματος (που ασκούν την διοίκηση της χώρας), τα μέλη του εξωτερικού κόμματος (οι κρατικοί υπάλληλοι) και οι προλετάριοι (τα εργατικά χέρια της χώρας). Επικρατεί κρατική τρομοκρατία και συνεχόμενοι πόλεμοι, με πρόσχημα την ασφάλεια των πολιτών. Η εξουσία

Ο 'Θαυμαστός Καινούργιος Κόσμος' (Brave New World) γράφτηκε το 1931 από τον Άλντους Χάξλεϊ (1894 – 1963).

Στο μυθιστόρημα του Χάξλεϊ ο χαρακτήρας, ο ψυχικός κόσμος, η ευτυχία, η κοινωνική θέση των ανθρώπων είναι προκαθορισμένα πολύ πριν γεννηθούν. Σε αυτό το μέλλον, η αναπαραγωγή γίνεται σε εκκολαπτήρια και η κοινωνία είναι διαστρωματοποιημένη από γενετικά προκαθορισμένες κάστες. Η ανώτερη κάστα, οι Άλφα, είναι αυτοί που κάνουν όλες τις πνευματικές εργασίες σε αντίθεση με τους δουλοπρεπείς Γάμμα, Δέλτα και Έψιλον που βρίσκονται σε κατώτερα στρώματα καθώς τους στερήθηκε το οξυγόνο όταν βρίσκονταν στις τεχνητές μήτρες. Μάλιστα σε κάθε άτομο εμφυτεύουν συγκεκριμένες σκέψεις και πιστεύω ανάλογα της τάξης που ανήκει και

του αφαιρούν το...meme της αντίδρασης. Όποιος "παρεκκλίνει" του χορηγούν ναρκωτικές ουσίες για να τον κρατήσουν σε συνειδησιακή καταστολή. Παρόλ' αυτά, οι άνθρωποι είναι πάντα ευτυχισμένοι καθώς έχουν προγραμματιστεί να τους αρέσει η κοινωνία στην οποία ζουν, η τάξη στην οποία ανήκουν και η δουλειά η οποία κάνουν χωρίς να επιθυμούν τίποτε άλλο εκτός από αυτό που απαιτείται από αυτούς. Το κράτος είναι στατικό, αποτελεσματικό, ολοκληρωτικό κράτος πρόνοιας. Δεν υπάρχουν πόλεμοι, φτώχεια ή εγκληματικότητα και όλοι οι πολίτες είναι ευτυχισμένοι καταναλωτές. Οι άνθρωποι δεν χάνουν ποτέ τη νεανική τους φρεσκάδα, τη διατηρούν μέχρι κάποια ηλικία, και όταν αυτό δεν είναι πια δυνατό, τους πάνε για ευθανασία. Ο άνθρωπος απαλλαγμένος από τα φορτία της καθημερινότητας ακολουθεί μια τελείως ηδονιστική ζωή με ευκαιριακό sex και ναρκωτικά που παρέχονται ελεύθερα από το κράτος. Βασικά γνωρίσματα του παλαιού πολιτισμού, όπως η τέχνη και η λογοτεχνία έχουν εξαφανισθεί. Οι άνθρωποι παρακολουθούν κινηματογραφικές ταινίες που διεγείρουν τις αισθήσεις μέσω ηλεκτροδίων συνδεδεμένων στα καθίσματα. Οι μηχανές παράγουν ακόμη και την μουσική, όλα γίνονται μηχανικά και αποστειρωμένα. Η "αποκλίνουσα συμπεριφορά" αντιμετωπίζεται μέσω του φόβου, υπάρχουν μέχρι και κέντρα διαμόρφωσης συμπεριφοράς. Η ομοιομορφία είναι αυτή που επιδιώκεται. Οι πάντες παίρνουν ένα ναρκωτικό που αποκαλείται σόμα και τους δημιουργεί αισθήματα ηδονικής ευφορίας. Άρχων αυτού του παγκόσμιου κράτους είναι κάποιος Μουσταφά Μοντ. Η Ιστορία της Γης, χωρίζεται πια σε μ.Φ. και π.Φ. (η εποχή πριν τη βιομηχανική επανάσταση του Henry Ford και μετά), και τις αλλαγές που έχουν γίνει εδώ και πολλές γενιές (βρισκόμαστε στο έτος 632 μ.Φ. ή 2540 με τη δική μας μέτρηση της χρο-

νομομορφίας) χρησιμοποιεί το τζόγο ώστε να κρατά απασχολημένους τους υπηκόους. Τα 4 υπουργεία της χώρας είναι: Το Υπουργείο Ειρήνης: στόχος του είναι να εξασφαλίσει συνεχείς πολέμους. Το Υπουργείο Αφθονίας: υπεύθυνο για τον έλεγχο των τροφίμων και άλλων καταναλωτικών αγαθών μέσω δελτίου. Το Υπουργείο Αλήθειας έχει τον έλεγχο της προπαγάνδας. Το Υπουργείο Αγάπης: ο ρόλος του είναι η παρακολούθηση, και ο εντοπισμός των «αντιφρονούντων» η σύλληψή τους και τα βασανιστήρια και όλο αυτό έχει σχεδιαστεί για να βεβαιωθούν ότι αγαπούν την κυβέρνηση που τους ελέγχει.

Μεγάλη σημασία δίνεται στη σχέση της γλώσσας με την σκέψη, καθώς ο «Μεγάλος Αδελφός» περιορίζει την γλώσσα ώστε να περιοριστεί και η σκέψη των ανθρώπων. Το σύστημα του «Μεγάλου Αδελφού» έχει επιτηδες απλοποιήσει υπερβολικά την γλώσσα, καταργώντας συνεχώς λέξεις, σε μία προσπάθεια να μειώσει το πνευματικό επίπεδο του κόσμου. Η εξουσία ετοιμάζει την «Νέα Ομιλία». Ο Οργουελ με το στόμα του Σάιμ (συναδέλφου του Ουίνστον) αναφέρει στο βιβλίο: «...η Νέα Ομιλία είναι η μόνη γλώσσα στον κόσμο που το λεξιλόγιο της λιγοστεύει κάθε χρόνο...» και προσθέτει «...ο σκοπός της Νέας Ομιλίας είναι να στενέψει τα όρια της σκέψης. Στο τέλος θα κάνουμε κυριολεκτικά αδύνατο το έγκλημα της σκέψης, γιατί δεν θα υπάρχουν λέξεις για να το εκφράσει κανείς...».

Ο Σμιθ βρίσκει τον τρόπο να ξεγελάσει για μικρό διάστημα το σύστημα ελέγχου και παρακολούθησης, ακόμη και να ζήσει τον έρωτα. Δεν ξέρει και δεν θα μάθει ποτέ αν ο Μεγάλος Αδελφός υπάρχει ή αν είναι απλώς η εικόνα η οποία παρακολουθεί τους πολίτες μέσα από τις τηλεοπτικές οθόνες που βρίσκονται παντού. Όταν ο Σμιθ συλλαμβάνεται, ρωτάει την ώρα που τον ανακρίνουν: «Υπάρχει ο Μεγάλος Αδελφός;». «Φυσικά και υπάρχει. Το Κόμμα υπάρχει. Ο Μεγάλος Αδελφός είναι η ενσάρκωση του Κόμματος» απαντά ο ανακριτής του. «Υπάρχει όπως υπάρχει εγώ;» ξαναρωτά ο Σμιθ, για να κατακεραυνωθεί από τον ανακριτή: «Εσύ δεν υπάρχεις».

ΔΙΠΛΗ ΣΚΕΨΗ «Να λες ηθελημένα ψέματα ενώ πιστεύεις ειλικρινά ότι είναι αλήθεια, να ξεχνάς όλα τα γεγονότα που έχουν γίνει ενοχλητικά και, όταν χρειάζεται, να τα ανασύρεις από τη λήθη μόνο για το χρονικό διάστημα που πρέπει», είναι ο ορισμός που δίνει ο Οργουελ

νολογίας) Καθώς μεγαλώνουν υποβάλλονται σε υπνοθεραπεία όπου κάθε βράδυ ακούνε χιλιάδες φορές συγκεκριμένα μηνύματα που μπορεί να αφορούν τη μελλοντική τους ζωή ή την κάστα τους (οι Έψιλον, θα πρέπει να εμπεδώσουν πως είναι χαρούμενοι που βοήθησαν με την εργασία τους την κοινωνία, πως είναι επιτρεπτό να συνδιαλέγονται μόνο με όμοιους τους και αυτή είναι η τελειότερη ζωή που θα μπορούσαν να έχουν). Το έμβλημα του Παγκόσμιου Κράτους είναι: «ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ, ΠΑΝΟΜΟΙΟΤΗΤΑ, ΣΤΑΘΕΡΟΤΗΤΑ». Ο Μπέρναρντ Μαρξ, είναι ένας Άλφα που μεγάλωσε κάπως δυσλειτουργικά: δεν πιστεύει στο σεξ ως πράξη ευχαρίστησης και μόνο (μιας και αυτό είναι πια το σεξ και κανένα αρσενικό ή θηλυκό δεν δεσμεύεται με σχέσεις, γάμους ή λοιπές νοοτροπίες), τρέφει κάποια ανεξήγητα αισθήματα για μία Άλφα που παρουσιάζει και αυτή περιεργή συμπεριφορά (ας πούμε διατηρεί μία σεξουαλική σχέση κάθε φορά), είναι περιεργος για την χρησιμότητα πολλών λειτουργιών του Παγκόσμιου Κράτους και συγκεκριμένα στο "Επωαστήριο και Κέντρο Διαμόρφωσης Ανακατασκευής Συμπεριφοράς Κεντρικού Λονδίνου" όπου εργάζεται.

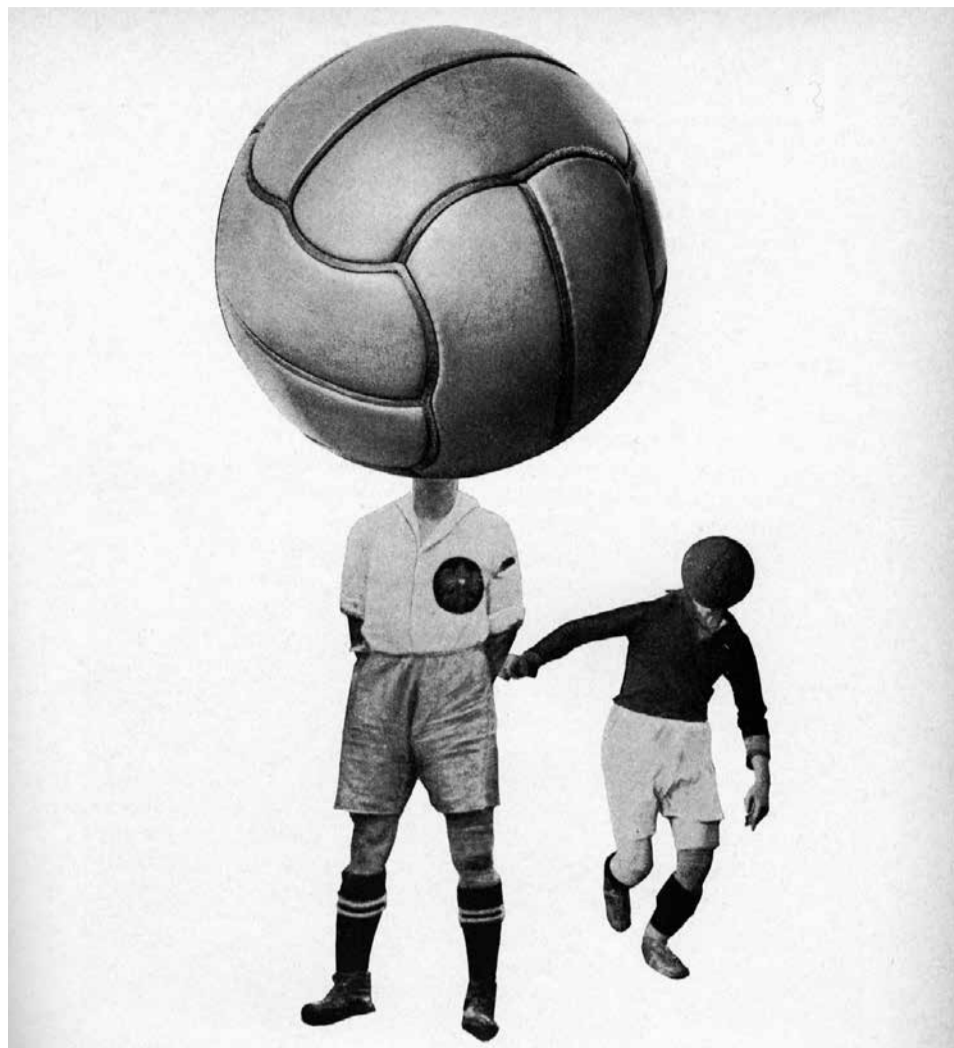
Η περιέργεια αυτή, αφού τον σπρώχνει σε συγκρούσεις με συναδέλφους, ανώτερους και τον ίδιο του τον πόθο, τη Λενίνα, αποφασίζει να ταξιδέψει στο μοναδικό μέρος που υπάρχουν ακόμα άνθρωποι που ζούνε με τις παλιές αξίες και τους απαρχαιωμένους τρόπους. Οι "Άγριοι", όπως τους λέει η υπόλοιπη κοινωνία, αποτελούν κοινότητες που ζούνε σε ανοιχτά πάρκα και θυμίζουν ινδιάνους που έχουν στην διάθεση τους ελάχιστα πράγματα για να κάνουν τη ζωή τους καλύτερη. Δυσκολεύονται να τα βγάλουν πέρα, αρρωσταίνουν, γερνάνε πονάνε όταν γεννάνε με τον παραδοσιακό τρόπο, μάχονται μεταξύ τους. Ο Μαρξ και η Λενίνα θα γνωρίσουν μια Μητέρα που ήρθε από τον Καινούργιο Κόσμο (ή καλύτερα την έστειλαν) και θέλει να επιστρέψει σε αυτόν, και τον γιο της, που ο Μαρξ πιστεύει πως μπορεί να τον πάρει μαζί του στην επιστροφή.

Ζούμε τον σύγχρονο ολοκληρωτισμό, έναν κόσμο που συνδυάζει τη δυστοπία που οραματίστηκε ο Τζωρτζ Όργουελ με αυτή που οραματίστηκε ο Άλντους Χάξλεϊ. Στο 1984 του Οργουελ, οι άνθρωποι ελέγχονται από το "Μεγάλο Αδελφό" που λογοκρίνει τα πάντα, ελέγχει τα πάντα, αστυνομεύει, καταπιέζει και κυβερνά μέσω του φόβου. Στο "Θαυμαστό Καινούργιο Κόσμο" του Χάξλεϊ, η αλήθεια δεν αποκρύπτεται αλλά πνίγεται μέσα σε ένα τσουνάμι άσχετης πληροφορίας και ένα όργιο κατανάλωσης και παράδοσης σε "ευχάριστες" ενασχολήσεις δίχως νόημα.

«Η πραγματική λογοτεχνία μπορεί να υπάρξει μόνο όταν δημιουργείται όχι από υπεύθυνους και αξιόπιστους επαγγελματίες αλλά από ψυχασθενείς, αιρετικούς, ονειροπόλους, επαναστάτες και σκεπτικιστές»

Γιεργκένι Ζαμιάτιν (συγγραφέας του "Εμείς", δυστοπικό μυθιστόρημα γραμμένο στις αρχές του 20ού αιώνα από το οποίο επηρεάστηκαν μετέπειτα συγγραφείς δυστοπιών ανάμεσα τους ο Οργουελ και ο Χάξλεϊ.)

Ελληνικό ποδόσφαιρο και πολιτική

Το ποδόσφαιρο ως άθλημα ήταν και είναι καθ' όλη την νεότερη ελληνική ιστορία συνυφασμένο με την πολιτική. Η δημοτικότητα του αθλήματος στην Ελλάδα και τα πολλά αθλητικά της σωματεία και ενώσεις, έφεραν το ποδόσφαιρο σε στενή σχέση με την πολιτική σκηνή. Από την ίδρυση της Παναχαϊκής το 1891, της ομάδας που "φιλοξένησε" τους Πατρινοί αναρχικούς στις τάξεις της, μέχρι την εκμετάλλευση των ποδοσφαιρικών ομάδων από τη χούντα των συνταγματαρχών, η ιστορία του αθλητισμού και κυρίως του ποδοσφαίρου είναι γεμάτη από πολιτικές αναφορές και παρεμβάσεις σε ομάδες και πρόσωπα. Κατά την χρονική περίοδο του μεσοπολέμου πριν την μεταξική δικτατορία, οι κυρίαρχη τάξη των βασιλικών και των εθνικοφρόνων, είχε ελάχιστη επιρροή είχαν πάνω στους ποδοσφαιρικούς συλλόγους. Αυτό συνέβαινε λόγω της χαμηλής εκτίμησης τους για τα λεγόμενα λαϊκά αθλήματα. Αντίθετα η βενιζελική πλευρά, είχε κατοικήσει την πολιτική αξία του ποδοσφαίρου και είχε μεγάλη επιρροή σε πολλά σωματεία. Μετά τη μικρασιατική καταστροφή και την ίδρυση των ομάδων της ΑΕΚ και του ΠΑΟΚ αλλά και τη μετεγκατάσταση των μικρασιατικών ομάδων του Πανιώνιου και του Απόλλωνα Σμύρνης, η μεγάλη μερίδα των προσφύγων υποστήριξε στενά αυτές τις ομάδες και στους κόλπους των αθλητικών τους σωματείων αναπτύχθηκε ένα ισχυρό, δημοκρατικό και αριστερό ρεύμα.

Στα γήπεδα η αντιφασιστική αντίσταση βρυχάται

Μετά την επιβολή της μεταξικής δικτατορίας, το φασιστικό καθεστώς απαγορεύει ρητά την πολιτική ζύμωση εντός των ποδοσφαιρικών σωματείων. Η κατάσταση αυτή εξακολουθεί και το 1940. Παρόλα αυτά κατά την διάρκεια της κατοχής ιδρύεται μυστικά μια αθλητική αντιστασιακή οργάνωση η "Ένωση Ελλήνων Αθλητών" (ΕΕΘ) που πρόκειται στο ΕΑΜ. Η ΕΕΘ απαρτίζεται κυρίως από αθλητές διαφόρων ποδοσφαιρικών συλλόγων και οργανώνει συσσίτια και μικρές εκδηλώσεις, με σκοπό να διατηρήσουν μέσα στις συνθήκες τις εποχής μια υποτυπώδη έστω αθλητική δραστηριότητα και παράλληλα να ενισχύσουν τους συναθλητές τους που βρίσκονταν σε δύσκολη θέση λόγω ασθευνίων και της κατοχικής πείνας. Η έν-

ση οργάνωσε στο γήπεδο της Λεωφόρου ένα φιλικό παιχνίδι ανάμεσα στον ΠΑΟ και την ΑΕΚ. Η προσέλευση του κόσμου ήταν τεράστια. Πολλοί θεατές δεν κατάφεραν να εξασφαλίσουν την είσοδό τους στο γήπεδο καθώς τα 15 χιλιάδες εισιτήρια που είχαν εκδοθεί έγιναν ανάρπαστα.

Να πως αφηγείται ο τότε αρχηγός της ΑΕΚ, Κλεάνθης Μαρόπουλος τα συμβάντα: «Αποφασίσαμε να γίνει αυτός ο αγώνας από τη μια για να μαζικοποιήσουμε την Ένωση Ελλήνων Αθλητών κι από την άλλη για να ενισχύσουμε με τις εισπράξεις τους φυματικούς συναθλητές μας που έλιωναν στο Νοσοκομείο "Σωτηρία". Ο κόσμος, που είχε χρόνια να δει ποδόσφαιρο, γέμισε ασφυκτικά το γήπεδο της Λεωφόρου. Πάνω από 15.000 ήταν μέσα στο γήπεδο, ενώ πολλοί έμειναν απ' έξω. Οι δύο ομάδες θα έπαιζαν με πλήρεις συνθέσεις. Λίγο πριν τον αγώνα, όπως είχαμε συμφωνήσει, φτιάξαμε μια επιτροπή από ποδοσφαιριστές και πήγαμε στο γραφείο του Απόστολου Νικολαΐδη, του πρόεδρου του ΠΑΟ. Στην επιτροπή ήταν ο Κρητικός από τον Παναθηναϊκό, ο Τζανετής κι εγώ. Ζήτησαμε από τον Νικολαΐδη να μας δώσει ένα μέρος από τις εισπράξεις, για να ενισχύσουμε τους φυματικούς. Μας απάντησε ότι δεν ήταν διατεθειμένος να κάνει κάτι τέτοιο και μάλιστα μας ανακοίνωσε ότι διαιτητής στον αγώνα θα έπαιζε ένας Αυστριακός, αξιωματικός των δυνάμεων Κατοχής. Μετά από την απάντηση εκείνη, εμείς αποφασίσαμε να μην παίξουμε. Αν το κάναμε, θα ήταν σαν να συμφωνούσαμε με τους κατακτητές. Βγήκαμε στον αγωνιστικό χώρο και οι δύο ομάδες μαζί, χαϊρέτισαμε τους φιλάθλους, κι αντί ν' αρχίσουμε τον αγώνα, ανεβήκαμε στις εξέδρες κι αρχίσαμε να εξηγούμε στον κόσμο τι ακριβώς είχε γίνει. Ο κόσμος δέχτηκε τις εξηγήσεις μας. Αυτό που επακολούθησε δεν μπορούσαμε να το φανταστούμε. Αγανακτισμένοι οι φιλάθλοι όρμησαν στον αγωνιστικό χώρο και κυριολεκτικά δεν άφησαν τίποτα όρθιο. Οι ξύλινες εξέδρες ξηλώθηκαν, τα δοκάρια ξεριζώθηκαν, συνθήματα υπέρ των ποδοσφαιριστών και κατά του Απόστολου Νικολαΐδη αλλά και της διοίκησης του ΠΑΟ ακούγονταν. Τα επεισόδια πήραν έκταση και γρήγορα σχηματίστηκε αντιφασιστική διαδήλωση, που έφτασε μέχρι την Ομόνοια. Οι φιλάθλοι-διαδηλωτές διαλύθηκαν μόνο με την εμφάνιση των γερμανικών δυνάμεων Κα-

τοχής...» Έτσι, από έναν ποδοσφαιρικό αγώνα που ποτέ δεν έγινε, γεννήθηκε μια από τις πρώτες (αν όχι η πρώτη) αντικατοχικές διαδηλώσεις στην Ελλάδα. Η στάση του Απόστολου Νικολαΐδη, η δική του άρνηση απόδοσης μέρους των εσόδων του αγώνα στους ασθευνείς αθλητές του Νοσοκομείου "Σωτηρία" και το γεγονός πως η διαδήλωση έγινε όχι μόνο εναντίον των κατακτητών, αλλά και εναντίον του, έχει αποσιωπηθεί από την ιστορία του ελληνικού ποδοσφαίρου. Πολλά μέλη της Ένωσης, όπως οι Γαβριήλ Γαζής (του ΠΑΟ) και ο Πώργος Κοντούλης (της ΑΕΚ) συνελήφθησαν για την αντιστασιακή τους δράση και εκτελέστηκαν από τους Γερμανούς. Το 1943 η οργάνωση της ΕΠΟΝ Πειραιά και Αθηνών οργανώνει τις ποδοσφαιρικές ομάδες ΕΠΟΝ Αθηνών και ΕΠΟΝ Πειραιά. Οι δύο ομάδες έδωσαν φιλικούς αγώνες και συμμετείχαν σε αρκετές αντιστασιακές ενέργειες.

Ελληνικός εμφύλιος και ποδόσφαιρο

Κατά την διάρκεια της Μάχης της Αθήνας και των Δεκεμβριανών πήραν μέρος πολλοί αθλητές από διάφορα αθλητικά σωματεία. Δύο από τα πιο γνωστά θύματα των Δεκεμβριανών υπήρξαν οι ποδοσφαιριστές Δημήτρης Αργυρός (Εθνικός) που σκοτώθηκε στις μάχες του Μακρυγιάννη και ο Μιχάλης Αναματέρος (ΟΣΦΠ) που σκοτώθηκε στα Εξάρχεια. Κατά την διάρκεια του εμφυλίου στο κολαστήριο της Μακρονήσου, βρέθηκαν αρκετοί ποδοσφαιριστές πολλών γνωστών ομάδων της χώρας. Εκεί ιδρύθηκε η ποδοσφαιρική ομάδα Μακρονήσου. Στις 26 Ιανουαρίου 1949 το απόγευμα, το γήπεδο του Παναθηναϊκού στη Λεωφόρο Αλεξάνδρας ήταν ασφυκτικά γεμάτα. Οι ομάδες ήταν παραταγμένες στον αγωνιστικό χώρο. Από τη μια ο πρωταθλητής Ελλάδος Ολυμπιακός και από την άλλη η μεικτή ποδοσφαιρική ομάδα του Α' και του Β' τάγματος Μακρονήσου. Η ομάδα των αριστερών εξόριστων της Μακρονήσου που είχε προπονηθεί ελάχιστα, είχε να αντιμετωπίσει τον πανίσχυρο πρωταθλητή Ελλάδας. Με την μικτή ομάδα της Μακρονήσου αγωνίστηκαν οι Νίκος Πολίτης (τερματοφύλακας), Ζώπος, Φωκάς, Καραβασίλης, Νίκος Λιάρος (του Ηρακλή), Παπαδόπουλος, Διονύσης Γεωργάτος, Ιωαννίδης, Πώργος Δαρίβας (του ΟΣΦΠ), Ηλίας Μαλαμόπουλος (του ΟΣΦΠ), Πώργος Πατινιώτης (του Εθνικού) και Αντώνης Παπαντωνίου (του ΠΑΟ). Η μάχη ήταν άνιση αλλά οι αριστεροί εξόριστοι κατάφεραν να νικήσουν. Το πρώτο γκολ έβαλε ο Χατζησταυρίδης στο 20ο λεπτό. Στο 33ο λεπτό ο Ιωαννίδης κατάφερε να ισοφαρίσει για τους πολιτικούς κρατούμενους. Το νικητήριο γκολ για την ομάδα της Μακρονήσου πέτυχε ο Πατινιώτης πέντε λεπτά πριν λήξει ο αγώνας. Το γεγονός εξόργισε όλο το φασιστικό εσμό της αστικής τάξης της εποχής και με την επιστροφή της ομάδας στο νησί, δόθηκε εντολή για την άμεση διάλυσή της.

Φθινόπωρο 1949. Ο Εμφύλιος έχει τελειώσει τυπικά, αλλά υπάρχουν ακόμη οι "συμμοριόπληκτοι". Είναι οι κάτοικοι των χωριών που έχουν εκκενωθεί λόγω των πολεμικών επιχειρήσεων μεταξύ Εθνικού Στρατού και ΔΣΕ. Τη Κυριακή 18 Σεπτεμβρίου του 1949 στη Καστοριά, στον «Εορτασμό της Νίκης» των εθνικοφρόνων για το τέλος του εμφυλίου, ο Παναθηναϊκός, πρωταθλητής Ελλάδας νίκησε τον Αρη Θεσσαλονίκης, πρωταθλητή Θεσσαλονίκης, με σκορ 2-1, και κατέκτησε το "Κύπελλο Βίτσι", το «αθλοθετηθέν υπό της Αυτού Μεγαλειότητος, τον Βασιλέα Παύλο». Τη Κυριακή 13 Νοεμβρίου 1949. Η Εθνική Ποδοσφαιρική Ομοσπονδία (ΕΠΟ), αποφασίζει την διεξαγωγή ανάλογων φιλικών ποδοσφαιρικών αγώνων σε όλη την Ελλάδα. Φυσικά τα χρήματα από τις εισπράξεις ποτέ δεν έφτασαν στα χέρια των κατοίκων των περιοχών της Δυτικής Μακεδονίας, αλλά κατέληξαν στα σεντούκια του παλατιού.

Οι συνταγματάρχες στα γήπεδα

Στα χρόνια της δικτατορίας των συνταγματάρχων (67-73) το ποδόσφαιρο αναδεικνύεται σε ένα από τους βασικούς παράγοντες της "εθνικής ψυχαγωγίας" με κορύφωμα τη πορεία του Παναθηναϊκού μέχρι τα τελικά του Κυπέλλου Πρωταθλητριών το 1971.

Τα Δ.Σ. όλων των μεγάλων συλλόγων καθαιρέθηκαν και επαναστελεχώθηκαν από στελέχη της Χούντας. Οι συνταγματάρχες κανόνιζαν μεταγραφές ποδοσφαιριστών, συγχωνεύσεις και διάλυση ομάδων. Απόλυτο κουμάντο έκανε ο Κώστας Ασλανίδης, Γενικός Γραμματέας Αθλητισμού.

Οι συνταγματάρχες γνώριζαν ότι ο χώρος του αθλητισμού και ιδιαίτερα του ποδοσφαίρου ήταν ένα πεδίο που μπορούσαν να εκμεταλλευτούν, έτσι ώστε να τους προσφέρει την ανοχή του λαού απέναντι στο μισητό καθεστώς τους. Και αυτό, βέβαια, κάτω από την αυστηρή παρακολούθηση όλων των υπηρεσιών ασφαλείας, γιατί ένας μαζικός χώρος συγκέντρωσης κόσμου, όπως είναι το γήπεδο, θα μπορούσε με ευκολία να πάρει χαρακτηριστικά διαμαρτυρίας ακόμη και μαχητικής σύγκρουσης με το καθεστώς.

Εφαρμόστηκε η πολιτική των συγχωνεύσεων των ποδοσφαιρικών συλλόγων. Οι συγχωνεύσεις ήταν αποτέλεσμα πειθαναγκασμού και - όπου αυτό δεν αρκούσε- εξαναγκασμού. Η επίσημη λογική ήταν η δημιουργία λίγων, αλλά ισχυρών ομάδων ανά νομό ή ανά μεγάλη αστική περιοχή. Στην πραγματικότητα με τη μέθοδο αυτή διαλύονταν τα σωματεία εκείνα που ήταν ύποπτα «ερυθράς» ή έστω "δημοκρατικής δράσεως". Με έναν ακόμα νόμο έδιναν το δικαίωμα στις ομάδες που παρέμειναν στην Β' Εθνική να πάρουν όσους παίκτες ήθελαν από τις ομάδες που υποβιβάζονταν ή διαλύονταν. Μία από τις πρώτες ομάδες που χτυπήθηκαν ήταν ο Εργοτέλης πληρώνοντας με αυτό τον τρόπο τα αντιχουντικά φρονήματα των παραγόντων του. Ο ΟΦΗ εκμεταλλεύτηκε το νόμο για τις μεταγραφές ποδοσφαιριστών χωρίς την συγκατάθεση των διοικήσεων και έτσι ο Εργοτέλης έχασε αρκετούς καλούς παίκτες από το ρόστερ του. Χαρακτηριστικότερο παράδειγμα της χουντικής κατασκευής ομάδων είναι η ομάδα της Καλαμάτας η οποία ιδρύθηκε το 1967 έπειτα από αναγκαστική συγχώνευση των ποδοσφαιρικών σωματείων της πόλης: Απόλλωνα, Πράσινων Πουλιών και Όμιλου Καλαμάτας. Στην περίπτωση αυτή ο άβολος «αριστερίζων» σύλλογος ήταν τα Πράσινα Πουλιά. Αρχικά, ως έμβλημα του σωματείου επιβλήθηκε από τη δικτατορία το πουλί της χούντας, το οποίο η ομάδα κατόργησε το 1974. Στη Χαλκίδα ο τοπικός Ολυμπιακός Χαλκίδας δεν ήταν αρεστός στο καθεστώς και ενώθηκε με τον Εύριπο για να δημιουργηθεί ο Α.Ο. Χαλκίς. Στην Τρίπολη ο Αστέρας Τρίπολης, η ΑΕΚ Τρίπολης, ο Ερμής Μερκοβουνίου και ο Όμιλος Τριπόλεως απορροφήθηκαν από τον Παναρκαδικό, ενώ στην Πάτρα τα τοπικά σωματεία Ολυμπιακός, Ηρακλής, Προοδευτική, Απόλλωνας, Αχιλλέας, Πατραϊκός και Θύελλα έδωσαν τον -καθαρευουσιάνικο κατά τα γλωσσικά γούστα των δικτατόρων- «Α.Π.Σ. Πάτραι». Η τελευταία αυτή συγχώνευση δεν ήταν και η πιο εύκολη. Οι παράγοντες της Θύελλας Πατρών δεν συγκατάνευσαν και το καθεστώς έστειλε τους χωροφύλακες στα γραφεία του συλλόγου για να πάρουν το καταστατικό. Πολλά σωματεία που φτιάχτηκαν μέσω των υποχρεωτικών συνενώσεων υπάρχουν και δραστηριοποιούνται μέχρι σήμερα, αλλά μετά την επταετία η συντριπτική πλειοψηφία των ομάδων που είχε συγχωνεύσει η χούντα επανιδρύθηκαν, καθώς σειρά δικαστικών αποφάσεων έκρινε παράνομες αυτές τις αναγκαστικές συγχωνεύσεις.

Πηγές: <http://ourout.blogspot.gr/>
<http://www.kar.org.gr/?p=14639>

Μουσική Κολλεκτίβα «Δισκοκοπέιον - DiskollectiV»

Όσο σημαντικό είναι να επιτύχεις και να αντιστέκεσαι στην κυριαρχία, άλλο τόσο είναι να δημιουργείς, να απαλλοτριώνεις και να οικειοποιείσαι τα μέσα. Να χτίζεις δομές, να αυτοοργανώνεις την καθημερινότητα σου, να επικοινωνείς, να δικτυώνεσαι και να συντονίζεσαι με όλα τα μέτωπα. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο βρισκόμαστε και εμείς τους εαυτούς μας συμμετέχοντας στην αυτοοργανωμένη - αντιεμπορευματική (D.I.Y) μουσική σκηνή.

D.I.Y είναι ο τρόπος να πραγματώνεις τις επιθυμίες σου με τα δικά σου μέσα. Να προωθείς τις ιδέες σου και την κουλτούρα σου σε όσο το δυνατόν περισσότερους ανθρώπους, πέρα από την λογική του κέρδους και πέρα από κάθε τι που μετατρέπει την έκφραση και την τέχνη σε εμπόρευμα, χωρίς να βάζεις φραγμούς στην δημιουργικότητά σου. Με όχημα την συντροφικότητα και την συνεργατικότητα, συλλογικά και αυτοοργανωμένα, προσπαθούμε να καλύψουμε τις ανάγκες μας, από την δημιουργία μέχρι και την προώθηση - διανομή, στηριζόμενοι στις δικές μας δυνάμεις. Προωθούμε τις οριζόντιες δομές και οι αποφάσεις μας είναι αποτέλεσμα συνδιαμόρφωσης. Κρατάμε εχθρική και επιθετική στάση ενάντια σε φασιστικές - ρατσιστικές - εθνικιστικές - σεξιστικές ιδέες και αντιλήψεις.

Έτσι επιλέγουμε να στεκόμαστε έξω και ενάντια στη βιομηχανία της μουσικής και του θεάματος. Μακριά από τις δισκογραφικές εταιρείες («ανεξάρτητες» και μη), τους εκδοτικούς οίκους, τα μουσικά κανάλια και τους εμπορικούς ραδιοσταθμούς. Έξω και ενάντια στα μαγαζιά - συναυλιάρηδες, με τα αφεντικά και τους πορτιέρηδες, στους σπόνσορες και στον διαχωρισμό κοινού και

καλλιτεχνάδων. Είμαστε αντίθετοι με τις εταιρείες διανομής, τα εναλλακτικά δισκάδικα αλλά και τα distro με εμπορευματική λογική. Δεν χρειαζόμαστε ειδικούς και αυθεντίες να μας καθοδηγούν στο πως πρέπει να το κάνουμε για να «πουλάει» περισσότερο. Είμαστε εχθρικοί ως προς την κυρίαρχη κουλτούρα που προωθεί το κέρδος και την υπεραξία, όσο και στα άτομα που μέσα από τον τρόπο που επιλέγουν να εκφράζονται την αναπαράγουν. Μαθαίνοντας από τα λάθη του παρελθόντος, δεν θέλουμε να γίνουμε ένας ακόμη αυτοοργανωμένος πυλώνας που πάνω του θα πατήσουν άτομα που εκμεταλλεύονται τις κινηματικές δομές που βρεθούν κάποια στιγμή μέσα σε μαγαζιά να «εναντιώνονται» στο σύστημα. Επιλέγουμε την αδιαμεσολάβητη επικοινωνία, από χέρι σε χέρι, από στόμα σε στόμα, με αφίσες σε τοίχους και με άλλα κινηματικά μέσα κρατώντας εχθρική στάση στα αστικά Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης. Όλα τα παραπάνω δημιουργήσαν την αναγκαιότητα σε κάποια μουσικά εγχειρήματα (μπάντες) και άτομα από διάφορες πόλεις να συναντηθούν μέσα στο χρόνο με σκοπό την προώθηση της D.I.Y κουλτούρας. Σκοπός, η απόκτηση ενός κινηματικού μηχανήματος εγγραφής (κοπής & τύπωσης) cd, έτσι ώστε να κάνουμε ένα βήμα ακόμα για την ενδυνάμωση της αυτοοργανωμένης αντιεμπορευματικής έκφρασης κάνοντας την ακόμα πιο ανταγωνιστική ως προς το υπάρχον. Και κάπως έτσι προέκυψε η Μουσική Κολλεκτίβα «ΔΙΣΚΟΚΟΠΕΙΟΝ

DiskollectiV».

Στόχος μας είναι να δημιουργηθούν οι υποδομές που θα δώσουν την δυνατότητα σε μπάντες και άτομα που στηρίζουν την αυτοοργανωμένη αντιεμπορευματική (D.I.Y) μουσική σκηνή, να μπορούν να εκδίδουν τις κυκλοφορίες τους και να είναι ανταγωνιστικές σε σχέση με αυτά που παράγονται από την μουσική βιομηχανία και χωρίς να χρειάζεται η έκδοσή τους να γίνει αντικείμενο εκμετάλλευσης από κάποιο εργοστάσιο κοπής δίσκων (όπως γίνεται μέχρι σήμερα).

Επίσης επιθυμούμε και σκοπεύουμε το εγχείρημα να ανοιχθεί και σε άλλες κινηματικές υποδομές (τυπογραφικές κολεκτίβες, studιακές ομάδες - κολεκτίβες και αυτοοργανωμένα ραδιόφωνα) για την δημιουργία ενός δικτύου έτσι ώστε να υπάρχουν σχέσεις για όλες τις διαδικασίες, από την

ηχογράφηση και το τύπωμα του booklet μέχρι το τύπωμα - κάψιμο του cd και την προώθηση του, έτσι ώστε κάθε κυκλοφορία να έχει την δυνατότητα να προκύπτει μέσα από κινηματικές - αντιεμπορευματικές υποδομές.

Σκοπός μας και βασική προϋπόθεση είναι κάθε κυκλοφορία που θα προκύπτει μέσα από την συγκεκριμένη υποδομή, να απεμπλακεί τελείως από την ιδέα του αντιτίμου κατά την διανομή του, χτίζοντας έτσι μια κουλτούρα η οποία θα αντιτίθεται στην λογική του «ότι παράγεται πρέπει να πουλιέται και να αγοράζεται». Για αυτό η κάθε κυκλοφορία θα είναι είτε «χωρίς αντίτιμο» είτε με «ελεύθερη συνεισφορά» για την κάλυψη μέρους των εξόδων.

Οι μπάντες που επιθυμούν να εκδώσουν τις κυκλοφορίες μέσα από αυτήν την υποδομή, πρέπει να συμφωνούν με τις αρχές που αναφέρθηκαν παραπάνω, που δημιουργήσαν και σε εμάς την αναγκαιότητα για την πραγμάτωση της παρούσας κολεκτίβας. Όσοι θελήσουν να χρησιμοποιήσουν το μηχανήμα κοπής & τύπωσης cd καλούνται να καλύψουν τα λειτουργικά έξοδα (αναλώσιμα υλικά, μελάνια - cd) συν ένα επιπλέον ποσό που θα ορίσει η διαχειριστική συνέλευση και θα χρησιμοποιείται για την συντήρηση και επισκευή του μηχανήματος. Η οποιαδήποτε επιπλέον οικονομική ενίσχυση υπερόδοκτη.

Αυτές ωστόσο είναι κάποιες βασικές αρχές που σίγουρα δεν περιλαμβάνουν τα πάντα και σίγουρα θα έρθουμε αντιμέτωποι με ζητήματα που δεν έχουμε σκεφτεί αλλά αυτά θα λύνονται από την συνέλευση της «κολεκτίβας DiskollectiV» και ανάλογα θα επανεκδίδεται το κείμενο των αρχών και των κατευθύνσεων.

Επικοινωνία: diskollectiv2012@espi.net
<http://diskollectiv2012.espi.net/blogs.net/>

Το Αυτοδιαχειριζόμενο Ωδείο στα Πετράλωνα

... είναι μια αυτοοργανωμένη δομή που βρίσκεται στο χώρο της Ανοιχτής συνέλευσης για τη διεκδίκηση του Ασυρμάτου σε ένα σημείο που ενώνει τρεις περιοχές (Άγιο Δημήτριο, Νέα Σμύρνη, Παλαιό Φάληρο). Λειτουργεί συλλογικά, με οριζόντιες διαδικασίες, χωρίς ιεραρχίες, ισότιμα, με ελευθερία και σεβασμό για τον άλλο, με ευθύνη και αυτοδέσμευση και με σκοπό τη διάδοση της μουσικής γνώσης. Απευθύνεται σε όσους θέλουν να μάθουν μουσική και λόγω οικονομικής και κοινωνικής κατάστασης δεν έχουν τη δυνατότητα να σπουδάσουν στα ιδιωτικά ωδεία και τις μουσικές σχολές. Επίσης σε όσους εγκατέλειψαν τις σπουδές τους λόγω φτώχειας, ανεργίας κλπ. Σε όλους, χωρίς κριτήρια που διαχωρίζουν τους ανθρώπους σε ανώτερους και κατώτερους, πέρα από εθνικότητες, χρώμα και άλλες διακρίσεις.

Το παραπάνω εγχείρημα δεν είναι εκδήλωση φιλανθρωπίας κάποιων προνομιούχων, αλλά έκφραση της ανάγκης για συλλογική δράση και οργάνωση δομών κοινωνικής αλληλεγγύης και ελεύθερης προσφοράς που δεν βασίζεται στους κανόνες της αγοράς. Είναι συγγενές

με άλλες αντίστοιχες προσπάθειες και θέλει να ανήκει σ' αυτή την ευρύτερη κοινότητα αγώνα και αντίστασης απέναντι στην εξαθλίωση και φτωχοποίηση της ζωής μας, ειδικά στον τομέα της εκπαίδευσης και του πολιτισμού. Το μοναδικό όργανο που παίρνει τις αποφάσεις για τη λειτουργία του αυτοδιαχειριζόμενου ωδείου είναι η συνέλευση στην οποία συμμετέχουν οι καθηγητές, οι ενήλικοι μαθητές, οι γονείς και όσοι ελεύθερα θέλουν να προσφέρουν στο εγχείρημα. Όλες οι σχέσεις που αναπτύσσονται είναι αχρήματες. Οι ανάγκες, κυρίως για τις υλικοτεχνικές υποδομές όπως μουσικά όργανα, παρτιτούρες, αναλώσιμα κλπ καλύπτονται μέσω κάθε ανιδιοτελούς πρωτοβουλίας για δωρεά και μέσω ανοιχτών δημόσιων εκδηλώσεων που αποφασίζει η συνέλευση.

Η μουσική μας ενώνει, η μουσική είναι για όλους. Στη γειτονιά μας λοιπόν, στο Μπραχάμι, στον απελευθερωμένο χώρο του πάρκου Ασυρμάτου, λειτουργεί και συνυπάρχει στο κτίριο που στεγάζει τις δραστηριότητες και τα εργαστήρια της Ανοιχτής συνέλευσης για τη

διεκδίκηση του Ασυρμάτου και το Αυτοδιαχειριζόμενο Ωδείο!

*κλασική μουσική σε κατάληψη... τζαζ...
Χατζηδάκης... μπαλάντες;;
ροκ... πανκ... χιπ χοπ... λαϊκές βραδιές... χορωδία;;
μαθήματα πιάνου σε παιδιά και μεγάλους...
μαθήματα τσέλου και κιθάρας;;
θεωρητικά και αρμονία... φωνητική... κρουστά;;
"κουλτούρα" και αντι-κουλτούρα;;;*

Ναι!!! όλα αυτά χωράνε σε μια κατάληψη, σε έναν αυτοδιαχειριζόμενο χώρο ενός συλλογικού κοινωνικού εγχειρήματος, σε ένα απελευθερωμένο έδαφος, γιατί εκεί μέσα χωράνε όλοι εμείς που δεν θέλουμε να παραιτηθούμε από τη χαρά της ζωής, της μουσικής, της γνώσης και της αλληλοπροσφοράς, που δεν βλέπουμε τα πάντα σαν εμπόρευμα. Που χωρίς ιεραρχίες και σφραγίδες υπουργείων, χωρίς κρατικές ή κομματικές επιχορηγήσεις και κονδύλια και χωρίς να περιμένουμε κάποιο κέρδος ή άλλο ατομικό όφελος, με συλλογικές άμεσες και οριζόντιες διαδικασίες αδιαμεσολάβητα, διεκδικούμε πίσω την κλεμμένη μας ζωή. Σε ένα πρώην συρματοπλεγμένο τόπο που είχε εγκαταλειφθεί στην παρακμή και την ερήμωση από το κράτος και τις κυβερνήσεις του χάους, του ρουσφετιού και της κλειψιάς και που εδώ και τρία χρόνια έχει πάρει ζωή και είναι ανοιχτός σε όλους. Στον ίδιο δρόμο με άλλους αυτοδιαχειριζόμενους χώρους και καταλήψεις, εκεί που έχουν στηθεί υποδομές αλληλεγγύης και αλληλοβοήθειας, κοινωνικά ιατρεία και φαρμακεία, συλλογικές κουζίνες και χαριστικά παζάρια, παιδικά εργαστήρια, μαθήματα και κύκλοι αυτομόρφωσης, σημαντικές αυτοοργανωμένες DIY μουσικές σκηνές απέναντι στην κυρίαρχη μουσική βιομηχανία.

Κλείνοντας κοντά τους 6 μήνες από τότε που πάρθηκε η πρωτοβουλία για την πραγμάτωση αυτού του εγχειρήματος, έχουμε παρουσιάσει το εγχείρημα αυτό δείχνοντας παράλληλα την αλληλεγγύη μας στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο «Συνεργείο», στο διήμερο φεστιβάλ αλληλεγγύης στο πάρκο της Ακαδημίας Πλάτωνα στα πλαίσια του διήμερου 30-31/3 πολύμορφων δράσεων ενάντια στην ανέγερση γιγάντιου εμπορικού κέντρου τύπου mall και στα γενέθλια τεσσάρων χρόνων του πάρκου Ναυαρίνου.

Την ώρα που ο πολιτισμός έχει γίνει ένα εμπορικό προϊόν πολυτελείας για προνομιούχους στα μέγαρο και τις γκαλερί, την ώρα που τα σκυλάδικα έχουν γίνει τα αγαπημένα στέκια των πολιτικών, των επιχειρηματιών, των πουλημένων δημοσιογράφων και των εκπροσώπων του λάιφστάιλ, εκεί που η «οικονομική κρίση» επηρεάζει μόνο τα νυχτοκάματα πείνας για τους μουσικούς, εργασιακούς «δούλους» των ατάλαντων stars. Κι όλα αυτά σε μια ιστορική φάση κρίσης του συστήματος που το κράτος της ανομίας και οι διαχειριστές του επιλέγουν να επιτεθούν και να κηρύξουν τον πόλεμο εναντίον της κοινωνίας και του κόσμου της εργασίας, που με ληστρικές μεθόδους ξαναμοιράζουν τον πλούτο, που καταστέλλουν και ποινικοποιούν κάθε προσπάθεια αντίστασης στη φτώχεια και την εξαθλίωση που οι ίδιοι δημιουργούν.

Δεν υπάρχει όμως περίπτωση να ξεριζωθεί μέσα από τον άνθρωπο η ανάγκη να αναπνέει τον αέρα της ελευθερίας, η επιθυμία να διεκδικεί το δικό του και η νοημοσύνη να αναγνωρίζει την αλήθεια! Εμείς επιλέγουμε να είμαστε κομμάτι αυτού του κόσμου της αυτοοργάνωσης, της κοινωνικής αλληλεγγύης και της αντίστασης, απέναντι στη σήψη, την καταστολή και την παρακμή του μοντέρνου ολοκληρωτισμού. Να γίνουμε "συνένοχοι" με τον κόσμο της ελευθερίας και της αντίστασης.

<http://awdeion.blogspot.gr>

Μισώ τους αδιάφορους...

Πιστεύω ότι το να ζεις σημαίνει να εντάσσεσαι κάπου. Όποιος ζει πραγματικά δεν μπορεί να μην είναι πολίτης και ενταγμένος. Η αδιαφορία είναι αβουλία, είναι παρασιτισμός, είναι δειλία, δεν είναι ζωή. Γι' αυτό μισώ τους αδιάφορους. Η αδιαφορία είναι το νεκρό βάρος της ιστορίας. Η αδιαφορία δρα δυνατά πάνω στην ιστορία. Δρα παθητικά, αλλά δρα. Είναι η μοιρολατρία. Είναι αυτό που δεν μπορείς να υπολογίσεις. Είναι αυτό που διαταράσσει τα προγράμματα, που ανατρέπει τα σχέδια που έχουν κατασκευαστεί με τον καλύτερο τρόπο. Είναι η κτηνώδης ύλη που πνίγει την ευφυΐα. Αυτό που συμβαίνει, το κακό που πέφτει πάνω σε όλους, συμβαίνει γιατί η μάζα των ανθρώπων απαρνείται τη βούλησή της, αφήνει να εκδίδονται νόμοι που μόνο η εξέγερση θα μπορέσει να καταργήσει, αφήνει να ανέβουν στην εξουσία άνθρωποι που μόνο μια ανταρσία θα μπορέσει να ανατρέψει. Μέσα στη σκόπιμη απουσία και στην αδιαφορία λίγα χέρια, που δεν επιτηρούνται από κανέναν έλεγχο, υφαίνουν τον ιστό της συλλογικής ζωής, και η μάζα είναι σε άγνοια, γιατί δεν ανησυχεί.

Φαίνεται λοιπόν σαν η μοίρα να συμπαρασύρει τους πάντες και τα πάντα, φαίνεται σαν η ιστορία να μην είναι τίποτε άλλο από ένα τεράστιο φυσικό φαινόμενο,

μια έκρηξη ηφαιστείου, ένας σεισμός όπου όλοι είναι θύματα, αυτοί που τον θέλησαν κι αυτοί που δεν τον θέλησαν, αυτοί που γνώριζαν κι αυτοί που δεν γνώριζαν, αυτοί που ήταν δραστήριοι κι αυτοί που αδιαφορούσαν. Κάποιοι κλαψουρίζουν αξιοθρήνητα, άλλοι βλαστημάνε χυδαία, αλλά κανείς ή λίγοι αναρωτιούνται: αν είχα κάνει κι εγώ το χρέος μου, αν είχα προσπαθήσει να επιβάλλω τη βούλησή μου, θα συνέβαινε αυτό που συνέβη;

Μισώ τους αδιάφορους και γι' αυτό: γιατί με ενοχλεί το κλαψούρισμά τους, κλαψούρισμα αιωνίων αθώων. Ζητώ να μου δώσει λογαριασμό ο καθένας απ' αυτούς με ποιον τρόπο έφερε σε πέρας το καθήκον που του έθεσε και του θέτει καθημερινά η ζωή, γι' αυτό που έκανε και ειδικά γι' αυτό που δεν έκανε. Και νιώθω ότι μπορώ να είμαι αδυσώπητος, ότι δεν μπορώ να χαλαρώσω τον οίκτο μου, ότι δεν μπορώ να μοιραστώ μαζί τους τα δάκρυά μου.

Είμαι ενταγμένος, ζω, νιώθω ότι στις συνειδήσεις του χώρου μου ήδη πάλλεται η δραστηριότητα της μελλοντικής πόλης, που ο χώρος μου χτίζει. Και μέσα σ' αυτήν την πόλη η κοινωνική αλυσίδα δεν βαραίνει τους λίγους, μέσα σ' αυτήν

Gramsci

κάθε συμβάν δεν οφείλεται στην τύχη, στη μοίρα, μα είναι ευφύες έργο των πολιτών. Δεν υπάρχει μέσα σ' αυτήν κανείς που να στέκεται να κοιτάζει από το παράθυρο ενώ οι λίγοι θυσιάζονται, κόβουν τις φλέβες τους. Ζω, είμαι ενταγμένος. Γι' αυτό μισώ αυτούς που δεν συμμετέχουν, μισώ τους αδιάφορους.

(γράφτηκε το 1917 από τον Antonio Gramsci. Ο Gramsci ήταν κομμουνιστής αγωνιστής, πολιτικός επιστήμονας, συγγραφέας, μαρξιστής διανοούμενος και γεν. γραμματέας του Κ.Κ.Ι. Πέθανε στις φυλακές του Μουσολίνι. Έζησε δε την ίδια περίπου περίοδο με τον άλλο μεγάλο Ιταλό, τον αναρχικό Ερρίκο Μαλατέστα και όπως και ο τελευταίος, έδινε μεγάλο βάρος στην ηθική πλευρά της πολιτικής, του λόγου και της δράσης.)

Παιδί ακόμα...

Θαύμαζα τον σκαιό κατάδικο που πάντα έκλειναν πίσω από τις πόρτες της φυλακής. Έψαχνα τα πανδοχεία και τις νοικιασμένες κάμαρες τις αγιασμένες με την παρουσία του. Ατένιζα με το δικό του ιδανικό το μπλε του ουρανού και τον ανθισμένο μόχθο της εξοχής. Ερμήνευα το πεπρωμένο του στις πόλεις. Ήταν από έναν άγιο πιο αγέρωχος, από έναν ποντοπόρο πιο νουνεχής- αυτός! Μάρτυρας του λογισμού και του θριάμβου του. Πάνω σε δημοσιές, κάτω απ' τη νύχτα του χειμώνα δίχως σκεπή, δίχως κουρέλι, δίχως ψωμί, ένας φθόγγος έσφιγγε την παγωμένη καρδιά μου.

«Τόλημη ή δειλία: τόλημη για σε. Δεν ξέρεις πού και γιατί τρέχεις. Έμπα παντού, αποκρίσου σ' όλα. Αν γίνεται να σκοτώσουν ένα πτώμα, τότε να φοβάσαι μήπως σε σκοτώσουν».

Το πρωί το βλέμμα μου είχε χαθεί στο άπειρο κι η όψη μου είχε τόσο αδειάσει ώστε κι αν

κάποιον αντάμωσα δεν θα με παρατηρούσε. Στις πόλεις, ο βόρβορος έλαμπε έξαφνα κόκκινος και μαύρος, πανόμοιος με καθρέφτη αντανακλώντας την φλόγα λάμπας από δωμάτιο σε δωμάτιο, σαν θησαυρός σε δάσος. Καλή τύχη, κραυγαζα γοερά κι αντίκριζα ένα πέλαγο γεμάτο καπνό και λάμψη στον ουρανό και δεξιά κι αριστερά λαμπάδιαζαν τα πλούτη του κόσμου σαν ένα δισεκατομμύριο κερανοί. Αλλά το όργιο κι η συντροφιά των γυναικών μου ήσαν απαγορευμένα. Σύντροφος κανένας. Είδα τον εαυτό μου περικυκλωμένο από ένα λυσσασμένο πλήθος αντίκρυ στο εκτελεστικό απόσπασμα να οδύρομαι από δυστυχία γιατί δεν μπορούσαν να με νιώσουν όμως συγχωρώντας τους- σαν την Ιωάννα Ντ' Αρκ!

«Δάσκαλοι, παπάδες, αφεντάδες, κάνετε λάθος παραδίνοντας με στις αρχές. Βαστώ από ράτσα που τραγουδούσε στα βασανιστήρια. Ποτέ δεν κατάλαβα τους νόμους. Δεν έχω συναίσθηση της ηθικής είμ' ασύδοτος. Κάνετε λάθος». Το παραδέχομαι, σφάλισα τα μάτια μου στο φως σας. Είμαι χτήνος. Νέγρος. Όμως υπάρχει τρόπος να σωθώ. Μα

σεις δεν είστε παρά ψευτονέγροι, μανιακοί, αγριάνθρωποι, φιλάργυροι. Έμπορα, είσαι νέγρος- δικαστή, είσαι νέγρος- στρατηγέ είσαι νέγρος- αυτοκράτορα, παλιά φαγούρα, είσαι νέγρος- έχεις πει αφορολόγητο ποτό από το διυλιστήριο του Διαβόλου. Πυρετός και καρκίνος εμπνέουν τούτο το λαό. Οι γέροι κι οι ανάπηροι είναι τόσο σεβαστοί ώστε δεν γίνονται αλλιώς παρά βραστοί. Προτιμότερα να αφήσεις την Ήπειρο αυτή που η παραφροσύνη δολοπλοκεί για να ταΐσει μ' όμηρους αυτούς τους ελεεινούς.

Μπαίνω στο βασίλειο της Αφρικής. Μήπως γνωρίζω καν τη φύση; Μήπως γνωρίζω καν τον εαυτό μου; Όχι πια λέξεις. Θάβω τους πεθαμένους στην κοιλιά μου. Ιαχές, τύμπα-να, χορός, χορός, χορός, χορός. Δεν βλέπω την ώρα να πέσω στο κενό καθώς ξεμπαρκαίνουν οι λευκοί. Πείνα, δίψα, κραυγές, χορός, χορός, χορός, χορός. Ξεμπαρκαίνουν οι λευκοί. Το κανόνι. Ανάγκη πάσα ν' ανανήψουμε, να φορέσουμε ρούχα, να πιάσουμε δουλειά. Δέχτηκε το πλήγμα της θείας χάρις η καρδιά μου. Ω! Γιατί να μην το είχα μαντέψει! Δεν έκανα κακό κανένα.

Ελαφρές οι μέρες μου θα' ναι. Δίχως καμιά ανάγκη συγγνώμης. Δεν θα γνωρίσω τ' άγχη της ψυχής παγερός στην έννοια του καλού, όπου σκαρφάλωνει με δριμύτητα το φως, σαν λαμπάδας νεκρικής. Η τύχη του γιου κάθε ενάρτητης οικογένειας, πρώιμο φέρετρο πλημμυρισμένο με δάκρυα λαμπικρισμένα. Η κραπάλη, είναι βλακεία δίχως άλλο, βλακεία και διαφθορά: πρέπει να πεταχτεί η σαπίλα. Ας ήταν να σημαίνει το ρολόι της ώρας της άδολης θλίψης.

Έτσι λοιπόν θα περιφέρομαι, σαν ανήλικο, παίζοντας στις πύλες του παραδείσου, λησιμονώντας κάθε συμφορά; Γρήγορα! Άλλες ζωές υπάρχουν;- Ύπνος μες στον πλούτο-αδύνατο. Ο πλούτος ήταν πάντα δημόσιο αγαθό. Τα κλειδιά της γνώσης μόνον εφαρμόζουνε στη θεία αγάπη. Προσβλέπω στη φύση σα θεά καλοσύνης. Χίμαιρες, ιδανικά, πλάνες, σας αφήνω: Το δικαίο άσμα των αγγέλων ανεβαίνει πάνω από το σωτήριο σκάφος: είναι ο θεός έρωτας. Δύο έρωτες. Μπορώ να πεθάνω από γήινο έρωτα, να πεθάνω από εγκαρτέρηση. Απαρνήθηκα ψυχές κι ο πόνος τους αύξησε την αναχώρησή μου.

Ανάμεσα στους ναυαγούς εμέ διαλέγεις- όσοι μένουν πίσω δεν είναι τάχα φίλοι μου; Σώσε τους! Η λογική γεννιέται μέσα μου. Ο κόσμος είναι καλός. Θα ευλογώ τη ζωή. Θ' αγαπώ τους αδελφούς μου. Δεν είναι παιδικαστικές υποσχέσεις, ούτε ελπίδες μάταιες να ξεφύγω από τα γηραιά και το θάνατο. Απ' το Θεό αντλώ τη δύναμή μου και δοξάζω το Θεό.

Η ανία δεν θα' ναι πια ο έρωτάς μου. Λύσσε, τρέλες, ασωτείες- εγνώρισα κάθε ακμή και παρακμή τους- ολάκερο το φορτίο μου αφήνω χάμω. Ας αναμετρήσουμε, νηφάλιοι, την έκταση της αθωότητάς μου. Δεν θέλω πια να εκλιπαρώ βίτσες για παρηγορίες. Μήτε κ' έχω σκοπό να σαλπάρω για το ταξίδι του γάμου με τον Ιησού- Χριστό πεθερό μου. Δεν είμαι πια δέσμιος της λογικής μου. Είπα: Θεός. Θέλω ελευθερία μες στη σωτηρία. Πώ να τη βρω; Ρηχά γούστα τα παράτησα. Μήτε πλέον ανάγκη για αφοσίωση ή θεία αγάπη. Ούτε νοσταλγίες για την εποχή των τρυφερών υπάρξεων. Ο κάθε ένας με την δική του λογική, ειρωνεία και συμπάθεια: κρατώ τη θέση μου στην κορυφή αυτής της αγγελικής κλίμακας του ορθολογισμού. Όσο για την καθιερωμένη ευτυχία, οικογενειακή είτε.. όχι, δεν αντέχω. Έχω οργιάσει πάρα πολύ, πάρα πολύ εξασθενίσει.

Με το μόχθο καρπίζει η ζωή, πλαταιασμός της κακιάς ώρας! Εμένα η ζωή μου δεν είναι πεδικλωμένη, πετάει και πλέει μακριά, αντίπερα από κάθε πράξη, αυτή την αγαπητή βολή του κόσμου. Τι γεροντοκόρη είμαι να μου λείπει το θάρρος να αγαπήσω το θάνατο. Αν ο Θεός με οδηγούσε στην άπειρη γαλήνη, στην παντοτεινή αιθρία, στην προσευχή -σαν τους Αγίους μιας εποχής αλλοτινής- Άγιοι, αυτοί είναι παντοδύναμοι! Αποδημητές και καλλιτέχνες έτσι καθώς είναι, κανείς δεν τους χρειάζεται.

Φάρσα δίχως τέλος; Με κάνει να κλαίω η αθωότητά μου. Φάρσα είναι η ζωή κι όλοι παίζουμε τον ρόλο του πρωταγωνιστή.

(απόσπασμα από το «Αίμα Κακό» του βιβλίου «Μια Εποχή Στην Κόλαση» του Arthur Rimbaud, Γάλλου ποιητή του 19ου αιώνα.)

Rimbaud

